

Gió Đông Say Múa

Contents

Gió Đông Say Múa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2: Chương 2	3
3. Chương 3	9
4. Chương 4	16
5. Chương 5	21
6. Chương 6	26
7. Chương 7	32
8. Chương 8	39
9. Chương 9	44
10. Chương 10	50
11. Chương 11	57

Gió Đông Say Múa

Giới thiệu

Nhan đề truyện Gió đông say múa gợi lên cho bạn đọc một câu hỏi mới lạ và đầy thu hút, không yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-dong-say-mua>

1. Chương 1

Trên núi Tung Nham của Đông Vực, quanh năm đều là bông tuyết trắng xóa, phải xuống đến những ngọn núi nhỏ thấp hơn một chút mới thấy được ánh dương, thỉnh thoảng lại thấy những bông tuyết nhuộm màu vàng ấm áp của nắng, càng đẹp thêm vài phần, ánh mặt trời trên cao, bao phủ cả một vùng đất bên dưới.

Vào đêm, khi ánh trăng màu bạc đã lên cao, rọi xuống bờ hồ bên dưới đỉnh, xa xa trên bầu trời đêm, một con đại bàng lớn vươn cánh bay cao, ánh trăng phản xạ lại sương ảnh của nó, giữa vách núi vang lên tiếng

kêu thanh thúy, rồi có vài nơi nhuộm phải màu đỏ hồng, ngọn núi tỉnh mạch bất giác trở nên như say giấc rượu nồng vậy.

Đêm nay, một chiếc thuyền nhỏ lướt nhẹ trên mặt hồ lóng lánh ánh bạc, âm thanh trong sáng mà chậm rãi, đón ý nói đùa mà ngâm theo tiếng đàn bên cạnh.

“Chim không bay, cá không bơi, ánh trăng ban đêm sâu tựa như lòng sông.”

Mặt trăng tròn vành vạnh, chiếu rọi lên mặt hồ, tựa như đang tuân theo từng câu từng chữ đang ngâm lên.

“Ngoài thân không có gì, trong lò chỉ đó đàn. Thất Huyền vì người bạn tốt, hai lỗ tai làm người tri âm.”

Âm thanh nghe như mềm nhẹ, nhưng ẩn chứa bên trong là một chút bình thản, một chút nội lực.

“Lòng yên tĩnh, (âm) thanh đậm mạc, kỳ gian vô cổ kim.”

Lần này, âm khúc đi đến một tiểu đình trên hồ, một nam tử mặc hắc bào áo vàng đột nhiên cười rộ lên một tiếng, sau đó cũng dùng tiếng đàn như thế cộng hưởng cùng, không tiêu dao bình thản như người ngồi trên thuyền, mà là mênh mông, cuộn cuộn hơn nhiều.

Trong lúc nhất thời, đàn dằng dặc, đêm sâu kín, cho đến khi bàn đá bên trong tiểu đình, bầu rượu nước nóng hâm hấp bên cạnh lò sưởi nhỏ đã bắt đầu nguội lạnh, thì dây đàn hai bên cũng xướng lên khúc cuối cùng.

“Xem ra, Thiếu chủ Huyền Hồng gia của Đông Vực là một người rất hiểu về đàn.” Thiếu niên ngồi bên trong chiếc thuyền nhỏ ngẩng đầu lên, nói với nam tử trên bờ hồ.

“Tranh âm của Băng Nguyệt công tử, cũng đạt đến cảnh giới linh hoạt kỳ ảo, không khác gì cảnh non nước sơn thủy này.”

“Huyền Hồng Thiếu chủ tiếng đàn cũng rất mê hoặc người mà!”

Thiếu niên khẽ cười, trong lòng thâm thấy sợ hãi, tiếng đàn quả nhiên không giống với vẻ ngoài ôn hòa của hắn.

“Chim nhạn bay lượn trên trời, không đuổi theo, đúng là có lỗi với đàn cổ.” Nam tử có thâm ý cười nói: “Thỉnh mời vào tiểu đình, chúng ta dùng rượu nhạt để trò chuyện với nhau.”

“Cũng tốt, coi như là bữa tiệc rượu đưa tiễn trước khi rời khỏi Đông Vực.” Thiếu niên trên chiếc thuyền nhỏ đứng dậy, một thân áo bào dật nhã sáng sửa, phi vào đình.

Trong bóng đêm, áo bào tuyết sắc bay phấp phới như đôi cánh vươn ra, thân thủ nhẹ nhàng, dưới ánh sáng lóng lánh của bầu trời đêm, thanh thuần mà xinh đẹp, tựa như một ngọn gió đêm đang rong chơi trong đêm.

“Băng Nguyệt chi nhạn.”

Nam tử ngâm khẽ, cuối cùng hắn cũng biết, vì sao người ngoài luôn dùng cái tên này để gọi hắn ta, ngay cả bồi bàn đi theo đứng cạnh cửa cũng sợ run.

Nhưng, cảm giác, cảm thấy như hắn ta không phải là người mà hắn đã gặp lúc trước, cũng là cùng một dung mạo, cũng là cùng một khinh công, cũng gặp nhau ở chính nơi này, nhưng khi nam tử nhìn thấy người ấy phi lên đỉnh Tung Nham núi lấy Hồng Quả là được liệu, liếc thấy, thần thái của đối phương tựa như là từ trong sương tuyết bước ra vậy, không giống hôm nay, mang theo một nụ cười điềm nhiên, bình thản.

Thiếu niên bước vào tiểu đình, hào phóng nhận bình rượu nóng hâm hấp từ bồi bàn bên cạnh đưa đến, ngồi xuống uống.

“Người bên cạnh Huyền Hồng Thiếu chủ hình như còn rất trẻ.” Thiếu niên đứng đằng sau tiểu đình hình như cũng chưa quá mười lăm tuổi, trên gò má có khắc dấu hiệu nhận biết của Huyền Hồng tộc, những người bên trong không khỏi tò mò, dõi nhìn theo hắn.

“Bọn họ đều là những đứa bé mất cha mất mẹ, sau khi được Huyền Hồng tộc nhận nuôi dưỡng thì thay phiên ở cạnh ta học vũ kỹ, kiến thức về y dược, để tương lai trở thành lực lượng xây dựng cho Đông Vực.”

Nam tử cười vỗ vỗ tiểu thiếu niên vừa đưa rượu lên, có lẽ đây là người nhỏ nhất trong số ấy, tiểu nam hài mở to đôi mắt, bên cạnh còn có một nốt ruồi đen nho nhỏ, thoát nhìn cực kỳ đáng yêu, hân cười với tiểu thiếu niên một tiếng, tiểu nam hài xấu hổ trốn về phía sau chủ nhân.

“A.” Đúng là một người đáng yêu, làm cho tâm trạng của hân trở nên thật vui vẻ. “Huyền Hồng tộc không những không tranh quyền thế, mà còn là trung tâm của Đông Vực, xem ra các hạ... thấy bộ dạng ta có gì đó không đúng?”

Thiếu niên áo bào tuyết sắc nói đến một nửa, không khỏi trêu ghẹo hỏi, bởi vì đối phương lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, không ngừng đánh giá hân.

“Băng Nguyệt chi nhận nổi tiếng nghĩa hiệp, dùng khinh công và thân thủ làm dấu hiệu, nhưng, chỉ sợ nhận có đôi, mà con nhận hôm qua không phải là con nhận hôm nay.” Đối phương ám chỉ nói.

Trên gương mặt tuấn tú của thiếu niên, con người có chút rung động, nhưng nhanh chóng dùng nụ cười kính nể để thay thế.

“Huyền Hồng Thiếu chủ quả nhiên khác hẳn người thường, phải nâng một cốc để kết tình bằng hữu mới được.”

Đối phương thấy hân thẳng thắn không phủ nhận, cũng thoải mái đáp lại.

“Ta đã nói chúng ta nâng cốc làm bằng hữu mà.”

Bên má trái của nam tử có một dấu sáng màu hồng, tựa như gương mặt hân được phấn trang điểm lên vậy, nhưng lại không mang đến chút cảm giác yếu điệu nào, ngược lại, nụ cười trên môi càng hiển lộ ra vẻ nam tính hào hùng hơn.

2. Chương 2: Chương 2

Đế đô vào mùa hạ, sau giờ Ngọ thường có mưa rào, cho đến khi ánh trăng lười liềm từ từ xuất hiện ở phía chân trời, thì mới chuyển sang mưa phùn.

Liên tiếp mấy ngày nay, mưa phùn sương bao phủ cả trời đêm của đế đô, ngay cả bầy chim trở về phương xa cũng trở nên tối tăm mờ lung trong màn đêm.

Ngoại hành đế đô, vây quanh sườn núi có một Tranh Thảo đình, một thân hình cao gầy, trường tiên vắt ngang hng, gác tay đứng đợi, bên cạnh có hai gã hầu nắm cây đuốc, người đàn ông mặc trang phục kỳ dị, sợi dây nhỏ vắt trên người tựa như lưỡi dao hình tròn, ba người đứng trong đêm tối, đều im lặng không nói gì.

Khi một tiếng vang rất nhỏ, vang lên trước tiểu đình, người đàn ông cao gầy bên trong Tranh Thảo đình mới xoay người, nhìn đám hắc y nhân chạy đến.

Ngọn lửa chiếu rọi lên gương mặt góc cạnh của người đàn ông, xương gò má có vẻ cao hơn bình thường, nhưng làm cho người ta chú ý đến đến là đôi mắt nhỏ dài, tròng mắt có chút vàng, ngay cả con người cũng nhiễm một chút, trong đêm đen lại càng âm trầm đến kỳ lạ.

“Mạnh Diêm Ty.”

Hơn mười tên Hắc y nhân che mặt, có đeo cung tên, có kiếm giắt trên người, đi đến trước Tranh Thảo đình, quỳ xuống chờ phục mệnh.

Lấy một túi vải màu xanh có chứa đan dược ở bên hông ra, sai người đưa xuống, cặp đồng tử trong mắt người đàn ông dấy lên vẻ tinh quang, nhìn mỗi một người áo đen từ từ kéo khăn xuống nuốt viên thuốc vào, hân mới hạ nhiệm vụ sát lệnh.

“Chủ nhân của Tam hoàng phủ, phải lấy mạng của hân trước bình minh!”

“Dạ.”

Chừng mười tên mặc đồ đen chạy ra, xoay người gấp gáp đi xuống núi.

Tam Hoàng phủ hùnh vĩ huy hoàng, sự lộng lẫy kia không thua bất kỳ ánh trăng nào trong Hoàng Thành, tối nay, Tam Hoàng phủ nghênh tiếp khách quý, ca múa vui sướng không ngừng, bữa tiệc phồn hoa thêm phần náo nhiệt.

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách]

Trong khúc nhạc vui mừng của cây kèn, các vũ cơ xinh đẹp quần những lớp sa mỏng nhẹ, eo nhỏ nhắn nửa trần nửa che, múa những điệu múa xinh đẹp kiều my, như ngọn đèn dầu ban ngày, thân ảnh nóng bỏng nhiệt tình trêu chọc lòng người xem.

Người ngồi phía chủ vị phía trước, chính là Thiên gia Hoàng tử, một thân quý khí tươi đẹp, gương mặt tuấn mỹ không tỳ vết, nhìn cảnh tượng trước mắt, nụ cười vẫn nở bên môi, nhưng trong lòng đã sớm chìm xuống cực điểm.

Chưa từng có được người, mới thấy mới mẻ hứng thú; sau khi có được rồi, bốn hoàng tử rốt cuộc cũng xác định được, ta muốn cả người người thuộc về Chu Dục ta, ta muốn thân thể, tình cảm và cả đời của Tô Thiệu Sơ người, nếu người nghĩ đây chỉ là một giấc mộng, một lần say, thì bốn hoàng tử cam nguyện, chìm trong giấc mộng này cả đời, say cả đời.

Đôi mắt của hắn lóe lên vẻ tự tin, nụ cười khoe môi khó nắm bắt được, tràn đầy khiêu khích và sẵn sàng nghênh chiến.

Lời đồn đãi của nhân gian, thái độ của thể tục, nàng chỉ bình thản mỉm cười; đối mặt với quyền thế cả người, người người kính sợ như hắn, vẻ mặt nàng vẫn thong dong điềm nhiên không chuyện gì, giống như, không có bất kỳ chuyện gì có thể khuấy nhiễu lòng nàng.

Nhìn chất rượu màu hổ phách trong ly rượu, theo tâm tình của hắn mà đồng tử chuyển từ long lanh sang nheo lại, nụ cười lạnh lẽo trầm xuống.

“Một giấc mộng... Một lần say thôi sao?”

Ngón tay chậm rãi buộc chặt ly rượu, hắn, trong lòng nàng chỉ tồn tại như thế sao?

Chỉ cần người rơi vào tay bốn hoàng tử lần nữa, người tuyệt sẽ không có cơ hội thoát thân, đến lúc đó, đừng trách bốn hoàng tử ra tay tuyệt tình.

Từ trước đến giờ, hắn xem “cái đẹp” như con mồi, chỉ cần hắn nhận định là “sắc đẹp”, thì cho dù có là nam hay nữ, hắn cũng dùng mọi thủ đoạn để có được, đùa giỡn xong rồi, không hề có lưu luyến, nhưng đối mặt với cô gái cho dù trời có sụp trước mắt cũng không thay đổi nét mặt này, đối với lời lẽ sắc bén, trí tuệ của nàng, tim của hắn, lần đầu tiên sinh ra cố chấp với một người.

“Tam hoàng tử, chuyện gì khuấy nhiễu tâm trạng của người, làm cho những tiểu vân tước xinh đẹp đứng trước mặt người, cũng không chiếm được niềm vui của người thế này?” Bên cạnh vang lên tiếng trầm trầm của một cô gái, hướng phía nam tử nằm trên chiếc giường tơ vàng găm vóc quý giá.

Người không biết cứ cho là hắn đang thưởng thức các vũ cơ ca múa đang trước, nhưng nếu để ý một chút thì, tay hắn đã nắm chặt ly rượu thật lâu cũng không uống, thậm chí, nét mặt cũng thay đổi.

“Kỳ Chân cũng biết, bốn hoàng tử từng có được một con chim sơn ca độc nhất vô nhị trên đời.” Hắn giương khoe môi lên, uống rượu ngon trong tay, thị nữ đứng bên cạnh tiếp tục rót vào. “Không, nếu ở một phương diện nào đó, thì nó chính là một con chim nhạn kiêu ngạo trên bầu trời, kiêu ngạo, tự tin, tựa như chim nhạn trong đêm tuyết, khó làm cho người không mê muội nhìn nó.”

Tam hoàng tử Chu Dục, vĩnh viễn cũng đều một thân quý giá mê người như vậy, mái tóc đen búi lên không khác gì một cô gái, xiêm y là tơ lụa màu vàng nhạt, bên trên có trang trí những chuỗi châu ngọc quý giá nổi tiếng trong thành.

Gương mặt tuấn mỹ vô trù, thần thái đậm mạc nhẹ cười, tràn đầy tà mị khó lường, chỉ có thứ duy nhất không thay đổi, chính là chuỗi khuyên tai làm bằng hồng ngọc dài xuống tận vai.

Thân thể thon dài nằm trên chiếc giường hoa lệ, ngón tay dài nắm lấy ly rượu, mỗi một ngón là một chiếc nhẫn quý giá khác nhau, làm cho vị Thiên gia Hoàng tử này càng lộ vẻ chói giá, tôn quý hơn.

“Tùng có?” Nghe vậy, âm thanh từ hỏi thăm chuyển sang vẻ bồn chồn. “Với quyền thế của Tam hoàng tử, cũng có thứ làm người thất thủ sao? Hay là... Tam hoàng tử người vẫn chưa đủ ác?”

Chu Dục cười to, ngồi dậy, vươn bàn tay đầy ngọc quý ra, ngón tay dài nâng gương mặt xinh đẹp trước mặt, thường thức nhìn vẻ đẹp phong tình không có ở Trung Nguyên.

“Nhiều năm không gặp, Kỳ Chân người đúng là hiểu lòng ta.”

Ngón tay dài mơn trớn dung nhan trước mặt, dưới đôi mắt màu xanh quyến rũ của đối phương, lộ ra vẻ băng lãnh và sắc bén, đôi mắt này dường như muốn cướp đi sự hô hấp của người khác vậy.

“Công chúa Đông Vực lãnh diễm vang danh cả ngoài nước, đôi mắt này thật không tốt, không những bắt mất hồn của bốn hoàng tử, mà còn như... lấy mất sinh mạng của ta.”

Xiêm y ngoài tộc của Khắc La Kỳ Chân có màu đỏ của lửa, cực kỳ chói mắt, mái tóc buông xuống, nửa tán loạn nửa qua loa, đôi môi mỏng yêu kiều như ẩn như hiện, càng tôn lên đôi mắt nhiếp phách mê người kia.

“Sắc đẹp kém cỏi, có thể được Tam hoàng tử khen ngợi, là vinh dự của Kỳ Chân.” Dưới đôi mắt như muốn xuyên thấu người khác của Chu Dục, gương mặt của nàng không tránh né, nói thẳng: “Chỉ tiếc, muốn bắt lấy hồn người đã khó, muốn lấy mạng của người còn khó hơn.”

Quanh Thiên Đô của Trung Nguyên có bốn ngoại tộc: Đông Vực, Bắc Man, Tây Cương và Nam Nguyên, trải qua nhiều diễn biến, từ ban đầu loạn lạc rồi đến cúi đầu xưng thần trước vương triều, theo từng diễn biến của năm tháng, cho dù là triều cống, kết làm thân giao hay trao đổi buôn bán, mỗi một tộc đều có một quan hệ không giống nhau với đế đô.

“Không lấy được mạng của bốn hoàng tử nên tiếc nuối sao?” Chu Dục hứng thú nhìn.

“Đông Vực được Tam hoàng tử người nhiều lần chiếu cố, lấy mạng của người không khác gì lấy mất đi sự bảo vệ cho Đông Vực, ít nhất trên mặt lợi ích mà nói, không có lợi cho Đông Vực.”

“Nói ích lợi rõ ràng với bốn hoàng tử như vậy, Kỳ Chân đúng là có gan nói thẳng.” Chu Dục không giận, ngược lại, lại cười.

“Mong rằng Tam hoàng tử người đại lượng, đừng vì Ma Hi từng làm tổn thương Trưởng công chúa mà làm chuyện bất lợi với Đông Vực.” Khắc La Kỳ Chân nói.

Thế lực của Ma Hi ở Đông Vực quá lớn, lại có quan hệ mật thiết với vương thất quyền quý của Đông Vực, năm xưa cấu kết cùng quan viên ở Thiên Đô vương triều, mưu hại đại thần và triều đình, làm cho cả nhà chồng của Trưởng công chúa cũng bị liên lụy, làm cho Trưởng công chúa dính vào tội, đành phải nhờ sự giúp đỡ của người ngoài để rời khỏi Hoàng cung, rời khỏi Trung Nguyên hơn mười năm, năm ngoái mới trở về Trung Nguyên, vào cung khôi phục thân phận Trưởng công chúa.

“Nhưng những gì Ma Hi gây nên với Trưởng công chúa cũng không nhỏ nha!”

Trong khoảng thời gian Trưởng công chúa rời khỏi Trung Nguyên, từng dùng tên giả là Dương Vân Tiên lên vào Ma Hi Đông Vực nhiều năm, giết mấy tên trưởng lão quan trọng trong Ma Hi, sau đó trốn đến Nam Nguyên, hai bên kết thành thù hận sâu đậm, nhiều năm qua, Ma Hi phải không ít người đuổi giết Dương Vân Tiên, cũng tạo nên những loại độc dược, sử dụng diệt trừ nàng, nhưng nay Dương Vân Tiên khôi phục thân phận, làm cho bọn họ khó mà hạ thủ được.

“Bốn hoàng tử nhớ kỹ, công chúa Đông Vực như người không có chút liên quan nào đến Ma Hi, sao hôm nay lại thay Ma Hi mà câu tình thế này?”

“Thế lực của Ma Hi ở Đông Vực rất lớn, cũng có quan hệ mật thiết sâu xa với vương tộc của ta, vì đại cục, Kỳ Chân đành phải tự mình đi đến Trung Nguyên, hy sinh vì người trong tộc.”

Khắc La Kỳ Chân tuy là một nhân vật trong hoàng tộc, nhưng lại có khả năng tính toán đo lường, vì vậy được người trong tộc kính trọng vô cùng, luôn ngồi ở bờ hồ bên cạnh cung điện Đông Vực thánh, ngày thường ít khi lộ diện, người trong tộc muốn thỉnh giáo, chỉ có thể ngồi đợi bên bờ hồ.

“Trưởng công chúa là bác của bốn hoàng tử, nhận bao nhiêu phong ba đau thương, vất vả lắm bà mới đồng ý trở về Hoàng cung, bốn hoàng tử tuyệt không vui khi thấy bác của mình bị tổn thương nữa, Ma Hi chỉ cần đừng làm những chuyện không an phận, thì bốn hoàng tử miễn cưỡng cũng có thể chấp nhận người của Ma Hi đến Trung Nguyên.”

Chu Dục sai người rót rượu lần nữa, đang đưa ly rượu, toan tính nói: “Bốn hoàng tử đồng ý với người, chỉ cần Khắc La Kỳ Chân người còn ở Đông Vực một ngày, bốn hoàng tử liền bảo vệ cho Đông Vực một ngày, dĩ nhiên, điều này chỉ xảy ra khi Đông Vực an phận, đừng làm những chuyện gây khó dễ cho bốn hoàng tử là được.”

Điều này nghe như rất vinh quang, nhưng lại làm cho đôi môi đỏ mọng của Khắc La Kỳ Chân lên tiếng thở dài.

“Vậy có phải đang ám chỉ, một khi Tam hoàng tử người muốn làm chuyện bất lợi với Đông Vực, sẽ diệt trừ ta trước, sau đó không cần quan tâm đến hứa hẹn của người nữa?”

“Bốn hoàng tử đã cố tình làm chuyện gì, thì không muốn có bất kỳ trở ngại nào cả, người hay Đông Vực cũng đều như nhau, nếu cố tình khiêu chiến, thì cứ thử xem bốn hoàng tử sẽ làm ra những chuyện gì.”

Chu Dục tựa vào cạnh giường hoa lệ, hưởng thụ trái cây được thị nữ đút tới, nét mặt như đang nói chuyện phiếm, nhưng... lại mang theo cảnh cáo vô cùng nặng nề.

“Kỳ Chân người cũng hiểu rõ, thủ đoạn để một người sống không bằng chết là như thế nào. Ít nhất khi nằm trong tay bốn hoàng tử thì ta cũng có thể khiến cho họ cảm thấy thế nào là sống không bằng chết.”

“Xem ra Tam hoàng tử người thất thủ con chim nhạn kia, không phải vì không đủ ngoan độc, mà là gặp phải đối thủ.”

“Bốn hoàng tử thua vì chưa kịp chặt gãy đôi cánh và đôi chân, lột bỏ đi năng lực thoát thân của nàng, không cẩn thận làm cho nàng bay đi, nhưng cũng đủ làm kinh nghiệm cho bốn hoàng tử nhớ kỹ.”

“Gãy cánh, đứt chân, còn là một con chim xinh đẹp sao?”

“Có thể áp chế tự tin của một con chim nhạn yêu tự do tự tại, thích tiêu dao, còn sống sờ sờ như nàng, nhìn nàng vùng vẫy với thân thể tàn tật, muốn chết cũng không được, quá trình này... Ha ha, Kỳ Chân người không cảm thấy đây là một chuyện rất vui sao?”

Đúng vậy, Thiếu Sơ yêu đệ, người chỉ cần giữ cái miệng lạnh lợi và thân thể mỹ lệ của người, những cái khác có thể làm cho người rời khỏi bốn hoàng tử, đều không nên giữ lại.

“Xem ra con chim nhạn xinh đẹp này có năng lực rất siêu phàm, làm cho Tam hoàng tử trước giờ không động tâm như người... cũng có thể động tâm.”

Năng lực và bản tính của Chu Dục, Khắc La Kỳ Chân hiểu rất rõ, hẳn hưởng thụ nhất là quá trình theo đuổi, vui đùa, một khi bắt được con mồi, nhìn con mồi vùng vẫy phản kháng, hẳn mới nếm được niềm vui thú. Hôm nay, là ai, có thể làm cho Tam hoàng tử lạnh lùng tàn nhẫn thế này sợ mất đi như thế?

“Động tâm? Có lẽ vậy!” Chu Dục hí mắt lại, đôi mắt thoáng vẻ phức tạp. “Bốn hoàng tử ban đầu cũng không ngờ lại trầm luân sâu như vậy...”

“Là không ngờ sẽ trầm luân vào, hay là người không ngờ được, khi có con chim nhạn này trong tay, ngược lại càng làm cho Tam hoàng tử người... không thể tự kiềm chế được?”

“Giỏi cho câu không tự kiềm chế được, có cảm xúc như thế, chẳng lẽ Kỳ Chân người cũng là người từng trải?”

“Tam hoàng tử nói đùa, không bằng để Kỳ Chân dùng tiếng trống của Đông Vực để trợ hứng một khúc, giúp người quên đi chuyện phiền não.”

“Tiếng trống của người cũng có thể đoạt mạng của ta như người.”

Nàng che miệng cười. “Người sợ sao!”

“Đúng là sợ, sợ sẽ quá say, rồi chết trong mị lực và tiếng trống đoạt mạng của người.” Chu Dục cười nhìn nàng lấy cái trống tròn thường mang theo bên cạnh ra.

Khắc La Kỳ Chân dùng tiếng trống bao phủ cả cung điện trắng lè, vũ cơ bên dưới cũng ngừng lại theo tiếng nhạc, rồi sau đó theo tiếng trống trầm bổng, đông đưa người, nhúc nhích tứ chi xinh đẹp.

Hình ảnh lộn xộn trước mắt đều rơi vào mắt của Chu Dục, nhưng hắn không để ý đến, bởi hắn đang bận nhớ đến bữa tiệc ở Ngọc Quỳnh lâu kia, ví dụ hắn vào cục, liền tỉ mỉ bày ra tài đánh đàn ca múa, thân ảnh kia đứng giữa hồ, tay áo mỏng manh phất phơ theo từng cử chỉ, không cái nào là không khắc sâu vào đầu óc hắn.

Không thể kiềm chế sao? Công tử bình thường nho nhã tuấn tú, dịu dàng khôi hài lại tạo ra uy hiếp mà người khác không cảm giác được, trong lúc nói cười, tiến sát đến từng bước.

Tô, Thiếu, Sơ! Mỗi khi cái tên này hiện lên trong đầu hắn, phía ngực trái lại cảm thấy đau nhói mơ hồ, đó là nơi bị nàng dẫm thương, vết thương bên ngoài đã sớm phục hồi như cũ, nhưng trong lòng vĩnh viễn cũng không phục lại được.

Đôi mắt say màu kích tình, hình ảnh đó khắc sâu trong lòng hắn, thân thể trong tay, từ kháng cự đến mặc cho hắn ôm, những gì từng diễn ở Tuyết Ngọc ban công... Tất cả đều là diễn kịch với hắn!

Tình cảm chỉ cho người mà ta nhận định, người chưa từng nằm trong nhận định của ta, Tam hoàng tử làm sao lấy được thứ từ ta chứ?

Chu Dục gương mặt, nụ cười thâm trầm, đầy lạnh lẽo và tà khí.

“Thiếu Sơ yêu đệ, câu này của người già vò ta hay lắm, người không nhận định bốn hoàng tử, nhưng bốn hoàng tử nhận định người, người của người, tình cảm của người, thân thể của người đã sớm thuộc về bốn hoàng tử, làm thế nào để người hiểu rõ điểm này đây!” Một cảm giác độc chiếm, khát cầu dấy lên sâu trong đồng tử của hắn.

Giữa lúc mọi người đang trầm mê trong ca múa, một thị nữ đang muốn rót rượu cho Khắc La Kỳ Chân, chai rượu trong tay đột nhiên vỡ tung, trong tiếng kinh sợ của thị nữ, một phi châm bắn vào cổ của Khắc La Kỳ Chân!

“Có thích khách! Bảo vệ Tam hoàng tử!”

Không đợi người bên ngoài phản ứng, Tam Hoàng phủ tổng quản Yến Bình Phi đã la quát lên, cử thị vệ đến bên cạnh chủ nhân bảo vệ!

Một tiếng xé gió nhanh như cắt phóng tới, một thanh kiếm nhấp nháy nhanh hơn từ phía sau Chu Dục phản lại, tiếng đánh kiếm như vỡ vụn trong không trung, một mũi tên bị chém thành hai rơi xuống trước mặt Chu Dục và Khắc La Kỳ Chân, Phong Ngôn đứng bên cạnh Chu Dục đã che chắn trước mặt chủ nhân.

Đối mặt với liên tiếp phi châm phóng vào từ cửa sổ, bên ngoài truyền đến tiếng gió hú gào thét, ánh mắt Phong Ngôn trầm xuống, hắn vươn tay, bóng kiếm tựa như kiếm vũ, lại tựa như hư không bật ra, vô số phi châm đều rơi xuống đất.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gió gào thét và tiếng binh khí giao kích nhau, bên ngoài đã tiến hành một cuộc vây chiến trước!

Một lát sau, thay thế phi châm chính là vô số bóng đen che mặt, mang đại đao phi vào bên trong, đại đao vừa rơi xuống đất, lập tức hướng nhanh về phía chủ vị ngồi ở giữa.

Đám quan viên và vũ cơ bên trong điện hét toáng lên, tất cả các cửa trong điện, cửa chính, cửa phụ đều bị khai hỏa, một đội thị vệ màu đỏ tràn vào, những hồng y hộ vệ [1] này đều là thủ vệ mà Chu Dục tự mình tuyển chọn, được huấn luyện kỹ càng chặt chẽ, nhanh chóng trở thành bức tường ngăn cách giữa Chu Dục và đám thích khách.

[1] Hồng y hộ vệ: hộ vệ mặc đồ đỏ (hoặc hồng).

“Bẩm Tam hoàng tử, thích khách bên ngoài phủ đều được giải quyết toàn bộ.” Yến Bình Phi đi lên báo cáo.

“Bình Phi, Phong Ngôn, giữ một người sống là được, còn lại giết toàn bộ, nhớ rõ, quấy nhiễu nhả hứng của bốn hoàng tử, nhất định phải làm cho bọn chúng chết thật khó coi.”

Chu Dục thủy chung không thay đổi nét mặt, vẫn thoải mái nằm trên giường, tay đặt lên đầu gối, nhẹ lay động cái ly trong tay, thần thái trầm xuống, khóe môi nở nụ cười tàn bạo.

“Dạ!”

Yến Bình Phi nghe lệnh, sau đó, liền nhìn thấy những cánh tay, đôi chân bị cụt, máu tanh lênh láng trong điện, vũ cơ bên cạnh kinh hãi che mặt, có người vì quá hoảng sợ mà khóc toáng lên, người thì ngồi trong sảnh run rẩy, không dám nhìn cảnh tượng giết chóc trong sảnh.

Một lúc sau, hồng y thị vệ cũng ngừng giết, thích khách áo đen hoặc gãy tay, hoặc thi thể không còn nguyên vẹn nằm giữa vũng máu tươi, thậm chí có người còn bị bắn máu ra, làm nhiễm đỏ cả xiêm y của các cô gái, mọi người hoảng sợ nhìn thi thể chất đống trong sảnh, không dám lại gần.

Mấy tên thị vệ kiểm tra những thi thể đã chết, sau đó báo cáo cho Yến Bình Phi.

“Bẩm Tam hoàng tử, thích khách đã đền tội, trừ giữ lại một người ra, những tên còn lại đều không có thoát thân được.”

“Biết là ai chủ mưu không?”

“Trên gò má của thích khách có hai hình xăm, hình như... là người ngoại tộc.” Yến Bình Phi nhìn người bên cạnh chủ nhân, ngập ngừng nói.

“Yến tổng quản, nếu có liên quan đến Ma Hi thì cứ nói thẳng.” Khắc La Kỳ Chân nhảy cảm hỏi.

“Kỳ Chân công chúa, vậy Bình Phi cũng xin nói thẳng ra, hình xăm trên mặt của bọn họ không mới, đó là Ma Hi mà công chúa thân thiết vô cùng.”

“Xem ra người cầu tình cho Ma Hi, đối phương lại hy vọng người có thể chết ở đế đô.”

Nếu không, vì sao không để ý đến chuyện nàng còn ở Trung Nguyên đã phái thích khách ám sát hoàng thân quốc thích, nói rõ là hy vọng sau khi gặp chuyện không may rồi, Thiên Đô vương triều sẽ trực tiếp hạ tội cho nàng.

“Chỉ tiếc đối phương không biết, bốn hoàng tử thương yêu Kỳ Chân người thế nào.” Chu Dục hài hước cười, ngón tay dài mơn trớn gương mặt nàng. “Bây giờ Kỳ Chân muốn giải quyết như thế nào?”

“Không, Kỳ Chân vẫn không hiểu.” Nàng lắc đầu. “Nếu là trưởng lão trong Ma Hi muốn giáng tội cho ta thì còn có thể hiểu, nhưng Yến tổng quản vừa rồi còn nói, là tộc nhân mà ta thân thiết nhất? Hình xăm trên mặt của đối phương là?”

“Thưa Kỳ Chân công chúa, hình xăm là một áng mây.”

“Nhiễm Lưu Huyền Hồng.” Là một phân tộc của Ma Hi, cũng là tộc nhân mà nàng lệ thuộc nhất. “Rõ ràng là cố ý giả mạo Nhiễm Lưu Huyền Hồng tộc để hành thích!”

“Chỉ sợ làm cho công chúa đau lòng, nhưng vừa rồi Bình Phi đã nói, hình xăm trên người thích khách đã lâu, không phải là vừa mới có, những người này xác định là Huyền Hồng nhất tộc.”

Nghe vậy, thần sắc của Khắc La Kỳ Chân không khỏi trầm xuống.

“Kỳ Chân cần gì vì thế mà phải hao tổn tinh thần, Ma Hi tạo nghiệt, bốn hoàng tử cho bọn họ một bài học là đúng, bài học này sẽ cho bọn họ hiểu, mạo phạm Thiên Đô hoàng tộc của ta, sẽ có kết quả gì.”

“Xin Tam hoàng tử tạm thời đừng tức giận, Kỳ Chân sợ mọi chuyện không đơn thuần như vậy.” Khắc La Kỳ Chân quỳ xuống trước Chu Dục, khẩn cầu: “Đông vực Ma Hi có kinh nghiệm về y dược, lại tiếp nhận không ít kinh nghiệm từ nhân dân Đông Vực và ngoài tộc, thế lực lớn mạnh, cũng vì quá khổng lồ như thế mà ước nguyện ban đầu thành lập tộc lại bị biến chất đi, nhưng Huyền Hồng nhất tộc không phải như thế, kính xin Tam hoàng tử cho Kỳ Chân một cơ hội, để Kỳ Chân tự mình tra hỏi điều này, hiểu rõ toàn bộ chân tướng!”

“Chỉ sợ kết quả không như người kỳ vọng thôi!” Chu Dục miễn cưỡng nhìn ngón tay đeo Ngọc Giới thạch của hắn, Ngọc Giới thạch này là của Ma Hi truyền lại, cũng chính là thứ mà Đông Vực tìm từ lâu nay.

“Nếu như là do Ma Hi và Huyền Hồng nhất tộc cấu kết làm vậy, thì cho dù phải tiêu tốn bao lâu thời gian, Kỳ Chân cũng đích thân kết thúc vận mệnh của Ma Hi.” Dung nhan thanh lệ hiện lên vẻ kiên quyết.

“Được, bổn hoàng tử đồng ý với người chuyện này, nếu người kiểm chứng rồi mà có ý đồ che giấu sự thật, vậy hãy cẩn thận...” Hai tròng mắt tuấn mỹ ánh lên vẻ rét lạnh. “Chẳng những Ma Hi phải trả giá, mà Khắc La Kỳ Chân người cũng phải chôn cùng, đứng trên cao nhìn máu chảy thành sông, Kỳ Chân người nhất định không hiểu niềm vui thú này đâu.”

“Kỳ Chân sẽ không cho Tam hoàng tử có cơ hội làm thế.”

“Tốt lắm.” Chu Dục hài lòng ngoắc tay, kêu nàng trở về vị trí, hạ lệnh cho thị nữ rót rượu, “Tiếp tục khúc nhạc bị cắt đứt đi, tiến hành cho xong một khúc trợ hứng của người!”

“Nhưng ta nghĩ những tiểu vân tước đáng yêu của người lúc này không còn tâm trí đâu mà ca múa nữa.”

Phía dưới, bên cạnh màn lụa và các cột tường lớn, tất cả đều co rúm lại, có người khóc nức nở, có người phát ra tiếng nghẹn phát run.”

“Âm thanh xinh đẹp của chim sơn ca, thấy mùi máu đầy trời, sợ hãi khóc lên, cũng rất phù hợp với một khúc buồn bã dưới ánh trăng.” Hắn than nhẹ. “Ngoan, đừng khóc nữa, sau một khúc buồn bã này, bổn hoàng tử hy vọng có thể thấy một trò chơi vui vẻ hơn.”

Theo hiệu lệnh của Chu Dục, thị nữ mang mấy cái hộp gỗ lên, mở ra đây là vàng bạc chói lọi, sau đó, rải từng miếng từng miếng lên các thi thể nằm giữa vũng máu.

“Mấy thứ vàng bạc này đều minh châu nổi tiếng ở Nam Hải, ai có thể múa một điệu múa trên các thi thể làm cho Hoàng tử hài lòng, thì toàn bộ cho các người.” Một thị nữ lớn tiếng la lên theo lệnh của chủ nhân.

Các cô gái hoảng sợ trợn mắt, không thể tin được điều mà chính tai mình nghe được, muốn các nàng nhảy múa trên thi thể và đồng máu này!

3. Chương 3

Thấy các cô gái không ai dám động đây, Chu Dục không dài không chậm thở dài.

“Thân là vũ cơ mà Tam Hoàng phủ nuôi dưỡng, lại không thể nhảy múa, càng không thể mang đến sung sướng cho bổn hoàng tử, vậy thì cần gì phải giữ lại hai chân ở cung điện này nữa.” Vỗ về nhấn trên mấy ngón tay, nhìn như bình thản nhiên, nhưng lời nói ra lại làm cho người ta hoảng sợ.

“Tam hoàng tử, xin tha mạng...”

“Nô tỳ biết sai rồi, xin người đừng chặt hai chân của chúng ta...”

Toàn bộ vũ cơ bị sợ hãi, không ngừng dập đầu quỳ lạy hắn xin tha mạng.

“Aiz! Sợ đến vậy sao, làm cho bổn hoàng tử nhìn thấy cũng đau lòng.” Nụ cười chuyển sang dịu dàng dễ dàng. “Ngoan, bổn hoàng tử thích những người nghe lời, mau đi nhặt mấy hạt trân châu kia lên, đó là phần thưởng ban cho các người.”

Lời nói nỉ non nhỏ nhẹ, nhưng lại uy nghiêm làm cho lòng người e sợ, các vũ cơ đành nhịn sự hoảng sợ trong lòng, đập chân trần lên máu, e ngại nhìn những thi thể thê thảm kia, nhưng giữa không trung lại rơi xuống càng nhiều hạt châu màu trắng, các nàng đành phải lục tìm lên.

Khi tiếng trống và tiếng nhạc cùng vang lên lần nữa, trong nụ cười khích lệ của Chu Dục, tầng lụa mỏng trên người các vũ cơ cũng phấp phơ bay ra, dùng tư thế dịu dàng, ưu nhã nhặt các hạt châu giữa vũng máu lên.

Càng nhiều các hạt châu rơi xuống, đôi chân trần trắng nõn của các thiếu nữ dẫm đạp lên đồng xác chết lộn xộn trên vũng máu đỏ, vừa múa vừa lục tìm, cho đến khi trong tay có quá nhiều hạt châu, các nàng

không quan tâm đến điệu múa nữa, không ngừng lục tìm trân bảo giữa vũng máu như đang chơi trò chơi, hồn nhiên đùa nhảy trong đồng xác chết.

Máu tanh nhuộm đỏ tươi vào người của mỗi người, các nàng đã không còn e ngại đồng xác chết này như ban đầu nữa, mà trực tiếp đẩy tứ chi đứt lìa trên vũng máu ra, vui vẻ tranh tài giữa đồng xác chết, xem ai tìm được trân bảo lớn nhất.

“Ha ha ha! Tham, muốn, dụ dỗ, yếu ớt, đáng yêu như vậy, làm cho bổn hoàng tử vĩnh viễn cũng không biết ngán!”

Chu Dục ngửa đầu cười lớn, vừa uống rượu ngon, vừa thưởng thức điệu múa “nhảy giữa xác chết” của các vũ cơ xinh đẹp.

“Niềm vui của Tam hoàng tử đúng là làm cho người khác ấn tượng khắc sâu.” Khắc La Kỳ Chân dừng tiếng trống lại.

“Kỳ Chân lại có cảm xúc sao?”

“Chỉ là đột nhiên cảm thấy đồng tình với người làm cho người động tâm thôi.”

Nếu như người này không đủ kiên cường và tài trí để ứng đối, thì chỉ sợ là họa chứ không phải là phúc.

“Thế nào, Kỳ Chân đột nhiên trở nên lương thiện, muốn ra tay giúp đỡ kẻ yếu sao?”

“Kẻ yếu?!” Nàng khẽ cười hỏi ngược lại: “Có thể thoát thân từ trong tay Tam hoàng tử người, lại làm cho người hăm sâu vào khó mà kiềm chế được, người như vậy, còn là kẻ yếu mà Kỳ Chân nên giúp sao?”

Người ngồi phía chủ vị lần nữa bật cười to, tiếng gió trong đêm không ngừng quanh quẩn bên điện phủ.

“Nói hay lắm, có thể thoát thân từ trong tay bổn hoàng tử, lại làm cho bổn hoàng tử hăm sâu vào khó có thể kiềm chế, người như vậy làm sao lại là kẻ yếu... Có thể làm cho bổn hoàng tử ném phải đau xót lo lắng rồi lại đau khổ, có thể là kẻ yếu sao...”

Chu Dục nheo mắt lại, tâm trạng nhẩn nhện đã lâu như vỡ vụn ra, ba tháng nay, Tô Thiệu Sơ ngăn cách mọi tiếp xúc mà hai bên có, trong hoàng cung chẳng những không gặp được bóng dáng của nàng, mà ngay cả những ngày lễ lớn cũng ít khi thấy nàng, thân ảnh thảnh thơi mới xuất hiện, nhưng hần chỉ có thể đứng từ từ xa xa mà trông ngóng, hần không có cách nào thật sự nhìn thấy nàng được!

Thiệu Sơ yêu đệ, người trêu đùa bổn hoàng tử đến mức này, còn giả vờ như không đếm xỉa đến sao?

Khát vọng muốn người đã bao phủ cả người bổn hoàng tử, bổn hoàng tử tất cũng phải kéo người xuống cùng ta!

Ngã tư đường vào đêm ở đế đô, vì mưa phùn mà vẩy lên một tầng sương mỏng, khác hẳn với buổi sáng nóng nực khó chịu, ban đêm, ngã tư đường vắng lạnh, khó mà nhìn thấy bóng người nào.

Gió mát thoang thoang thổi, thiếu niên áo trắng nắm lấy cây dù, bước chậm dưới đêm mưa ở ngã tư đường, giống như đang hưởng thụ mưa phùn dưới đêm trăng, điềm nhiên cảm thụ yên tĩnh ngọt ngào trong đêm.

Sợi tóc, tay áo đều lộ ra hơi thở của chủ nhân, phiêu dật nhẹ nhàng, đi qua một cây đại thụ tươi tốt, hai hàng lông mày dưới cây dù cau lại, gió hồ hững hờ thổi qua, lại thấy lá rụng rơi lộn xộn, bụi mưa xen lẫn một chút màu đỏ, một âm thanh xé gió bức tới, lưỡi dao sắc bén hướng thẳng về người dưới cây dù!

Chỉ trong nháy mắt, lưỡi dao chỉ mới chạm nhẹ vào gương mặt, thoáng một cái, thiếu niên áo trắng dưới dù đã biến mất hoàn toàn, đại đao đâm thẳng xuống đất.

Mục tiêu mất đi bóng dáng, hắc y nhân che mặt ngồi trên cây ngạc nhiên thu đao về, trên người chịu một đả thương làm cho hần lão đảo, máu tươi trào ra khỏi họng, hần gạt đi máu nơi khóe miệng, chống mạnh thân thể xuống, người vừa rồi dường như không giống truy binh, đối phương cầm cây dù làm cho hần nhìn không rõ lắm, nhưng tại sao bóng dáng lại biến mất hoàn toàn như thế này!

“Các hạ đả thương không phải nhẹ.”

Âm thanh chợt truyền đến từ phía sau, hắc y nhân che mặt, hoảng sợ thu đao về người, từ trên vai đột nhiên truyền đến một lực đạo mạnh, cảm giác tê dại làm cho hắn co quắp cả người lại, đao không rời khỏi tay, nhưng thân thể chán nản, khó chịu tựa như mưa bụi vậy!

Thiếu niên áo trắng đứng một bên nhìn hắn điểm trúng huyệt đạo, sau đó ngã xuống, nhìn thấy trên người đối phương có một vết kiếm quen thuộc.

“Phong Ngôn kiếm chiêu!”

Lúc này, Tam Hoàng phủ cách đó không xa truyền đến tiếng lửa khói và tiếng động lớn, thiếu niên mắt nhắm tịt bèn nghe thấy tiếng chân tụ tập đến, sau đó từng phân đội tản ra, theo kinh nghiệm cho thấy, xác nhận là thị vệ của Hoàng thành bắt thích khách.

“Thích khách sao?” Thiếu niên áo trắng không khỏi thú vị giương nhẹ khoe môi. “Bị Phong Ngôn gây thương tích, hẳn là ám sát Tam hoàng tử rồi.”

Thiếu niên áo trắng ngồi xổm người xuống, kéo miếng vải đen che mặt của đối phương ra, là một gương mặt hết sức trẻ tuổi, trông mắt nhắm chặt, bên cạnh có một nốt ruồi đen, nhưng làm cho thiếu niên chú ý hơn là trên gò má của đối phương có một hình xăm... hình xăm là một áng mây.

“Nhiệm Lưu Huyền Hồng.” Tiếng nói ẩn chứa một chút ngạc nhiên. “Thích khách từ ngoại tộc đến.” Thiếu niên áo trắng than thở lắc đầu.

Xem ra Tam hoàng tử vô pháp vô thiên, một tay che trời, đã làm xằng làm bậy đến mức trời đất cũng khó dung, hẳn bị thích khách ám sát không biết là lần thứ mấy rồi, trong hoàng thất, phỏng chừng không có ai như hắn.

Lúc này, lửa khói và tiếng động từ phương xa đã đến gần, hiển nhiên, đội thị vệ đã sắp tìm đến đây.

“Tiểu huynh đệ, nể mặt mục tiêu mà người ám sát, dù ta không rút đao tương trợ cũng phải gặp chuyện bất bình mà giúp người.”

Lửa đỏ từ Hoàng thành dấy lên đến trời cao, vệ sĩ uy vũ sâm nghiêm đứng ở khắp nơi, canh gác tất cả những cửa ra vào ở các cung điện và các bậc thang trên quảng trường.

Ánh trăng khuyết soi rọi Hoàng thành dài ngàn trượng, ba cung nữ đưa một thiếu niên bạch y tuần nhã đi xuyên qua hành lang của các cung điện, đi đến trước một cung điện được trang trí cực kỳ trang nhã, một cung nữ dẫn đầu đi lên bậc thang dài.

Phía trước là những bậc thang ngọc bích đá trắng được mạ vàng, Hoàng hậu mặc trường bào ngồi trên chiếc ghế dài, dù tóc mai hai bên đã dẫm màu sương, nhưng khí chất đoan trang cao quý kia, cho dù năm tháng có trôi qua cũng không làm mất đi được.

“Đứa con thứ sáu của Tô gia, Tô Thiếu Sơ, bá kiến Hoàng hậu nương nương.” Tô Thiếu Sơ thực hiện lễ nghi dành riêng cho Tứ đại gia tộc, gập đầu lên tiếng nói.

Tứ đại gia tộc giúp đỡ cho Thiên Đô vương triều, vậy nên lễ nghi dành cho Tứ đại gia tộc cũng khác hẳn với quần thần khác, thân phận đặc biệt không giống như người bình thường, Tô Thiếu Sơ dù không có thân phận gì trong triều, nhưng lại được nhân dân kính trọng vô cùng.

“Đứa bé này, mau đi lên đây, để cho ai gia nhìn con cho kỹ nào.”

Tô Thiếu Sơ gập đầu đi lên phía trước, cho đến khi đến trước Hoàng hậu mới ngẩng đầu lên, nghe thấy người phía trên phát ra tiếng than thở.

“Người của họ Tô các người đều có diện mạo dễ nhìn như vậy, trách sao các hoàng tử đều điên đảo vì Tô gia con.”

Âm thanh nhẹ nhàng không nặng không nhẹ, làm cho Tô Thiếu Sơ ngẩn ra, sau đó vội vàng quỳ xuống xưng tội.

“Hoàng hậu nương nương quá lời, người của Tô gia tuyệt đối không dám mạo phạm đến hoàng thất tôn quý.”

“Con không cần kinh hoảng như vậy, lời ấy của ai gia cũng không có ý gì, đứng lên đi!” Hoàng hậu cười, vươn tay nói: “Con đỡ ai gia đi đến ngự hoa viên đi!”

Tô Thiếu Sơ đứng dậy đi lên, nâng vị mẫu nghi thiên hạ tôn quý lên, chừng hơn mười cung nữ đi theo bên cạnh hầu hạ.

Dù cho hậu cung của Đường kim hoàng đế có bao nhiêu người đẹp đi nữa, mỹ phi vô số, nhưng luôn hết sức kính trọng với vị Hoàng hậu cao tuổi hơn mình, vì vậy, Tô Thiếu Sơ bình thường ít tiếp cận với Hoàng hậu cũng phải cẩn thận mà ứng phó.

Đám cung nữ phía sau vây chặt lấy, ba người đứng sau, cầm chiếc dù màu vàng che nắng cho Hoàng hậu.

“Thiếu Sơ.” Bước vào trong hoa viên, Hoàng hậu đột nhiên kêu tên hân.

“Thiếu Sơ được Hoàng hậu sủng ái quá rồi.” Được Hoàng đế, Hoàng hậu gọi thẳng tên chính là một vinh dự đặc biệt.

“Tính ra, số lần ai gia gặp được con chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cũng do sự chênh lệch tuổi tác của con, còn nhỏ đã ra nước ngoài ở, dù cũng trở về Trung Nguyên ở vài năm, nhưng đến năm mười sáu tuổi mới chính thức trở về Trung Nguyên.”

“Đúng như Hoàng hậu nương nương nói.”

“Ai gia rất ấn tượng với con, là một đứa bé xinh xắn, còn nhỏ tuổi nhưng đối mặt với tình cảnh nào cũng xử lý rất thỏa đáng.”

“Hoàng hậu nương nương khen con quá lời rồi.”

“Bây giờ nhìn con, đã trưởng thành thành một thiếu niên tuấn kiệt rồi, diện mạo của con, có vài phần giống như mẹ con năm đó.” Nói đến đây, hoàng hậu chợt thở dài. “Trước khi ai gia tiến cung, cũng là tỷ muội thân thiết với mẫu thân con và Lục gia lão phu nhân, sau khi tiến cung, mọi người bỗng trở nên xa cách với nhau.”

“Không đâu, mẫu thân con cũng thường nhắc đến Hoàng hậu nương nương, nhưng người ngại quy tắc trong cung rườm rà, không dám làm phiền nương nương.”

Ánh mặt trời nóng hừng hực, cây dù bên trên như bị ánh dương xuyên qua vậy, càng làm cho không khí trở nên nóng hơn.

“Hoàng hậu nương nương, cảnh đào và hoa hồng ở bên kia nở thật là đẹp, các loại hoa trên mặt nước cũng đặc biệt kiều diễm, để Thiếu Sơ đưa người đến đó ngắm cảnh vậy.”

Tô Thiếu Sơ khéo léo nghiêng người, chặn ánh nắng gay gắt bắn thẳng vào người Hoàng hậu, mỉm cười đỡ bà đi trên thảm đá mềm mại.

Hoàng hậu chợt ngừng bước lại, nhìn về phía hân, ánh mắt nhìn vô cùng cẩn thận.

“Thiếu Sơ nói sai gì sao?” Cái nhìn này đúng là chăm chú cực kỳ.

“Cho dù là ở trong cung hay ngoài cung, ai gia nghe được không ít chuyện nói về con, tính cách của con, với nữ nhân thì nhẫn nại và dịu dàng vô cùng, nhưng cũng vì dịu dàng như vậy mà từ trước đến giờ, lời đồn về Tô Tư thiếu con không bao giờ ngừng lại.”

“Thật... làm cho Hoàng hậu nương nương chê cười.”

“Dung nhan của con, thần thái của con, ai gia càng nhìn càng cảm thấy, vẻ thoát tục của con không phải đến từ một nam tử.” Hai tròng mắt của Hoàng hậu nheo lại. “Nếu là con gái, thân là đứa con thứ sáu của Tô gia, nên nhận ta làm người nhà.”

Tứ đại gia tộc được người con thứ năm, đứa thứ sáu coi như là ý trời, nếu là nữ, thì coi như là người của Thiên gia.

Những lời này đã được dân gian học thuộc lòng, nếu nói cụ thể thì là: Tứ đại gia tộc phò trợ triều đình gồm Cao, Đoàn, Lục, Tô, chỉ cần là đứa thứ sáu, nếu là nữ thì coi như là người trong hoàng thất, chẳng những

được Hoàng đế thu nhận làm con gái nuôi, ban cho phong hào công chúa, vinh sủng như vậy, có thể coi như là một lợi thế chính trị!

Một khi được ngoại tộc cầu thân, thậm chí là những võ tướng chinh chiến chiến thắng trở về, sẽ được Hoàng tộc tứ hôn, công chúa gả cho là tôn vinh lớn nhất, lúc này, công chúa được ban cho phong hào “Thiên gia công chúa” sẽ nhận được một hôn nhân chính trị, đây chính là nguyên nhân tại sao Tứ đại gia tộc không muốn hạ sinh cốt nhục của mình!

Trừ phi là cố tình tham lam quyền quý, nếu không, không ai chịu đưa cốt nhục của mình vào trong cung, vì vậy, tránh cho cốt nhục chia lìa, tứ đại gia tộc không sinh quá đứa con thứ năm.

“Thiếu Sơ đường đường là đấng nam nhi, Hoàng hậu nương nương nói như vậy, làm cho Thiếu Sơ không biết nên đáp lại như thế nào!”

Dù trong lòng đang kinh ngạc nhưng ngoài mặt, Tô Thiếu Sơ vẫn tỏ ra “tức giận” khi bị xem là nữ nhân.

“Bằng tài năng của Thiếu Sơ, nếu là nữ thì cũng thật đáng tiếc.” Đối với phản ứng của hắn, Hoàng hậu chỉ mỉm cười.

Sau đó, đoàn người đi đến một cái cầu hình vòm, hoàng hậu vẫy lui đám cung nữ hầu hạ bên cạnh.

“Các người đi xuống trước, ai gia muốn nói đôi lời với Tô gia Lục công tử.”

“Dạ.” Đám cung nữ cúi người hành lễ rồi rời khỏi.

Tô Thiếu Sơ đỡ Hoàng hậu đi qua cái cầu hình vòm, đi đến bờ bên kia, nhìn nước xanh lay động, mặt hồ như hút hết ánh nắng gay gắt xuống hồ, chỉ để lại một bóng mát rười rượi, có thể nói nơi này là một nơi thư giãn quá tốt.

“Mục đích hôm nay ai gia mời con đến, Thiếu Sơ có đoán được không?” Hoàng hậu đứng dưới bóng râm, nhìn bờ hồ nói.

“Hoàng hậu nương nương có gì khiển trách, Thiếu Sơ xin lắng nghe.”

“Chuyện đồn đãi giữa con và Tam hoàng tử đã bao phủ cả Hoàng Thành và đế đô, Thiếu Sơ chẳng lẽ không biết sao?”

“Người cũng đã nói là lời đồn đãi, mong rằng nó không quấy rầy đến Hoàng hậu nương nương.”

“Thái tử đã nói cho ai gia nghe về chuyện của con.”

“Thái tử!”

Tô Thiếu Sơ biến sắc, là thái tử nói?! Nói ra ra bí mật của nàng?!

Tuy Thái tử đã đề nghị với Hoàng đế hủy bỏ hủ tục về đứa con thứ sáu của Tứ đại gia tộc, nhưng dù nói thế nào đi nữa, năm đó Tô gia giấu giếm chuyện đứa con thứ sáu là sự thật, tội khi quân, một khi có người cố tình sinh sự, thì...

“Thái tử rất thích con! Nói con văn võ song toàn, cơ trí thông minh, hóm hỉnh khôi hài, dù tính đa tình trời sinh nhưng cũng là một thiếu niên chững chạc thành thực.”

Thiếu niên?!

“Thái tử quá lời rồi.” Thầm thở dài, Tô Thiếu Sơ cẩn thận ứng đối.

“Thái tử nhìn người từ trước đến giờ rất thận trọng, có thể được nó khen ngợi, ai gia tin rằng Thiếu Sơ thật sự tài trí phi phàm.”

Hoàng hậu bước chậm bên bờ hồ, Thiếu Sơ vội vàng đi lên đỡ bà.

“Dục Nhi sống phóng túng vô độ, ai gia không phải là không biết, đối với nó, Hoàng thượng và ai gia đã làm cho nó quá thiệt thòi, vì vậy, Hoàng thượng và ai gia đành tận lực đồng ý với những nguyện vọng của nó, nhưng không thể để nó cứ hoang đường vô độ như vậy mãi được.”

“Thiếu Sơ hiểu.” Chẳng phải vì vậy nên mới chiều Chu Dục thành tên dân ma quỷ hoàng tử như vậy sao, đúng là yêu nghiệt của Thiên gia.

“Nếu không phải xảy ra chuyện hôm khánh điển, Hoàng nhi biểu hiện thất thường lại vô độ như vậy, ai gia cũng sẽ không tin nó thật sự thích một nam tử.”

Hoàng hậu dừng lại, vỗ vỗ bàn tay đang đỡ lấy mình.

“Ai gia không phải xem nhẹ Thiếu Sơ, chỉ là Dục Nhi nó là hoàng tử, không thể không nói đôi tông đường, chuyện này, Thiếu Sơ có thể hiểu cho lập trường của ai gia không?”

Khóe môi Tô Thiếu Sơ nở nụ cười hoàn mỹ. Có Hoàng hậu chống lưng, Chu Dục mà có uy hiếp nàg thì đây đúng là tấm chắn phản kích tốt nhất.

Nếu như Chu Dục vạch trần thân phận của nàg, nàg cũng có thể lôi đệ đệ sinh đôi, Tô Tuyết Sơ ra sân, Tô Tuyết Sơ con thứ bảy chính là đàn ông thứ thiệt. Ban đầu, Tô gia che giấu sự tồn tại của đứa bé thứ bảy cũng là để phòng ngừa cho tương lai.

“Hoàng hậu nương nương đừng nên lo lắng, Thiếu Sơ và Tam hoàng tử không có gì, đó chỉ là đồn đãi thôi...”

“Thiếu Sơ bây giờ là đang nói với ai gia, lời đồn lan nhanh như lửa cháy lan ra đồng cỏ này, ngay cả sự thất thường hôm khánh điển của hoàng nhi, cũng đều là ta... nghi bậy thôi sao?”

Đôi mắt của Hoàng hậu chuyển sang sắc bén, nhìn thẳng vào Tô Thiếu Sơ.

“Dục Nhi là hoàng tử trong lòng nhân dân, cũng là hoàng nhi mà ai gia quan tâm nhất, ai gia tin chắc, người trong lòng của Dục Nhi cũng phải có tình cảm với nó, nếu không, ai dám lừa gạt tình cảm của hoàng nhi, cho dù là ai, ai gia cũng quyết không tha thứ.”

Tô Thiếu Sơ nhìn đồng tử trong mắt Hoàng hậu, núp dưới lớp lông mi cong cong kia là vẻ tinh tường không dễ phát hiện được, từ đầu đến cuối, Hoàng hậu đều đang dò hỏi nàg, từ từ, nàg nở nụ cười có lẽ.

“Đúng như những gì Thiếu Sơ nói, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của Hoàng hậu nương nương.”

“Ai gia bình thường tụng kinh niệm Phật, hy vọng có thể dùng chút công đức này để bảo vệ cho hoàng nhi của ta, càng không hy vọng nhìn thấy chúng nó đau khổ, ai làm mẹ mà không như vậy, Dục Nhi tuy không phải do ai gia sinh ra, nhưng là do ai gia chăm sóc đến khi lớn lên, nhất cử nhất động của nó đều được ai gia nhớ rõ, chỉ cần nó vui vẻ cười, ai gia cũng thấy vui vẻ.”

“Nụ cười từ lòng mảy” không dễ phát hiện lại ngênh hướng nàg lần nữa. “Nếu như ai gia muốn con có tình cảm với hoàng nhi, có phải là quá ép buộc người khác không?”

Hay cho đôi mẹ con Thiên gia thích cưỡng ép người khác này, trong lòng thầm thở dài thay cho tình cảnh hiện giờ của nàg.

“Cảm tạ Hoàng hậu nương nương khai đạo, từ trước đến giờ, Thiếu Sơ luôn dùng tình để đối đãi với người khác. Phật gia xem sinh mạng của mọi sinh linh đều ngang nhau, vì vậy, Thiếu Sơ cũng dùng tình, đối đãi công bằng với mọi người.” Tô Thiếu Sơ uyển chuyển đáp, trong mềm nhẹ có kiên cường. “Hoàng hậu nương nương, người có địa vị cao, thần có địa vị thấp, địa vị thấp như Thiếu Sơ có thể được người khai đạo là vinh dự của Thiếu Sơ, làm sao dám nói người cưỡng ép Thiếu Sơ.”

Dùng Phật gia để chặn lại người theo đạo Phật như Hoàng hậu, nghe qua thì như là đồng ý, nhưng thực chất lại ngược lại, Hoàng hậu có tán thưởng cũng phải lạnh lùng nheo mắt lại.

“Thiếu Sơ quả thực có mị lực khó cưỡng lại được.” Âm thanh từ mềm nhẹ chuyển sang nghiêm chỉnh. “Phật gia từ bi xem vạn vật ngang hàng cùng nhau, đó là một cảnh giới cao, trên thực tế, người có cao thấp, chuyện có nặng nhẹ, con phải nhớ kỹ, Tam hoàng tử là người của Thiên gia, Thiếu Sơ đối xử bình đẳng là đúng, nhưng vào lúc tất yếu, thì nên xét đánh cao thấp.”

“Hoàng hậu nương nương dạy bảo, Thiếu Sơ ghi nhớ trong lòng, lời nói có phần lỗ mãng, xin Hoàng hậu rộng lượng.” Tô Thiếu Sơ lui về phía sau một bước, cung kính quỳ xuống hành lễ.

Aiz! Nàg dần dần hiểu rõ nụ cười mang vẻ sắc bén của Chu Dục kia là học từ ai rồi.

“Tam hoàng nhi của ta đúng là sống phóng túng hoang đường, nhưng nội tâm nó đơn thuần mà nhạy cảm, ai gia dĩ nhiên cảm thấy lo lắng về nó.”

Người mà Hoàng hậu nói chính là tên quỷ hoàng tử Chu Dục kia sao? Cùng nàng... Không, đúng là khác với nhận thức của mọi người, “con” trong mắt “mẹ” đúng là từ kẻ thù cũng biến thành Tây Thi!

“Ai gia không hy vọng Hoàng nhi sau này không lập Vương phi, chặt đứt hương hỏa, cũng chặt đứt hương khói của Thiếu Sơ, nhưng trước mắt, lời đồn đãi đã truyền đi khắp nơi, làm cho dư luận xôn xao, hơn nữa, biểu hiện của Dục Nhi là sẽ tiếp tục theo đuổi chuyện này, đó không phải là cách tốt.”

“Hoàng hậu nương nương hy vọng Thiếu Sơ làm như thế nào?”

“Với tài trí của con, nếu muốn làm cho Tam hoàng tử mất hy vọng với con, thì cách tốt nhất chính là làm bạn bên cạnh Tam hoàng tử, nếu hoàng nhi của ta cả đời cũng không thể dứt tình với con, vậy thì con làm bạn cùng nó cả đời, nếu con không muốn như vậy, thì cứ nghĩ ra cách khác, làm cho cảm tình của hoàng nhi với con mất đi.”

Tô Thiếu Sơ đang quỳ xuống đất hành lễ nhìn Hoàng hậu bước chậm đến nói chuyện, rồi lại chợt dừng bước như là bất đắc dĩ, có thể thấy được, quyết định này làm cho Hoàng hậu lo lắng không thôi, muốn một nam tử nhận lệnh ở bên cạnh con mình, đúng là nghiêm trọng nha.

“Ai gia hy vọng con có thể khích lệ hoàng nhi lấy vợ, hoàng nhi đã hơn ba mươi tuổi mà vẫn phóng đảng như thế, con phải nghĩ cách cho nó thừa kế hương khói của gia tộc, chỉ cần Tam hoàng nhi có hương khói, hương khói của Tô Thiếu Sơ con, ai gia sẽ làm chủ.”

Ừ, hương khói của Tô gia chả biết khi nào sẽ đến phiên nàng, trước mắt, nàng cũng không có hứng thú gì với hương khói này.

Aiz! Lòng của người mẹ đúng là có nhiều phiền não nha, một chiêu này của Hoàng hậu đã nói rõ, khuyên con trai phóng đảng thành tính của bà ta thành gia lập thất, cách tốt nhất chính là tìm người mà hần yêu đến ở cạnh hần, nhưng người này là nam tử, không biết mục đích cuối cùng có đạt thành hay không.

“Tô Thiếu Sơ.” Hoàng hậu chợt gọi nàng.

“Dạ.”

Dưới ý bảo của Hoàng hậu, Tô Thiếu Sơ ngẩng đầu, lập tức nhìn thấy gương mặt nghiêm trang kia, đối phương lại nhìn kỹ nàng lần nữa, trong thần thái mang theo chút tiếc hận, chút phức tạp.

“Lê ra, với tình nghĩa của ai gia và mẫu thân con, không nên yêu cầu một đấng nam nhi như con làm chuyện này, nhưng nếu con là nữ nhân thì mọi chuyện đều không có vấn đề gì cả, ai gia cực kỳ hài lòng về con.”

Nhìn thẳng cặp mắt vạn phần tiếc hận của Hoàng hậu kia, Tô Thiếu Sơ nở nụ cười chói lóa, đó là nụ cười mê người đến mức, làm cho người ta khó mà chống đỡ nổi, quả nhiên Hoàng hậu thấy vậy cũng ngẩn ra.

“Thiếu Sơ cũng cảm thấy bất đắc dĩ, dù là thân nam nhi cũng bị chính tình mẫu tử của Hoàng hậu nương nương làm cảm động.”

Đúng vậy, đi đến nước này, chết cũng không thể nhận Tô Thiếu Sơ nàng là nữ nhi, nếu không nhất định sẽ được ban hôn cho tên yêu nghiệt Thiên gia Chu Dục đó.

“Mấy ngày nữa, ai gia sẽ sửa soạn đến Thiên Nhục tự để tham dự đại pháp cầu phúc, Trưởng công chúa cũng sẽ đi cùng ai gia, có cả Vô Ưu, Vô Sầu nữa, dù bình thường chúng nó ồn ào, nhưng cũng rất được lòng của ai gia.”

Vô Ưu, Vô Sầu là con gái riêng của Chu Dục, năm ngoái đã nhận tổ quy tông, trở thành Quận chúa.

“Hai tiểu nha đầu này vô cùng thích con, cứ chỉ chỉ tra tra ầm ĩ nói muốn tìm con, để tránh mọi chuyện trở thành chuyện không dự đoán được...” Hoàng hậu thở dài, những chuyện do mị lực của Tô Tư thiếu này gây ra, nàng quả thực không ham. “Ai gia không thích chuyện cha con ba người cùng tranh một nam nhân truyền ra bên ngoài, tương lai, ai gia sẽ giữ chúng nó ở bên cạnh nhiều hơn.”

Cố gắng miễn cưỡng kéo cho khớp môi bằng nhau, thật đều, thật đều, để tránh cho không nhận được mà bật cười to, trước mắt vẫn chưa có lời đồn này, xem ra, uy lực của lời đồn ở đế đô không hề nhỏ.

“Ai gia thật lòng hy vọng, nửa tháng sau, những chuyện này, những lời đồn đãi này, cho dù có kết quả hay là một bắt đầu đi chăng nữa, ta đều không muốn trên mặt hoàng nhi xuất hiện vẻ đau lòng.”

“Thiếu Sơ xin nghe theo ý chỉ của nương nương.”

Miệng vừa nói tuân chỉ, trong lòng vừa cầu nguyện, nhị tỷ gả cho Hoàng thái tử làm trắc phi ngàn vạn đừng để bị thất sủng, mấy tên tay chân khác ở bên cạnh Thái tử cũng đừng làm điều gì phật lòng người, nếu không, tương lai mũi mũi của bọn họ nhất định sẽ rất đen tối, đen tối.

Chưa từng nghĩ đến, né được vận rủi làm đứa con thứ sáu của Thiên gia, sau khi lớn lên, rốt cuộc cũng bị Thiên gia định đoạt.

4. Chương 4

Trăm rằm tịch mịch bị treo lên giữa bầu trời đêm, tiếng tiêu từ chậm rãi rồi trở nên lưỡng lự, dưới ánh trăng sáng, dường như có tâm trạng buồn bã, lại có một chút đậm đặc, cho đến khi cây tiêu dài để xuống, một tiếng thở dài vang nhẹ lên.

“Trăng non kéo dài lần nữa, một khúc tiêu âm là vì ai?”

Trên mặt hồ trồng đầy các loại sen giống, vừa gặp đúng ngày, nở rộ thành một đóa sen kiều diễm, đậm đặc, phấn trắng, tím phấn, ngay cả đài hoa cũng có một phong tình nhu mỹ khác, lá sen lớn nhỏ chen chúc nhau trên mặt hồ, mặt nước xanh biếc, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp của hoa.

Trên bờ hồ, một cây cầu dài uốn chuyển bắc từ bên bờ sang đình dài giữa hồ “Ánh Nguyệt Nhã Trúc”, về đêm, đèn đuốc trong đình dài sáng rõ, cây cột dài màu nâu sẫm, lựa mỏng màu xanh nhạt tung bay trong gió, làm cho hồ nước trở nên nhộn nhạo.

Nơi này là biệt thự của nhà chồng của tỷ tỷ của Tô Thiếu Sơ, ngày thường đều có người xử lý giúp, năm ngoái nàng giả trang thành Tử Phi Song Nguyệt, bị thương ở Ngọc Quỳnh lâu, phải ở lại đây dưỡng thương cả tháng trời.

“Khó khi thấy người phiền não như vậy.” Một người đi đến hỏi. “Là ai, là chuyện gì mà làm cho tâm trạng của người tệ như vậy?”

Người kia quay đầu lại, phong thái ưu nhã, khớp môi vung lên nụ cười gượng thường thấy.

“Chỉ là nhớ đến cố nhân thôi, gặp lại nhau lần nữa, không biết có nên vờ như không quen biết hay không.” Lòng bàn tay gõ nhẹ vào cây tiêu dài. “Trong lòng ta muốn gặp một người, nhưng đến đế đô một lần, nhất thời làm cho ta cảm thấy cảm khái nhiều chuyện.”

“Tô Thiếu Sơ người cũng có tình cảnh này sao?!” Nghe nói như thế, giang hồ danh đao Phó Diêu Phong uống cạn chén rượu trong tay, sau đó hơi dừng lại, cảm thấy có chút buồn cười.

“Aiz! Phó huynh nói cứ như là tiểu đệ không có tình cảm vậy, vì đệ xưa nay trọng tình trọng nghĩa, tình nghĩa kia giao ra còn không đủ, sao người lại có thể nói thế!” Tô Thiếu Sơ ngồi xuống trước mặt hắn, tỏ vẻ vô tội hỏi.

Phó Diêu Phong nhìn tuần nhan trước mặt, thần thái dịu dàng, khí độ ưu nhã, đúng là mê đảo chúng sinh, chỉ tiếc, ít ai biết được bên trong hời hợt, đầy bụng xấu xa của hắn.

“Ta khuyên Tô Tứ thiếu người, tốt nhất đừng nên đa tình như vậy.” Uống vào thêm một chén rượu, hắn nói: “Đừng quên, cuối năm trước người đã làm nên một chuyện kinh trời động đất, chọn một người không nên chọn, phải phân thân ra giải quyết chuyện của người, ta nghĩ, Tô cô nương hẳn là chưa từng quên có người đang uy hiếp đến thân phận thật của mình.”

Phó Diêu Phong cường điệu nói lên thân phận và giới tính của Tô Thiếu Sơ, đứa con thứ sáu của Tô gia, dĩ nhiên không thể hiện lộ là con gái.

Khi Tô gia chủ mẫu đang nghi ngờ là con gái thì vào giờ tỵ, bất ngờ sinh ra thai long phượng, vì sợ con gái mình trở thành vật hy sinh cho cuộc chiến nơi cung đình, hai tỷ đệ từ nhỏ đã được đưa ra ngoài Trung Nguyên sống, gia tộc cho Tô Thiếu Sơ xuất hiện dưới thân phận nam tử, sau đó che giấu sự tồn tại của đứa con thứ bảy là Tô Tuyết Sơ.

Tô Thiếu Sơ thân là đứa con thứ sáu, từ nhỏ đã được dạy dỗ cẩn thận, ngàn vạn phải cẩn thận lưu ý đến thân phận và bí mật của mình.

Ở bên ngoài, Tô Thiếu Sơ đều xuất hiện bằng thân phận nam tử, cũng vì lúc nhỏ chơi một trò chơi cùng anh em, thì theo thân phận của nam tử trong Tô gia, “nàng” là lão tứ, cho nên có nhiều người gọi nàng là Tứ thiếu.

“Chẳng lẽ, Phó huynh ám chỉ là Tam hoàng tử Chu Dục.”

Năm ngoài Tô Thiếu Sơ chống lại Tam hoàng tử Chu Dục, làm cho bí mật thân phận chôn giấu nhiều năm bị vạch trần.

“Với tài năng của Tô Thiếu Sơ ngươi, ở đế đô có thể có người khác uy hiếp được ngươi sao?”

Chu Dục có thân phận tôn quý thân phận, thích đùa giỡn bốn cột với người khác, Tô Thiếu Sơ lại tinh thông mọi điều, mưu lược tính toán đều thuộc hàng giáo hoạt, hai bên gặp nhau, quả nhiên là ông trời khéo sắp xếp.

“Thật cảm tạ Phó huynh nâng đỡ tiểu đệ như thế.” Tô Thiếu Sơ nhướng mày cười một tiếng, sau đó kính hẩn một ly rượu.

“Nói thật, ngươi và Chu Dục, cho dù là tính cách, tâm cơ, hai người đều có thừa khả năng tu luyện thành yêu ma, ta không chắc chắn lắm, nhưng sau khi trải qua chuyện năm ngoài, ta có được một kết luận, người thắng nơi ‘cố tình’, kẻ thắng chỗ ‘vô tâm’.”

“Khó khi nghe thấy Phó huynh phát biểu cao kiến của mình, xin hỏi ai là người ‘cố tình’? Ai là kẻ ‘vô tâm’?”

Phó Diêu Phong cương nghị ít nói, tính cách sắt đá, không có hứng thú nói chuyện với người khác, hẩn xưa nay trọng tình trọng nghĩa, huynh đệ gặp nạn, hẩn không nói nhiều lời đã rút đao ủng hộ. Nhưng phần tình nghĩa này với Tô Thiếu Sơ, chính là phải giao chiến thay cho hẩn!

Tô Thiếu Sơ thích dạo chơi khắp nơi, bề ngoài nho nhã thanh dật, nhưng sự giáo hoạt bên trong tuyệt đối đứng thứ nhất, thường xuyên bày một bố cục làm người tiến thoái đều không được, sau đó mỉm cười đẩy từng người từng người vào, che chắn thay cho nàng, còn nàng lại thanh thoi thưởng thức cuộc vui, Phó Diêu Phong vì thế thường cắn răng ra tay tiếp chiến thay nàng.

“Tam hoàng tử có lòng với ngươi, cố tình mắc kế thế tục, ngươi lại là người vô tâm, không quan tâm đến thế tục ra sao, đây chính là điểm khác biệt giữa các người.”

“Thế tục luôn nha.” Tô Thiếu Sơ nở nụ cười tươi, hưng phấn hỏi: “Phó huynh đã nói rồi, thì nói cho huynh toẹt luôn đi!”

“Thì là...” Gương mặt Phó Diêu Phong chợt ửng hồng, lời nghẹn lại trong cổ họng khó mà phát ra, giờ đưa gắp vài miếng thịt lớn vào miệng, sau đó rót một ly rượu lớn uống cạn, mới hắng giọng nói: “Con gái... Trình tiết, thân thể và tình cảm, những gì thế nhân nhận định hoàn toàn không nằm trong nhận định của ngươi, phải nói là, nhận định của thế gian, ngươi xem bọn chúng như vật ngoài thân, có thể diệt trừ cơn ác mộng dây dưa, giao vật ngoài thân ra có gì mà không được, trong tình yêu, ai yêu trước thì đó là người thua, hiển nhiên, Chu Dục đã thua.”

Tiếng cười vui vẻ quanh quẩn trong đình, Tô Thiếu Sơ cầm cây quạt trên bàn, vuốt vuốt rồi gập thân quạt lại, than thở như đang nói chuyện phiếm. “Phó huynh nói cũng đúng, nhưng tiếc là chưa thật sự diệt trừ cơn ác mộng này, ta chưa chắc đã là người thắng, hơn nữa ta đang ở Trung Nguyên, lại đang ở đế đô, chống lại Chu Dục quyền thế ngất trời, cho dù có thắng trận này đi nữa, cũng sợ... sẽ gây ra họa lớn.”

Trước kia nàng luôn cẩn thận tránh né Chu Dục, như vậy không có việc gì, nhưng bây giờ cho dù nàng có muốn tránh ra, Chu Dục cũng không cho nàng tránh ra, đôi mắt hẩn lấp lánh nhìn nàng, rõ ràng nói cho nàng biết, Tô Thiếu Sơ nàng là con mồi của hẩn chắc rồi!

“Phúc hay họa đều do bản thân người gây nên, dám tính kế Chu Dục như vậy, nên nghĩ đến kết quả sau này chứ.” Hần mặc kệ tiếng than thở buồn bã dài thườn thượt của nàng. “Còn nữa, người nên tránh mặt Tam hoàng tử đi, tránh để xuất hiện chuyện không may.”

“Chuyện này... vì đệ cũng có để ý đến.” Tô Thiếu Sơ cười khan mấy tiếng.

“Để ý!” Nếu để ý rồi thì nên nghĩ cách mới đúng chứ. “Đừng nói vì huynh nhắc nhở người, đồn đãi về quan hệ mập mờ của người và Tam hoàng tử, giống như đang hâm nóng cả đế đô và Hoàng thành này vậy, ngay cả Hoàng hậu cũng vui với người tiền cung, hẳn là cũng có liên quan đến chuyện này chứ?”

Trước khi cho vời Tô Thiếu Sơ đến, hai thứ nữ gả cho Hoàng thái tử làm trắc phi, cùng những cung nữ, quan viên triều đình có tiếp xúc với Tam hoàng tử, thậm chí là tổng quản trong Tam hoàng phủ Yến Bình Phi, tất cả đều bị Hoàng hậu vời đến, hỏi toàn bộ chuyện tình giữa Tam hoàng tử và Tô Thiếu Sơ, vô cùng rõ ràng, chuyện này đã nghiêm trọng đến mức người trong hoàng thất không thể làm như không biết được nữa.

Nếu thân phận bên ngoài của Tô Thiếu Sơ không phải là thiếu niên, bị đồn đãi thành như vậy, Hoàng đế đã sớm hạ chỉ gả rồi.

“Vi đệ đúng là linh giáo được ‘oai phong của hoàng tộc’, khách quan mà nói, Hoàng hậu chỉ là quan tâm đến Tam hoàng tử, mới ân cần thăm hỏi ta thôi; nhưng theo ngôn ngữ trong nghề mà nói, hai mẹ con này là cá mè một lứa, tốt nhất là đừng đắc tội vào.”

“Xem ra sau Tam hoàng tử sau, lại có thêm một nhân vật lớn mà người cần ứng phó.” Phó Diêu Phong giờ chén kính rượu, bộ dạng “nhất định phải giải quyết cho tốt”.

“Phó huynh xem ra hiểu rất rõ chuyện này.” Tô Thiếu Sơ nhú mày.

“Nhưng lại không thể ra sức được. Mấy ngày trước Tam hoàng tử đã tổ chức khánh điển ở đây, thái độ rất đáng sợ... Dĩ nhiên không ai dám nhúng tay vào.”

Hôm đó, không biết Chu Dục uống lộn thuốc gì, không thèm quan tâm đến Hoàng thượng, Hoàng hậu và Hoàng thái cùng văn võ bá quan ngồi đó, Tô Thiếu Sơ vừa xuất hiện, cặp mắt đã nhìn chằm chằm vào nàng, trừ Hoàng đế và Thái tử mời rượu ra, hẳn cho lui tất cả quan viên đến mời rượu hẳn, không e dè dùng hai mắt “giết chết” Tô Thiếu Sơ, nói giết cũng không khoa trương, Chu Dục đã giúp mọi người học tập được, phải dùng ánh mắt khóa trụ một người trước, sau đó bắn ra khí sát chết người!

Trong đồng tử có thoảng thoắt, cũng có dục vọng, còn cắn cắn răng, thái độ kia rõ ràng, không dùng được từ ngữ nào hình dung, nhưng mọi người biết rõ, giữa hai người này tuyệt đối có vấn đề!

Từ trước đến nay, về mặt Chu Dục luôn là cười cười, không tỏ ra vui buồn, dù cuộc sống riêng tư phóng túng hoang dã, xem “đẹp” như đồ ăn, cho dù là nam hay nữ hẳn cũng không buông tha, những chuyện đồn đãi về hẳn cũng có hằng hà vô số, nhưng bản thân hẳn lại không có bất kỳ phản ứng nào, lời đồn nóng lên một chút rồi thôi; nhưng lần này, Chu Dục muốn nói rõ ọi người biết, đứa con thứ sáu của Tô gia Tô Thiếu Sơ và Chu Dục hẳn có một quan hệ rất mật thiết, là người của Tam hoàng tử hẳn.

Thay vì nói Chu Dục thất thố, không bằng nói hẳn đã hạ tuyên ngôn “cấm người khác tiếp xúc” trên người Tô Thiếu Sơ.

“Hại những người hay tiếp xúc với vi đệ, từ hoàng thân quốc thích đến quan viên triều đình, cho đến các cung nữ tỷ tỷ đáng yêu, đều nơm nớp lo sợ, còn có nhiều thiếu nữ bị tưởng bối ngăn chặn, không cho gặp mặt ta nữa.” Đúng là mất đi không ít niềm vui thú, cánh quạt bắt đắc dĩ che môi cấm thán.

“Vô Ưu, Vô Sầu hoạt bát đáng yêu không có ở bên cạnh để giải sầu, ngày qua ngày, đúng là có chút vô vị.”

“Bây giờ là thời điểm để phiền não chuyện này sao?” Đối với bộ dạng này của nàng, Phó Diêu Phong cảm thấy tức giận. “Người nên tìm cách ứng phó với Chu Dục, đừng đắc tội với hẳn, cho dù hẳn cố chấp với người, thật lòng thích người, hay là xem người như con mèo, nhưng với thủ đoạn và cá tính của hẳn, tránh mặt coi như bớt đi một chuyện không may!”

Trước kia tránh mặt là vì sợ bị Chu Dục vạch trần giới tính, nhưng năm ngoái, nàng chủ động đến chọc ghẹo Chu Dục, tình cảnh bây giờ đã khác trước rất nhiều.

“Aiz! Dù ta không muốn dính dáng gì nhiều đến hoàng thất, nhưng ta tuyệt đối không tránh mặt Tam hoàng tử, dù sao chuyện cũng đến nước này rồi, dù có tránh mặt, tình cảnh cũng càng thêm hồng bét mà thôi.” Nói đến đây, Tô Thiệu Sơ cũng chỉ có thể cười khổ, “Chỉ có thể nói, chuyện này đều là do quỷ thần xui khiến, làm cho San San cứ gặp Chu Dục là khiêu khích hấn, còn gọi lên người hấn thật nhiều dăm, vậy nên mới... diễn biến thành như vậy.”

“Nhan San San.” Nói với cô gái có thể là gian trá ngang hàng với Tô Thiệu Sơ này, Phó Diêu Phong chỉ biết lắc đầu. “Nàng gả cho Lục Minh Triều, cũng làm mẹ rồi, nhưng vẫn bướng bỉnh tùy hứng như vậy.”

“Tính cách của San San xưa nay đã vậy, nói cho cùng cũng là giận ta năm ngoái mạo hiểm, cố ý mặc kệ ta.” Từ trước đến giờ luôn dịu dàng như dòng nước ấm Tô Thiệu Sơ, luôn luôn che chở cho các cô nương xung quanh mình. “Đừng chọc cho nàng giận, chiều theo ý nàng là được.”

Nhan San San dung nhan tuyệt mỹ mà cao ngạo, là Lục phủ Thiệu phu nhân, từ nhỏ đến lớn đều được yêu chiều hết mực, cũng là bạn tri giao với Tô Thiệu Sơ.

“Có khi ta cảm thấy, người sống mà không làm nam nhi đúng là đáng tiếc, nam nhi cũng không có kiên nhẫn bằng người.”

Hơn nữa, ngồi giữa các tiểu cô nương miệng huyền thuyên suốt ngày, nàng vẫn mỉm cười nghe từng người nói chuyện, cho dù gặp một tiểu thư nhà giàu kiêu căng bướng bỉnh, nàng cũng chưa từng nổi giận, kiên nhẫn dịu dàng dỗ dành họ, Phó Diêu Phong có thể nói là bội phục chí cực.

Nhưng đối với nam nhi ngồi cạnh mình, khi nụ cười xuất hiện trên mặt nàng, cũng chính là lúc nàng bắt đầu tính kế người đó.

Có thể nói: chỉ cần có võ công, có năng lực, cho dù là huynh đệ, anh em hay là bạn bè, thường xuyên trở thành con cờ trong tay nàng, bị Tô Thiệu Sơ nàng lợi dụng triệt để hoàn toàn.

“Lục Thiệu phu nhân tác quái, Tô Thiệu Sơ người lại cố tình, thấy hấn đi đến thì tìm đường vòng mà tránh.”

Chỉ thấy nàng vẫn phe phẩy cây quạt, hưởng thụ rượu ngon, ngẩng đầu lên trời ngắm ánh trăng xinh đẹp.

“Có lẽ Tam hoàng tử chỉ có cảm giác muốn chinh phục nhất thời thôi, khoảng cách thời gian có thể làm phai mờ dần đi cố chấp này.” Nàng nhún vai, cho ra một đáp án miễn cưỡng.

“Nếu như Chu Dục không phải là nhất thời, khoảng cách thời gian cũng không làm phai mờ được cảm giác của hấn, bằng thủ đoạn ngoan độc của Tam hoàng tử, nhất định sẽ cùng Tứ đại gia tộc đầu rơi máu chảy, chuyện này hấn là không cần nói đến nữa chứ?”

“Ừ, nghe là như thế.” Tô Thiệu Sơ xoa xoa mũi, tán thành gật đầu.

“Chu Dục không bao giờ biết nhường nhịn, theo lý, hấn bị trêu chọc đến thế, nhất định phải có hành động rồi chứ nhỉ?”

“Đúng đúng, vi đệ cũng nghĩ thế.” Nàng rót rượu cho hấn.

“Hôm khánh điển và bị Hoàng hậu vời đến có lẽ cũng nằm trong mưu kế của hấn, Tam hoàng tử rút cuộc cũng muốn ra tay như thế nào, vi huynh thật sự khó mà liệu trước.” Hấn thở dài, cực kỳ sầu lo.

“Phó huynh không cần lo lắng như vậy, người hiền sẽ có trời phù hộ.” Vội vàng gấp hai miếng cá cho hấn làm nhắm rượu. “Ném thử món cá nướng này đi, lần trước Phó huynh khen nó không dứt, nhân lúc chưa nguội thì ăn nhiều một chút.”

Bàn tay to đặt lên bàn đá, bộ mặt lung lung lắc đầu.

“Huynh đệ gặp nạn, ta còn có tâm trạng để ăn sao?”

“Dù không ăn thì khó khăn này cũng đâu có tự kết thúc được.” Nàng vội vàng an ủi. “Thân thể không phải làm bằng sắt, nên chăm sóc tốt, đừng suy nghĩ nhiều.”

“Đúng là không nên suy nghĩ nhiều.” Lông mi vừa vén lên, răng nghiến vào nhau ken két nói: “Chuyện ta đang nói là chuyện của người, Thiệu Sơ huynh, đệ, sao bộ dạng người cứ như là không liên quan đến mình chút nào vậy?”

Còn rung đùi đắc ý nhìn hần, cứ như đang nghe chuyện của người khác vậy.

“Khụ, thật ra Phó huynh xem trọng tình nghĩa huynh đệ như thế, lo cho an nguy của huynh đệ như thế, trong lòng vì đệ cảm động cực kỳ, nhịn không được muốn nói cho người biết một chuyện!”

“Khoan đã!” Phó Diêu Phong lập tức đưa tay bảo nàng dừng nói, hỏi: “Có liên quan đến Tam hoàng tử?”

Nàng bắn một ngón tay ra, trả lời cho hần biết.

“Người... nên hiểu rõ, lúc này, giờ phút này, ngàn vạn đừng đụng vào chuyện gì có liên quan đến Tam hoàng tử nữa.” Phó Diêu Phong kinh hãi nhảy lên.

“Phó huynh, vì đệ vẫn biết chữ ‘ngu xuẩn’ viết như thế nào, bây giờ còn chọc hần, không khác gì đi vào chỗ chết!”

“Đó là...”

Thấy vẻ mặt chăm chú lắng nghe của nàng, vẻ mặt quý quyết chờ đáp án của hần, Phó Diêu Phong tiếc nuối vỗ bàn một cái, làm cho người ngồi cùng bàn sợ đến nhảy lên!

“Đừng nói nữa, vì huynh không giết Tam hoàng tử thay người!” Hần quả quyết nói.

“Phó huynh à, nếu người có thể giết được Tam hoàng tử, vì đệ làm sao mà khổ sở như bây giờ.” Cũng không cần như tình cảnh bây giờ, tiến thoái lưỡng nan.

“Vậy thì nói thẳng đi!”

“Người có biết mấy hôm trước Tam Hoàng phủ bị thích khách hỏi thăm không?”

“Biết, nghe nói có người bỏ chạy được, nhưng khách nhân đến Tam hoàng phủ hôm ấy nói, toàn bộ thích khách đều đã trúng độc, hơn nữa trúng kiếm của Phong Ngôn, chỉ sợ khó sống.” Phó Diêu Phong cũng có nghe nói chuyện này. “Nhưng bây giờ vẫn không tìm được thi thể của người đó, nếu không phải bị diệt khẩu thì chắc chắn là được cứu.” Kinh nghiệm giang hồ nhiều năm, hần suy đoán nói.

Lời vừa mới dứt, chén rượu trong tay hần đã nặng nề rơi xuống, vỡ thành từng mảnh nhỏ!

“Người... đừng nói cho ta là người...”

“Vâng! Đúng vậy!” Nàng gật đầu, trực tiếp thừa nhận.

“Là người ám sát Tam hoàng tử...” Hần sợ đến mức cầm lấy cổ tay của nàng, cẩn thận xem kỹ mạch của nàng, lẩm bẩm nói.

“Người trốn được chẳng những bị trúng kiếm mà còn trúng độc, người chọc còn chưa đủ sao? Muốn làm cho sư phụ người khóc đến chết luôn sao?”

“Không phải là ta ám sát!” Nàng rút tay về.

“Bạn của người làm... chẳng lẽ người tìm người ám sát Tam hoàng tử?!”

“Vì đệ chỉ cứu người thôi.” Nàng uống thêm một chén rượu, chậm rãi nói.

“Người trốn được được ta cứu.”

“Người cứu thích khách ám sát Tam hoàng tử làm gì?”

“Không thể thay trời hành đạo, nhưng gặp chuyện bất bình cũng phải ra tay tương trợ chứ.”

“Bây giờ thích khách ở đâu?” đối với tên trước mắt này, Phó Diêu Phong thật muốn ngửa mặt lên trời mà gầm rống, rốt cuộc hần đã tạo nên nghiệt gì, mà lại có “huynh đệ” này?

“Không thấy!” Tô Thiếu Sơ buông tay. “Tối hôm qua đã biến mất rồi, vết thương trên người hần mới ổn định một chút, độc bắt quá cũng chỉ mới được nén xuống, nếu không nghĩ cách tìm người, khó mà thoát khỏi cái chết.” Sáng sớm nay, nàng đã phái rất nhiều người lên đi tìm, nhưng đến nay vẫn không có tin tức gì.

“Vậy người nói cho ta biết làm gì?”

“Đây là tội tru di cửu tộc, thật là kích thích nha!”

Nàng nháy mắt với hắn mấy cái, sau đó lại kính thêm một chén rượu.

5. Chương 5

Đêm yên tĩnh vô thanh, chỉ có tiếng côn trùng kêu lên rả rích, trong tiếng lẩm bẩm nói nhỏ của các vì sao, vầng trăng hôm nay lại sáng tỏ, yên tĩnh đến bất thường.

“Phó huynh, người yên lặng cũng lâu rồi, nói một câu đi chứ!”

Bên trong “Ánh Nguyệt Nhã Trúc”, sau khi Phó Diêu Phong làm rơi vỡ cái chén, trực tiếp lấy vỏ rót rượu vào miệng, sau đó ăn hết cả khay cá, vẫn không thấy hắn mở miệng nói.

“Vi huynh đang suy nghĩ, nên giúp đỡ người làm cần đến khi nào.”

“Phó huynh, đây là cứu người mà!” Tại sao lại là làm cần chứ. “Hơn nữa, chuyện này rất kỳ lạ, nhất định là trong nội tình có vấn đề.”

“Đông Vực Ma Hi đang đấu tranh nội bộ rất gay gắt, mối quan hệ với Đông Vực Vương tộc cũng càng lúc càng xa, vừa rồi Vương tộc tiền công ‘Đà La Ni châu’ cho Thiên Đô vương triều cũng bị Ma Hi cho người đến Trung Nguyên cướp đoạt, trong giáo phái cũng có khối người không có hảo cảm với vương triều, đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ giao tranh với nhau, người cứu người thì thôi, nhưng đừng nhúng tay vào.” Phó Diêu Phong không muốn nàng mạo hiểm lần nữa, ngăn cản nói.

“Phó huynh, Nhiễm Lưu Huyền Hồng bản thân ở Đông Vực không tranh đấu quyền lực, nhưng giờ lại đến Trung Nguyên ám sát hoàng tộc, hơn nữa, võ công của đám người kia căn bản đến gần Tam hoàng tử còn không được, nói gì đến giết chết Tam hoàng tử, đã biết vậy, tại sao lại phái người đến hành thích?”

“Dù họ thật sự muốn chết, nhưng đằng sau đó hẳn là có mục đích.”

“Đó chính là mấu chốt.” Tô Thiệu Sơ gõ cây quạt vào lòng bàn tay, nói đến trọng điểm. “Thích khách được ta cứu, trên người có một thứ gọi là ‘Ngọc Thanh’, loại độc chất này có vài phần tương tự như vi độc năm ngoái, ‘Lãnh Bích châu’ có thể không chế kỳ độc này, nhưng độc chất này không phải loại bình thường, nó bám chặt vào trong xương cốt, trừ phi là Lãnh Bích châu, mới có thể hút được độc này.”

Độc của Đông Vực làm cho người ta sợ hãi, cũng là vì cách giải độc phải dùng những vật quý hiếm, cũng vì vậy mà năm ngoái, nàng mới đánh cược cùng Chu Dục một lần.

“Thanh kiếm có thể diệt trừ loại độc này hẳn là Lam Thanh Huyền Hồng.” Phó Diêu Phong suy nghĩ nói. “Thanh kiếm này thoát nhìn như bình thường, nhưng nó có thể đi xuyên qua xương người, thân kiếm cũng có cùng công dụng như Lãnh Bích châu, vào mười năm trước được Đông Vực tiền công cho Thiên Đô vương triều, hiện tại có lẽ vẫn còn nằm trong hoàng cung.”

Đã hơn mười năm rồi, không biết có phải đã ban thưởng cho hoàng thất hay vị võ tướng nào hay không.

“Ba năm trước, ở một bữa tiệc rượu trong Hoàng cung, ta từng thấy Chu Dục múa thanh kiếm này.” Tô Thiệu Sơ hồi tưởng đến.

“Nằm trong tay Tam hoàng tử?”

“Không chắc, Chu Dục hẳn muốn bảo kiếm nào cũng có dễ như trở bàn tay, Lam Thanh Huyền Hồng rốt cuộc là còn ở trong cung, hay là bị lọt vào mắt xanh của Tam hoàng tử rồi bị hắn cất giấu vào trong phủ, cũng chưa biết rõ.” Tô Thiệu Sơ ôm ngực trầm tư. “Trong hoàng cung thì có thể nhờ sự phụ hồi mượn Hoàng thượng, nằm trong tay Chu Dục thì hơi bị khó.” Không có Lam Thanh Huyền Hồng, tìm được người cũng vô dụng!

“Người quan tâm đến tên thích khách này lắm sao?!” Bộ dạng như kiên quyết phải bắt người này về vậy.

“Năm đó ta từng gặp Thiệu chủ của Huyền Hồng tộc, nếu nhớ không lầm, thiếu niên này là một trong những người bên cạnh Huyền Hồng Thiệu chủ năm đó.”

Đã quá lâu rồi, ngay cả tiểu thiếu niên rót rượu cho nàng năm ấy cũng đã trưởng thành, khi nhận ra lai lịch thích khách của hắn, nốt ruồi đen bên cạnh mắt hắn mới làm cho nàng chú ý, đáng tiếc đối phương còn chưa gặp nàng một lần, vừa tỉnh thì đã âm thầm rời đi, làm cho nàng không cách nào hỏi những chuyện đã xảy ra được.

“Chỉ vì như thế mà chứa chấp thích khách ám sát Hoàng tộc sao?!” Thật là, nếu bị người khác phát hiện, không chỉ mình nàng phiền phức mà còn dính líu đến cả gia tộc.

“Huyền Hồng Thiếu chủ là... người trong lòng của Quân Nhi.” Tô Thiếu Sơ đứng dậy, đi đến trước thềm đình lần nữa, thở dài sâu xa nhìn lên ánh trăng.

“Nữ được sư nổi tiếng có thể dùng tiếng đàn để chữa bệnh của Nam Nguyên, Phong Quân Nhi?!” Phó Diêu Phong khép lại hàng lông mày, hẩn hiểu, dù Thiếu Sơ có vui vẻ đến thế nào đi nữa, nhưng đối với người này, thủy chung lại có một chút buồn bã.

“Tuyết Sơ từng gặp hắn một lần, hắn thích kiếm pháp và tài đánh đàn của Tuyết Sơ, đang định trở về Trung Nguyên, ta lại gặp được hắn... Người này, có một chút đặc biệt, có một chút mâu thuẫn, còn trẻ nhưng đã có vẻ thành thực lão luyện, vẻ mặt nhìn như bình tĩnh lại thấy ưu thương, cũng vì những mâu thuẫn này mà dẫn đến tính cách con người hắn cũng mâu thuẫn theo.”

Năm đó nàng chỉ là tò mò, nam tử làm cho Quân Nhi đến chết vẫn nhớ thương rốt cuộc là thế nào, sau khi thấy rồi, nàng mới hiểu ra.

“Hắn có liên quan đến Quân Nhi, Quân Nhi lại nhờ vả ta... Ta không thể mặc kệ được.”

Tô Thiếu Sơ cầm lấy cây tiêu dài trên lưng, tình cảm của nàng và tâm trạng của nàng, luôn dây dưa vào một chỗ cùng nhau.

“Tóm lại, Phó huynh coi như cứu một mạng người, công đức vô thượng đi.” Nàng trở về chỗ ngồi, nói với người đối diện mình: “Còn nữa, Phó huynh ngàn vạn đừng từ chối đệ lần này, nếu không... Tiểu đệ chỉ còn biết hy sinh thôi.”

“Hy sinh? Quan hệ giữa hai chữ này và người hình như chỉ có câu ‘Người luôn đẩy người khác ra hy sinh mới đúng!’ mới hình dung được thôi.”

“Phó huynh nói kỳ quá.” Tô Thiếu Sơ lung lay cây quạt với hắn, huynh đệ tri giao nói mình như vậy, thật làm cho hắn cảm thấy đau lòng. “Tình cảm nên giao ra, tiểu đệ cũng không keo kiệt, đệ chưa giao tình cảm ra, là vì còn phải chọn giờ tốt ngày lành thôi.”

“Nói vậy, ngày mà Tô Tứ thiếu người giao ra ‘tình cảm’ là ngày nào thế?” Nếu đó là ngày tốt giờ lành của nàng, hắn chắc chắn phải nhìn xem.

“Aiz! Trời cao không rủ lòng thương xót, với ngày sinh tháng đẻ của vi đệ, sau khi được cao nhân đo lường tính toán, thì ngày đó không tồn tại trong cả đời này của ta.”

Phó Diêu Phong nhắm chặt, hít sâu một hơi, sau đó uống một hớp rượu lớn, kiềm chế cơn tức của mình.

“Ta hiểu rồi, tốt nhất là đừng đứng đắn mà xem trọng lời nói của người, nếu không thì ta điên mất.”

“Phó huynh đúng là hài hước thật, từ sau khi sư phụ xuất cung cũng không thấy người cười lần nào, chỉ duy nhất khi gặp người thôi.” Thật là si tình nha! “Nhưng nói đi cũng nói lại, tình cảnh của vi đệ thật sự rất đáng thương, hy vọng người sẽ không bàng quan đứng nhìn ta chết.”

“Khác đường đi, tâm cũng khó đồng lòng, đường khó mà đồng hành, Thiếu Sơ đệ cho dù có bất kỳ yêu cầu gì cũng được, nhưng vi huynh tuyệt đối không tham gia vào tranh đấu giữa người và Tam hoàng tử.”

“Aiz! Phó huynh, bây giờ nguy hiểm đã tràn lên đến cổ của tiểu đệ, chẳng lẽ người định thấy chết không cứu hay sao?”

“Cho dù có bóp cổ Tô Thiếu Sơ người, không cần thận lại bị chính người bóp cổ lại.” Phó Diêu Phong bắt động mà nói: “Đại trượng phu có việc nên làm, có việc không nên làm, huống chi bây giờ ta là thủ lĩnh võ vệ của Hoàng cung, không thể tham dự vào quá nhiều chuyện không liên quan đến ta.”

Tô Thiếu Sơ đến tìm hắc, chỉ có một lý do... không... phải là giúp đỡ làm càn mới đúng, nhưng nguyên tắc của hắc là không đụng dao với người cùng nhà.

Hơn nữa, năm ngoái nàng chống lại Tam hoàng tử Chu Dục, vì muốn bố trí một bố cục cho Chu Dục sa vào, còn muốn hắc ra đao chém nàng, dù chỉ là một vở kịch, nhưng đối với giang hồ danh đao chánh nghĩa vốn đã có nguyên tắc không ra tay với phụ nữ và trẻ em, lại vì “huynh đệ” Tô Thiếu Sơ này mà phá lệ!

Lý do để thuyết phục cho hành vi phá lệ này của mình chính là, Tô Thiếu Sơ căn bản khác biệt xa với mấy chữ phụ nữ nhu nhược trẻ em ngây thơ này!

“Phó huynh là sợ có chuyện xảy ra sẽ mất chức võ vệ, không thể ở bên cạnh bảo vệ sư phụ nữa chứ gì!”

Con người luôn rần rỗi, bất phương bất động kia, lúc này lại có chút đứng ngồi khó khăn, nói ra cũng ngập ngừng.

“Chuyện này... Chuyện này với Chu cô nương... Nhảm, không, là Trưởng công chúa... Không liên quan!”

Sư phụ của Tô Thiếu Sơ chính là Trưởng công chúa Chu Tinh Bình, năm xưa vì bị dính dáng đến tội mưu phản với nhà chồng mà phải rời khỏi Trung Nguyên mười mấy năm, dùng tên giả Dương Vân Tiên hành tẩu giang hồ, làm quen với giang hồ danh đao Phó Diêu Phong; người kia vừa gặp dung nhan thoát tục, khí chất và tài năng của nàng đã nhất kiến sinh tình, lưu luyến si mê bảo vệ hơn mười năm, ngay cả khi Chu Tinh Bình khôi phục thân phận Trưởng công chúa, trở về Hoàng cung rồi, cũng nghĩ hết mọi cách để đảm nhiệm làm võ vệ ở cạnh bên bảo vệ.

“Nếu không liên quan, vậy để ta nhờ Thái tử điều động người từ Thiên Bạt uyển đến bên cạnh bảo vệ Thái tử vậy.” Tô Thiếu Sơ không quên hảo tâm nói thêm một chút. “Ồ bên cạnh Thái tử, tiền đồ của Phó huynh nhất định sẽ vươn cao, mấy ngày nay sư phụ và Hoàng hậu đến Thiên Ngân tự cầu phúc đại pháp, nhờ Thái tử điều người đi từ ngày mai, ngay cả sư phụ cũng khó thấy, Phó huynh nghĩ thế nào?”

“Người...”

“Về mặt này của Phó huynh là hoàn toàn không muốn rời khỏi Thiên Bạt uyển?”

“Ta...”

“Cảm ơn Phó huynh đáp ứng với thỉnh cầu của vi đệ, nguyện ý giúp đỡ tiểu đệ lần nữa.” “Tách” một tiếng, cây quạt phát phơ, giơ lên trước tuấn nhan nói nói cười cười của Tô Thiếu Sơ

Thật sâu, Phó Diêu Phong chậm rãi hít thở, nhìn chăm chăm dung nhan tuấn tú kia một cái, sau đó quơ lấy vỏ rượu trong tay, ngửa đầu rót vào miệng.

“Phó huynh, uống nhiều rượu không tốt cho sức khỏe đâu!”

“Biết Tô Thiếu Sơ người lâu như vậy, đến bây giờ còn chưa bị nội thương, thì đã biết thân thể của vi huynh ‘tốt’ quá mức tưởng tượng.” Hắc oán hận cắn răng, tức giận nói.

“Aiz, thân thể cường tráng là tốt rồi, Phó huynh cần gì phải nói đáng ghét như vậy chứ?”

Tô Thiếu Sơ tiếp lấy bình trà bọt hạ nhân đưa lên, có ý tốt nói.

“Phó huynh nghĩ xem, vi đệ được sư phụ yêu thương như thế, lỡ như tiểu đệ có chuyện gì, sư phụ nhất định chịu không nổi, người nhân tâm nhìn sư phụ như vậy sao?”

Nàng thanh thoi hớp một ngụm trà ngon, nhìn gương mặt không ngừng giãy dụa trước mắt nói: “Hơn nữa, nam nhi không so đo chuyện lễ tiết, bà bầu mang thai cũng không giống như người, uống công ta thường khen khí khái anh hùng của người trước mặt sư phụ.”

Phó Diêu Phong nặng nề cắn chặt răng. “Đây là lần cuối cùng, lần sau tuyệt đối không có nữa!”

Đặt bát trà xuống, Tô Thiếu Sơ cười sáng sủa vô cùng.

“Dĩ nhiên.”

Trong một khu rừng ở vùng ngoại thành đế đô, một bóng dáng lão đảo chạy vào, cho đến khi nhìn thấy dáng người thon gầy quen thuộc kia, mới hành lễ quỳ xuống.

“Mạnh... Diêm Ty!”

“Người không hoàn thành nhiệm vụ, phải lấy mạng trước bình minh.” Mạnh Diêm Ty lạnh lùng nói. “Người còn chưa hoàn thành nhiệm vụ, đến hôm nay mới trở về, đúng là... làm bạn bè của người thất vọng mà chết đó.”

“Tiểu nhân... chắc chắn sẽ dùng mạng của mình để bồi thường... Chỉ xin Mạnh Diêm Ty... Bỏ qua cho Thiếu chủ nhà ta...” Thiếu niên đập đầu xuống đất, không ngừng khẩn cầu.

“Mạng của người, một chút giá trị cũng không có. “

Một tiếng bi thảm vang lên, trong tiếng xé gió nặng nề, thân thể của thiếu niên bị kéo lên, đụng mạnh vào cây đại thụ bên cạnh, sau đó bị vứt xuống sườn núi phía dưới.

“Nếu ném xuống mà tiểu tử kia vẫn còn sống thì làm sao đây?” Một người đàn ông đứng kế bên nói.

“Không sao, trong người hắn còn có Ngọc Thanh độc, sống cũng không lâu nữa.”

Ba tuần sau, Phó Diêu Phong cùng Tô Thiếu Sơ đi đến một công viên dạo chơi, lúc này, mưa phùn lại bắt đầu rơi phía chân trời, công viên này cách trung tâm để đô phồn hoa khá xa, gần rừng cây cao lớn là một dinh thự bí mật yên tĩnh.

Đi dưới rừng cây trùng trùng, sương gió chạm vào nhau, mang theo chút lạnh lẽo, làm ấy gia đình dẫn đường ở phía trước co rúm lại.

“Hai vị tiểu huynh đệ, ngựa của ta đang ở lều cỏ phía trước, ta đi trước là được, các người trở về Hoa Phương công viên vậy!” Tô Thiếu Sơ bước chậm dưới tán cây nói với hai tiểu gia đình trước mặt.

“Chỉ còn vài bước thôi, Tứ thiếu không cần khách sáo.” Một gã gia đình cười. “Ở đây có rừng cây dày đặc, tuy là mùa hè nhưng gió thổi qua đúng là làm cho người ta sợ hãi.”

“Cho nên Hoa Phương công viên cũng là một nơi nghỉ hè khá tốt.” Ước chừng là đến giữa hè, các tỷ tỷ của nàng lại trở về khoảng mười ngày.

“Thỉnh Tứ Thiếu đi đường cẩn thận, gần đây để đô không được an toàn cho lắm, trừ Tam Hoàng phủ vài ngày trước bị thích khách lên vào ra, còn có vài quan viên đang đi dạo trên đường, bỗng nhiên gặp phải một tên thích khách che mặt mặc dị phục [2].” Gã gia đình cầm đèn lồng dẫn đường ở phía trước quay đầu lại nói

[2] Dị phục: là trang phục nước ngoài, không giống với trang phục dân tộc.

“Dị phục?” Nếu là thích khách thì hẳn phải nguy trang cho kỹ chứ, có nào lại lạ lùng như vậy? “Có ai bị đâm không?”

“Hình như là không có, nghe nói tên thích khách này rất kỳ quặc, chặn đường mệnh quan triều đình, chỉ vì muốn hỏi chuyện thôi.”

“Đúng là lạ thật!” Gần đây để đô đúng là đủ chuyện lạ lùng, ngay cả thích khách ngoại tộc cũng thế.

“Dù không có quan viên nào bị thương nhưng chuyện đã truyền đến Tam hoàng tử rồi, hơn nữa, mấy bữa trước thích khách đột nhập vào Tam hoàng phủ vẫn chưa bắt hết, cho nên mấy ngày gần đây, chẳng những tuần tra dày đặc mà thị vệ trong Hoàng cung cũng nghiêm ngặt canh trị hơn nhiều.”

“Ta còn nghe nói, quan viên triều đình kể lại là thích khách hỏi cái gì mà nhận nhận gì đó.”

Hai tên gia đình người một lời, ta một câu nói những chuyện lạ ở đế đô gần đây với nàng

“Nhận?” Tô Thiếu Sơ có chút buồn cười. “Nơi thích khách nên đến phải là Hoàng cung mới đúng, ở đó nhất định có đầy đủ chim bay cá múa.” Bên trong Hoàng cung đặc biệt có nhiều những thứ này.

Lời này làm cho tất cả gia đình đều bật cười.

“Có lẽ phải như thế thật.”

“Là Bạng Nguyệt chi nhận, hình như trong tây viên đâu có loại chim này.”

Băng Nguyệt chi nhận. Tô Thiếu Sơ nhắm chặt mắt lại, lấy cây dù bên trên xuống.

“Mưa ngừng rồi.”

Thời gian này, mưa phùn cứ chọt đến rồi chọt dừng, nếu không thì mưa khi bình minh rồi ngừng vào giờ ngọ.

“Vừa lúc, ta thừa dịp này về phủ nhanh mới được.”

Tô Thiếu Sơ tiếp lấy dây cương trên lưng ngựa, trấn an vỗ về nó.

“Đó là...”

Dưới ánh trăng mờ lung, là một nhóm gần hai mươi người, giờ được lên, tiếng thanh roi đập vào vó ngựa truyền đến.

“Thị vệ tuần tra trong Hoàng thành.”

Giờ lên cao đèn lồng lên, ba người nhìn thấy rõ đám người ngựa cùng đi đến.

“Tô Tứ thiếu!”

Thiếu niên ngồi lĩnh quân đằng trước vươn tay, ý bảo đại đội nhân mã dừng lại, sau đó, hai người đồng thời nhảy xuống ngựa.

“Thì ra là tam trường lương đoãn Phong Ngôn và Yến tổng quản.” Nhìn người bước đến, Tô Thiếu Sơ chào hỏi.

Tam trường lương đoãn?!

“Kiếm dài, khí dài, về phần mạng... Ở bên cạnh Tam hoàng tử thì... Aiz! Ta lỡ lời, ân duy dài, dĩ nhiên mạng cũng phải dài rồi.” Nụ cười kéo dài, nàng cất cao giọng. “Khuyết điểm duy nhất là, một người ít nói, một người ít nhìn, nhưng lúc nào cũng giúp Tam hoàng tử hết mình nha!”

“Tứ thiếu chỉ bảo, Bình Phi xin nhớ kỹ!”

Tam Hoàng phủ tổng quản Yến Bình Phi khoanh tay nói, Phong Ngôn đứng đằng sau chỉ lạnh lùng, không nói nhiều.

“Nghe nói hồi trước chủ nhân của người bị đâm à?” Tô Thiếu Sơ tỏ ra ân cần tốt bụng, sau đó dùng quạt đề thanh âm xuống hỏi: “Chết chưa? Hay là bị thương nặng?”

Ánh mắt sắc lạnh của Phong Ngôn liếc đến, khó khi thấy hắn mở miệng nói, nhưng cũng như bề ngoài của hắn, chìm lẩn.

“Nhờ phúc của Tứ thiếu thôi, hôm đó ở Vân Phong Tuyết Dạ không lấy tính mạng của người, đủ để chứng minh Tam hoàng tử phúc khí ngập trời, sao lại uống phí giao cho thích khách!”

“Nói cũng đúng, người tốt không sống lâu được, ta nghĩ Tam hoàng tử nhất định sẽ trường thọ lắm.” Tại họa kéo dài ngàn năm, mối họa lớn như Chu Dục phải kéo dài gần triệu năm mới không uống.

“Tứ thiếu, trời hết mưa rồi, mau trở về Tô phủ đi!” Gia đình nhắc nhở

“Ba vị tiểu huynh đệ, cảm ơn.” Nàng khoanh tay hành lễ với Yến Bình Phi và Phong Ngôn. “Không quấy rầy công việc tuần tra của các người nữa, cáo từ!”

“Xem ra nhã hững của Tứ thiếu không chỉ với một người, nhưng lại không rảnh tiếp nhận lời mời của Tam hoàng tử, ngay cả một lần gặp cũng khó, ở để đồ khiêu khích Tam hoàng tử, tuyệt không phải cử chỉ sáng suốt!”

Yến Bình Phi thấy Tô Thiếu Sơ xoay người muốn đi, lời nói phát ra đầy châm biếm cảnh cáo.

“Tam hoàng tử tôn quý vô cùng, Thiếu Sơ không phải hoàng thất, cũng không phải là mệnh quan triều đình, không quyền không chức, bất quá cũng chỉ là một kẻ hèn mọn, bình dân bách tính làm sao có năng lực dám khiêu khích Tam hoàng tử? Yến tổng quản quá lời, Thiếu Sơ không dám nhận.” Tô Thiếu Sơ nhún mày cười.

Nguyên nhân cũng vì Tô gia nàng là người hiệp trợ bên cạnh Thái tử, nguyên nhân cũng là vì nàng không phải là mệnh quan, vốn có xuất thân từ tứ đại gia tộc, lại có tỷ tỷ gả vào hoàng thất, có quan hệ không bình thường với Trưởng công chúa, nàng có được một thân phận và quyền lợi đặc thù, không bị quản chế câu nệ, cho nên trong trận tranh đấu cùng Tam hoàng tử này, nàng có một chút lợi thế.

“Bứt dây động rừng, để xem lần này Tô Tứ thiếu sẽ ứng phó như thế nào.”

“Ôi, xin Yến tổng quản đừng quá lời như thế, Thiếu Sơ nào dám ứng phó Tam hoàng tử!”

“Tứ thiếu, như vậy thật không nên, bởi vì, Tam hoàng tử sắp ra tay với người.”

“Nếu nói vậy... Thiếu Sơ đành mỗi mắt mong chờ vậy!”

Sợi tóc phất qua tròng mắt và đôi môi tựa tiểu phi tiểu của nàng, Tô Thiếu Sơ vén áo lên thúc ngựa, nghênh ngang rời đi.

Yến Bình Phi nhìn thân ảnh đi xa, nhếch môi cười lạnh.

“Hi vọng người có thể ứng phó được, Tô Tứ thiếu.”

6. Chương 6

Thân ảnh thúc ngựa dưới ánh trăng, ngoài đón gió, nhưng trong lòng lại không ngừng quanh quẩn những lời của Phó Diêu Phong.

...Tô Thiếu Sơ người vốn là cố tình, gặp được Chu Dục hấn thì lập tức vòng đường khác mà đi...

Nàng không biết làm sao để trả lời Phó Diêu Phong, ban đầu, nàng vốn có thời cơ rất tốt, nhưng, nàng lại không bước đến một bước đó! Trước kia, dù nàng và Chu Dục có dùng lời lẽ sắc bén với nhau thế nào đi nữa, nhưng nhìn vào cặp mắt hấn chưa từng làm cho nàng rung mình, nhưng mấy ngày nay, ở Khánh Điển rồi những dịp khác, nhìn thấy cặp mắt Chu Dục, ánh mắt đầy giận ghen kia, là hận không thể xé nàng ra, hận không thể nuốt được nàng, con người tóe lửa, lại lạnh lùng như hàn băng, làm cho nàng lập tức chấn kinh

Ngày hôm ấy, nàng không biết mình nên làm gì, nói gì, chỉ vô ý thức lui về sau một bước, bước được một bước, nàng lại bước về phía sau nhiều bước, bây giờ nhớ lại nàng lại cảm thấy hoang đường, rốt cuộc nàng đang e sợ cái gì?

“Chẳng lẽ tính kế nhiều người quá, bây giờ bị báo ứng sao?”

Chu Dục sinh ra tình cảm cố chấp như thế, cũng nằm ngoài ý liệu của nàng.

“Sớm biết vậy thì ban đầu đã không chơi như vậy.” Chỉ là nếu không ra tay nặng với Chu Dục, sẽ rất khó tiếp tục bày trí cục diện tiếp theo. “Một chữ tình, đúng là làm nhiều lòng người!”

Còn đang trầm tư thở dài, đã vọt ra khỏi rừng cây, đến sườn núi phía trước, bước vào một con đường lớn đi vào đề đô, nàng kinh hãi nhìn những đèn lồng ngọn lửa đăng trước!

Hơn hai mươi tên võ vệ mặc trang phục màu tím, đứng trước một chiếc xe ngựa hoa lệ, bên cạnh là một chiếc xe có màn che, cao lớn, bên cạnh nữa là mười tên nam nhân mặc trang phục dị tộc.

“Ồ, đại tràng diện!” Nàng thẳng ngựa dừng lại.

Trận trượng trước mắt rõ ràng là đang chặn người lại. Ánh mắt của các võ vệ phía sau lấp lánh, uy hiếp bức người, những tên nam nhân dị phục trước mắt cũng hung ác nhìn nàng, toàn bộ tầm mắt đều rơi vào thiếu niên áo trắng đang ngồi trên lưng ngựa.

Tô Thiếu Sơ trừng mắt nhìn, đầu tiên là hắng giọng.

“À ừm, quấy rầy các vị bày trận trượng, không quấy rầy chư vị nữa, tại hạ sẽ đổi đường khác để đi.” Bị chặn lại cũng không có gì tốt, nàng cười cười rồi xoay đầu ngựa lại.

“Thiếu Sơ yêu đệ, người cho rằng bốn hoàng tử có sẽ tiếp tục chịu bị người coi như ‘không ra gì’ sao?”

Từ xe ngựa hoa lệ truyền ra một thanh âm, nhẹ nhàng như không để ý đến, nhưng lại tràn đầy uy nghiêm, không ngừng quanh quẩn dưới bầu trời mênh mông.

“Thì ra là Tam hoàng tử, Thiếu Sơ bái kiến.” Tô Thiếu Sơ lập tức tỏ vẻ “hiếu biết” khoanh tay vái chào với người bên trong xe ngựa. “Mưa làm cho bùn lầy nhiều, thứ cho Thiếu Sơ tạm thời không thể xuống ngựa hành lễ.”

Dù sao đối phương cũng không cần nàng xuống ngựa, nhưng lòng nàng đập nhanh hơn bình thường nhiều, biết rõ, tối nay sẽ có điều không ổn.

“Đã lâu không gặp!” Người bên trong xe ngựa truyền ra tiếng cười khe khẽ. “Bổn hoàng tử không thể hảo hảo gặp mặt yêu đệ ngươi một lần, cảm giác đau thương vô cùng nha!”

“Người nói vậy, làm cho Thiếu Sơ cảm thấy thật có lỗi!” Nàng oan ức giơ tay lên, hai ngón tay chỉ lên trời, thề thốt nói: “Những ngày nên vào cung, Thiếu Sơ đều tuân theo quy củ đầy đủ, các quan viên, các cung nữ thị vệ, mọi người đều nhìn thấy Thiếu Sơ, ngay cả phi tần công chúa cùng Thiếu Sơ dạo chơi cũng có thể làm chứng. Tam hoàng tử nói đã lâu không thấy, thật làm cho Tô Thiếu Sơ sợ hãi!”

“Thế Thiếu Sơ yêu đệ lạnh mồm lẹ miệng à, kể tiếp người bảo bổn hoàng tử nên làm gì bây giờ?” Chủ nhân bên trong xe ngựa, nhìn chiếc nhẫn hồng ngọc trên tay, nghe thấy lời của nàng, bĩu môi khinh thường.

“Kể tiếp?” Nhìn sắc trời, nàng hiểu ra. “À, vào thời gian này, ăn khuya là quá muộn rồi, còn ăn sáng thì quá sớm, trời có lẽ sắp mưa, hoặc sắp có thích khách viếng thăm, Tam hoàng tử người đành phải thấy tiếc cho cuộc ‘vô tình gặp được’ tối nay vậy.”

Bên trong chiếc xe ngựa hoa lệ truyền ra tiếng cười to.

“Bộ dạng vô sự như không có gì xảy ra này của ngươi, thật sự làm cho bổn hoàng tử thấy vui vẻ cực kỳ, nên nói với ngươi, nếu còn tiếp tục chơi với bổn hoàng tử, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn đó.”

Tô Thiếu Sơ dùng nét mặt vô tội, nghiêm túc hỏi: “Chuyện đó đúng là Thiếu Sơ không đúng, nhưng Thiếu Sơ không hiểu ý mà Tam hoàng tử muốn nói đến là gì?”

“Bổn hoàng tử vẫn chờ ngươi và Minh Lan đàn cổ đến Tam Hoàng phủ, tấu lại một khúc ‘U Lan’”

“Đây quả là vinh dự của Thiếu Sơ, hôm nào đó, Thiếu Sơ nhất định đến Tam Hoàng phủ thăm ngươi.”

“Nếu bổn hoàng tử muốn tối nay đến thì sao?”

“Minh Lan đàn cổ lúc này không có trong người ta, Tam hoàng tử nói vậy, Thiếu Sơ sợ không làm được.”

“Cầm (đàn) không nằm trên người ngươi, nhưng tâm ở trên thân ngươi, bổn hoàng tử muốn lấy tâm và tình, cùng tất cả của ngươi.” Nụ cười âm u nói toạc ra chuyện mà nàng đang tránh né, thanh âm chuyển sang mạnh mẽ, mang theo một phần cảnh cáo.

“Đừng quên, đã lấy cầm (tình) của bổn hoàng tử, thì ngươi đừng hòng dứt ra.”

“Khụ... Khụ, Thiếu Sơ đã tiếp chiến, làm sao dám dứt ra, Tam hoàng tử chớ hiểu lầm.” Nàng cười cười, không ai quy định tiếp chiến thì phải ra ứng chiến, xấu xa một chút cũng chẳng hao tổn gì. “Hai ngày nữa, Thiếu Sơ nhất định đến Tam Hoàng phủ, đến lúc đó... mặc cho Tam hoàng tử muốn thế nào, Thiếu Sơ cũng sẽ không từ chối.”

Lời nói đầy tính ẩn dụ, từ ngữ cũng đầy mập mờ, tùy hấn nghĩ thế nào thì nghĩ; dù sao hai ngày nữa, mời Thái tử cùng đến Tam hoàng phủ, đàn chút cho hần nghe, như vậy đừng hòng nói là nàng lỗ hèn.

“Ngươi xem bổn hoàng tử là một tiểu cô nương dễ bị lừa sao?” Bên trong xe ngựa phát ra tiếng cười trầm.

“Với thân phận của Tam hoàng tử, có ai dám coi thường ngươi chứ, ít nhất thì...” Nàng “cúi đầu thở dài” vô cùng cung kính. “Thiếu Sơ không dám.”

“Can đảm lắm, nói dối đúng là không chút chớp mắt, aiz! Làm cho bổn hoàng tử muốn tìm lý do tha thứ cho ngươi cũng khó.” Thở dài bất đắc dĩ, nhưng nụ cười lại đầy vẻ đáng sợ. “Chỉ chỉ đùa bốn tình cảm này của Thiếu Sơ yêu đệ, làm cho bổn hoàng tử thấy thật bi thương, không trừng phạt ngươi thì là có lỗi với chính bản thân mình!”

Còn cái đạo lý gì nữa chứ, tên dâm tà hoàng tử đùa bốn vô số nam nữ này, bây giờ lại dám chỉ trích nàng đùa bốn tình cảm.

“Tam hoàng tử, với khả năng của Thiếu Sơ, không dám chịu trách nhiệm với lời chỉ trích của Thiên gia Hoàng tử.” Nàng hắng giọng hỏi: “Khụ khụ, hơn nữa... định tội cho người khác cũng phải có chứng cứ chứ?” Xin hỏi chứng cứ ở đâu?

“Thiếu Sơ yêu đệ sao không vào xe ngựa, để bốn hoàng tử chỉ cho người biết chứng cứ ở đâu.”

Bây giờ đi vào xe ngựa, rơi vào ma chướng của Chu Dục hấn, nàng còn có ngày mai sao? Rốt cuộc là ai đang xem ai là tiểu cô nương dễ bị lừa đây? Huống chi, Tô Thiếu Sơ nàng đã sớm qua cái tuổi gọi là tiểu cô nương rồi!

Lúc này, mưa phùn lã nhã rơi xuống, giống như cảm thấy không khí giăng co lúc này mang theo một chút lạnh lẽo, làm cho cây cỏ trong rừng núi cảm thấy chán ghét, thân thể nhẹ nhàng lay động, tập tễnh bước đến, vô ý thức tìm đến nơi xa phát ra tiếng người.

“Trời... Aiz! Mưa lại rơi, chi bằng... để hôm nào vậy, Thái tử còn có việc với ta tiến cung.” Thái tử, đành mượn danh người một chút vậy.

“A.” Chiếc xe ngựa có rèm bên cạnh khẽ phát ra tiếng cười nhẹ. “Tam hoàng tử, thật không ngờ, ở Trung Nguyên, dưới địa bàn của người, cũng có một người có khả năng bay khỏi tầm tay của người.”

Khắc La Kỳ Chân một thân tiên lệ di phục đi ra khỏi chiếc xe hoa mỹ, trông mắt băng lãnh ngắm nhìn Tô Thiếu Sơ.

“Quả là ‘Thiếu niên công tử’, có bề ngoài cùng khí chất rất khá, chẳng những bộ dạng xinh đẹp mê người, mà ngay cả tài ăn nói xảo quyệt cũng làm mê lòng người, trách sao làm cho Tam hoàng tử thần hồn điên đảo.”

“Đông Vực Công Vương Khắc La Kỳ Chân.” Nhìn thấy người đi ra khỏi xe, Tô Thiếu Sơ nhíu mày. “Thiếu Sơ đã ngưỡng mộ công chúa từ lâu. “

“Tô Tứ thiếu nhận ra ta?”

Tô Thiếu Sơ lấy cây tiêu dài từ trên lưng ra, chỉ hướng vào nàng hỏi: “Người nhận ra cây tiêu này không?”

“Cây tiêu này...” Ánh mắt của Khắc La Kỳ Chân biến đổi.

“Ta đang đợi chủ nhân của cây tiêu này xuất hiện, xin người nói cho hấn biết, Quân Nhi ưu sầu và đau thương.” Tô Thiếu Sơ vỗ về cây tiêu dài xanh biếc trong tay. “Hơn nửa năm, ta không tìm được chủ nhân của cây tiêu này, ta nhớ, công chúa và chủ nhân của nó có giao tình khá thân thiết.”

Năm ngoái, trở về Nam Nguyên dưỡng thương, nàng lại đến Đông Vực một chuyến nữa, muốn hoàn thành sự phò thác của Quân Nhi, nhưng, nàng tìm hết các đỉnh núi rồi đến thung lũng đồng bằng, làm thế nào cũng không tìm được Huyền Hồng Dịch Thành.

“Kỳ Chân, bốn hoàng tử đưa người đến không phải là để ôn chuyện cũ.” Âm thanh của Chu Dục mang theo lạnh lùng không vui. “Chuyện người nên làm khác chuyện này rất nhiều.”

“Tô Tứ thiếu, xin thứ lỗi cho Kỳ Chân không thể tiếp chuyện với người, kéo lại làm vỡ bình dấm chua của Tam hoàng tử.” Sau rèm cửa mỏng manh, một nụ cười hoa lệ nảy nở, nàng đưa tay chỉ vào chiếc xe ngựa hoa lệ. “Xin Tứ thiếu hoàn thành cho nguyện vọng của Tam hoàng tử, bước vào xe ngựa đi.”

“Ta từ trước đến nay luôn cố gắng chiều theo ý các mỹ nữ tỷ tỷ, nhưng với việc hoàn thành nguyện vọng của người khác, Thiếu Sơ tự nhận không có năng lực đó.” Người có thể hoàn thành cho nguyện vọng của Chu Dục, nếu không phải điên thì cũng là chết, hai thứ này nàng đều không muốn.

“Rốt cuộc Thiếu Sơ yêu đệ vẫn muốn khước từ thịnh tình của bốn hoàng tử. “Bên trong xe ngựa truyền ra âm thanh lạnh lùng.

“Người luôn khước từ bốn hoàng tử, mặc kệ hành động đó làm bốn hoàng tử tổn thương bao nhiêu, dám cho bốn hoàng tử nếm phải tư vị bị hành hạ và nhớ nhung này, tội ác tày trời như thế, nếu không chơi thật nhiều trò với thân thể người, tin chắc yêu đệ người dùng phải cả đời để chuộc lại tội lỗi.”

Ngôn từ không giấu diếm vẻ hung ác, Tô Thiểu Sơ nheo mắt lại, trong lòng cảm thấy phức tạp, tính cách của con người này luôn là khó hiểu như thế, nhưng người nàng khiêu chiến lại là người này.

“Kỳ Chân, muốn bốn hoàng tử dùng Lam Thanh Huyền Hồng cứu sống tên thích khách kia, thì hoàn thành nhiệm vụ của người đi!”

Lam Thanh Huyền Hồng! Tên thích khách? Tên thích khách đêm đó cũng là người của Huyền Hồng tộc. Tô Thiểu Sơ nghe vậy nhũn mảy, lại thấy chừng một đám nam nhân mặc dị phục ngoại tộc, phong tỏa vây quanh nàng.

“Nhất cổ nhất mạch môn [3], tiếng trống từ năm người này tỏa ra có thể phong tỏa lại nội lực trong cơ thể con người, Kỳ Chân đảm bảo, sau một khúc, Tam hoàng tử, ngài muốn chim nhận trên trời, ta đều có thể bắt lại cho người.”

[3] Nhất cổ nhất mạch môn: mỗi tiếng trống thì khóa lại một mạch.

“Tốt lắm, vậy để cho bốn hoàng tử xem xem, tiếng trống của người có thể mang đến bao nhiêu niềm vui thú.”

“Tô Tứ thiếu, thứ cho Kỳ Chân mạo phạm.”

“Tiếng trống khóa mạch!” Đông Vực công chúa Khắc La Kỳ Chân có tiếng trống khóa mạch, Quân Nhi có cầm kỹ chữa bệnh, thì ra hai người này đều giống nhau.

Aiz! Xem ra tối nay nàng trốn không thoát rồi, bùn lầy này cũng phải đạp lên rồi, thân ảnh lập tức nhảy lên, dưới đêm trăng, áo bào tuyết sắc dật nhã bay phất phơ, thân ảnh đột nhiên rơi xuống đất, phẳng phất như vừa nãy chỉ là dạo chơi với gió đêm.

Ở một góc nào đó, một hơi thở hấp hối vang lên, ngửa đầu nhìn ngắm ánh trăng, chợt thấy thân ảnh quen thuộc đập vào mắt, giống như con chim nhan tuyết sắc năm đó.

“Băng Nguyệt... Chi nhận...”

Thiếu niên kích động đẩy nọc độc trong cơ thể ra, hần chán nản co quắp lại, máu đen chảy ra từ miệng hắn, Ngọc Thanh độc sắp phát tác, không thể chết được, hắn tuyệt không thể chết, trong số đồng bạn chỉ còn có hắn, hắn chết thì chủ nhân làm sao đây!

Từ sau khi chủ nhân của hắn bị bắt, hắn và đồng bạn phải thực thi vô số nhiệm vụ, chỉ vì đổi lấy con đường sống cho chủ nhân, để Mạnh Diêm Ty có thể tiếp tục cho chủ nhân của hắn thuốc giải, đến Trung Nguyên, chủ nhân từng bảo hắn hãy tìm Băng Nguyệt chi nhận, đối phương hình như có liên quan đến Hoàng thất, được đồng bạn che chở, hắn chặn đường vô số mệnh quan triều đình, lại không tìm thấy được ai, cuối cùng, Mạnh Diêm Ty muốn bọn họ làm nhiệm vụ cuối cùng, nếu hoàn thành được, sẽ thả cho chủ nhân tự do, nhưng bọn họ đã hoàn toàn thất bại.

Băng Nguyệt chi nhận là hy vọng duy nhất của chủ nhân...

“Mã Nhi, ngoan, về Tô gia trước đi!”

Biết tiếng trống đang bắt đầu phát huy công lực, Tô Thiểu Sơ dõ dãnh vỗ vỗ con ngựa, đưa nó rời khỏi.

“Thỉnh công chúa hạ thủ lưu tình!”

Nhìn thẳng vào Khắc La Kỳ Chân, với một cô gái mà nói, Tô Thiểu Sơ có thể gọi là cao gầy, cho nên mới không có ai nghi ngờ giới tính của nàng, nhưng đối phương còn cao hơn nàng rất nhiều, ở ngoại tộc, thiếu nữ ở Nam Nguyên thì nhỏ nhắn xinh xắn; ở Đông Vực thì ngược lại, nhưng Khắc La Kỳ Chân hiển nhiên còn cao gầy, thon thả hơn những cô gái Đông Vực khác.

“Kỳ Chân, nhớ kỹ. Bốn hoàng tử muốn là một con nhận tự tay ta có thể phá hủy nó, chứ không phải con nhận đã chết, không được đả thương nàng.”

“Xin Tam hoàng tử yên tâm, cho dù muốn chặt cánh hay làm đứt chân nó, đều tùy ý người ra tay.”

“Khụ, Tam hoàng tử, muốn phá hủy một con nhận, Thiếu Sơ có thể cho người khác. Vậy quanh nó tuyệt đối không phải là một cách tốt.” Tô Thiếu Sơ bị vây quanh, cũng cao giọng tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ, vẻ mặt hết sức hiền kể. “Nhiều người như vậy, không dă thương con nhận cũng làm cho nó rụng hết lông, con nhận mà người nói đến, không kiêu không ngạo, khiêm nhường chính là cách xử sự từ trước đến nay của nàng.”

Nói đùa sao, nhìn mấy tên nam nhân cao lớn đang từ từ bước về phía mình, bước chân nhẹ nhàng không bị lún xuống bùn, vừa nhìn đã biết đều là cao thủ luyện võ, công phu không đơn giản, cho dù không làm nàng bị thương, cũng làm cho da thịt nàng đau đớn.

Những trận trượng đáng nhẽ ra nên gọi cho Phó huynh, hoặc là lão đệ quanh năm đều lạnh như băng của nàng kia. Nàng là người theo chủ nghĩa không bạo lực, cho nên dù có gây họa cũng “nhờ” người khác ra tay giải quyết giúp, nàng chỉ phụ trách những tỷ muội đáng yêu, hoặc cùng tiểu đệ của nàng tự do tự tại khắp nơi, cuộc sống mà, cần gì suốt ngày phải đánh đánh đấm đấm chứ!

“Chắc chắn, bốn hoàng tử nên ca ngợi người gặp họa cũng không biết sợ, hay là đang ương ngạnh vùng vẫy đây!” Chu Dục phát ra tiếng cười nhẹ, tràn đầy hăng hái. “Nhưng nếu yêu đệ đã hiền kể cho thì nhất định là kẻ hay, chỉ bằng bây giờ bước lên xe ngựa, để bốn hoàng tử tự tai nghe người nói.”

“Chuyện thận trọng như vậy, nhất định phải để cho hai ngày sau nói, Thiếu Sơ chuẩn bị đại lễ tốt rồi đích thân đến Tam Hoàng phủ, cùng Tam hoàng tử người ngồi xuống, uống một chén cùng hàn huyên.” Nàng làm người vốn là có lễ phép như thế.

“Kỳ Chân, không cần nề mặt bốn hoàng tử nữa, bắt đầu đi!”

Cơ hồ là không có bất kỳ chào hỏi gì, mấy tên nam nhân cao lớn như có quy luật, quay xung quanh nàng, chướng phong đầu tiên xé gió đánh tới, theo tiếng trống vang lên, đồng thời hướng về Tô Thiếu Sơ!

Tay áo tuyết sắc lưu loát xoay lại, né khỏi chướng phong kia, một đòn tấn công chân nhanh chóng bay đến, Tô Thiếu Sơ nhanh hơn một bước, né được đối phương, bắt đầu cảm nhận được cảm giác tê dại đang dấy lên từ chân, thân hình nhanh chóng lùi lại về sau mấy bước.

Thấy vùng nước trên đất bùn, giống như có lực lượng vô hình tiến lên, ở trong từng tiếng trống, một đường mở ra vết bùn cát, ở chỗ nàng đứng nghiêm, đầm nước bay cao lên, tiếp theo lại rơi xuống tản ra giống không có mục tiêu,

Tiếng trống khóa mạch phải là nàng ra tay mới có thể đuổi theo, đám người kia có trách nhiệm dẫn nàng ra tay, khiến tiếng trống Khắc La Kỳ Chân có thể đuổi theo mạch võ công của nàng, che lại kinh mạch của nàng!

Cái này đúng là phiền toái, hơn nữa, võ công của đám nam nhân này đều xuất ra đồng thời cùng tiếng trống khóa mạch kia.

“Lão đệ, đành phải mượn đỡ kiếm pháp Săn Hồn của người dùng chút vậy!”

Tô Thiếu Sơ cất đi cây tiêu dài trong tay, nâng chân khí trong người lên, cây tiêu dài trong tay bỗng chốc hóa thành một lưỡi kiếm sắc nhọn – -

“Hoành kiếm đương không, hoa khai điểm điểm sương lạc.”

Cây kiếm tỏa ra một ánh hồng, xoay người lại, bay lên không trung, bóng kiếm hồng quang lượn vòng, mấy tên nam nhân cao lớn cũng bay lên đuổi theo, nhưng hai, ba tên bị hồng quang quét trúng, rơi xuống đất đau đớn!

“Thiên tàn tuyết, hóa kiền sương; phá tậ phong, hóa lợi mang.”

Mấy tên nam nhân bay lả tả xuống, từng đợt từng đợt chồng lên nhau, đợi đến khi tiếng trống đuổi theo, nàng lại bay lên lần nữa, đợi tiếng trống mới đuổi theo tới, nàng nhảy phi tái khởi, thanh kiếm trong tay bỗng chốc dài ra, giữa cơn mưa phùn như ép khí từ mũi kiếm phát ra, mang theo uy lực thiên hủy, như lửa cháy lan ra khỏi cánh đồng, đánh văng đám người bên dưới.

“Kiếm quang như cuồng triều, kiếm ảnh tự bên lôi, quang thổ hồng đao, ảnh liệt tạt hồn.”

Gió thổi vun vút, sét đánh không kịp bưng tai, thân ảnh và cây kiếm lao nhanh không ngờ, thân thủ một đường quét qua, kiếm quang tung bay trong gió, trở thành vô số ảo ảnh!

“Sương bay tứ tung đao được ngàn dặm, hồng mang như tước chắn hồi tràng.”

Hồng quang tiếp nối liền nhau, cuối cùng trở thành một cầu vòng sắc nhọn, tạo ra ranh giới một lạnh một nóng, hướng thẳng vào cổ của Khắc La Kỳ Chân, đối phương nhanh chóng tránh khỏi, nhưng cũng đủ làm cho vài cọng tóc trên mặt rơi lả tả xuống!

Tô Thiệu Sơ định hồi khí tức, nam nhân cao lớn đều ngã xuống đất, tiếng trống cũng im bặt.

“Kiếm pháp của Tứ thiếu dù không mạnh, nhưng lại chuẩn xác, nhắm vào đúng những điểm quan trọng nha!”

“Nói hay lắm.” Nàng cười cười ứng phó.

Nói lực đạo không mạnh cũng đúng, bởi vì kiếm pháp này thật chất chẳng phải của nàng, nàng chỉ mượn chút thôi, nếu là chủ nhân của nó, sợ rằng không có ngọn cây cọng cỏ nào còn nguyên vẹn!

Nàng không có nội lực và kiếm phong mạnh như đệ đệ sinh đôi, nhưng có thể có được ba phần bộ dạng và hai phần nội lực của nó. Trời sinh nàng không thích học võ, nhưng vừa nhìn thấy thì có thể bắt được tinh túy trong đó, ngay cả Nam Nguyên Kiếm Sư cũng kinh ngạc với thiên phú này của nàng, vì vậy, dù nàng không học đến kiếm pháp này, nhưng đùa bỡn một chút với nó cũng không thành vấn đề.

Dù sao cũng có thể bức đuôi được mấy tên này, tránh được tiếng trống kia, nàng có thể thoát thân được.

“Xem ra thanh âm này không thể bắt được Tứ thiếu rồi, xin dặc tội...”

Đôi mắt của Khắc La Kỳ Chân thoáng qua vẻ run sợ, bọn nam nhân mặc dị phục đứng lên, tiếng trống lại khởi lên, tiết tấu nhanh dần đập như muốn thúc ép lòng người, ánh mắt của bọn nam nhân cũng trở nên sắc bén.

Tiếng trống và thế công bén nhọn lần nữa hướng đến Tô Thiệu Sơ, đột nhiên, một thân hình trong bụi cỏ ngã đập ra.

“Băng Nguyệt... A...”

“Dừng tay!” Kinh ngạc nhìn thân ảnh vừa rơi vào vòng chiến, Tô Thiệu Sơ quát la, nhưng đã không kịp...

Bị tiếng trống bức nhân đập vào người, thân thể vốn đang hấp hối, bị tiếng trống phản lực lại, nặng nề té xuống!

“Công tử... Băng Nguyệt... Công tử, xin, xin người cứu Thiếu chủ...”

Thiếu niên cả người đầy là máu, trên mặt cũng đầy tơ máu đen, có lẽ là bị chút ý thức còn lại xui khiến, nhìn thấy thân ảnh màu trắng trước mặt, hấn thống khổ bò đến...

“Mạnh DiêmTy... Băng Nguyệt... Công tử...”

Cánh tay đầy máu bị đá sỏi cắt vào, với đến trước giấy và áo bảo của Thiếu Sơ, màu máu đỏ nhuốm lên vạt áo tuyết sắc...

Đôi mắt của thiếu niên đầy vẻ bi ai, nước mắt và máu không ngừng chảy xuống nốt ruồi màu đen bên cạnh.

“Thật xin lỗi, người nhận lầm người rồi.” Tô Thiệu Sơ chậm rãi mở miệng, không chút cảm tình nói.

“Băng Nguyệt... Công tử...”

Tay của thiếu niên rũ xuống, tiếc nuối cuối cùng làm cho hắn khó mà nhắm lại hai mắt được, mang hận chết tha hương.

Hai tròng mắt của Tô Thiệu Sơ thủy chung đều là vẻ lạnh lùng, vẻ mặc cũng không chút biến hóa; từ đằng sau, một bàn tay đầy châu báu đá quý, ấn lên vai phải của nàng.

Từ lúc thế công của Khắc La Kỳ Chân chuyển sang về bên nhọn, thiếu niên xông vào trận chiến, Chu Dục đã bước đến phía sau nàng.

“Tam hoàng tử, đây là người của Nhiễm Lưu Huyền Hồng.” Khắc La Kỳ Chân thấy dấu hiệu trên mặt thiếu niên, xác nhận nói. “Trên người hắn có Ngọc Thanh độc, có lẽ là tên thích khách mấy hôm trước bỏ trốn được!”

“Thiếu Sơ yêu đệ đúng là đào hoa nha! Người này ám sát bốn hoàng tử, trong người lại có Ngọc Thanh độc, đáng nhẽ phải sớm chết rồi, trừ phi là có người cứu hắn, ngăn chặn độc trong người hắn phát tán.” Chu Dục vòng tay qua ôm nàng, vừa nghiêng răng vừa cười, trêu chọc bên tai nàng. “Chứa chấp thích khách hoàng tộc thì phải tru di cửu tộc, không phải là người cứu hắn chứ?!”

“Thiếu Sơ đã nói, hắn nhận làm người.” Nàng rũ mắt xuống, thản nhiên nói.

7. Chương 7

Tiếng vó ngựa và trục bánh xe đan xen vang lên, một nhóm hộ vệ nghiêm, trong đêm mưa, vũng vàng đi đến ngã tư đường ở đế đô.

“Thiếu Sơ yêu đệ, tình này, cảnh này, không khỏi làm cho ta nhớ đến đêm hôm ấy ở Vân Phong, dọc theo đường đi, người đều tựa vào trong ngực bốn hoàng tử.”

Bên trong xe ngựa xa hoa, trên chiếc nệm làm bằng gấm nhẹ nhàng êm ái, Chu Dục kiểm chặt vòng eo của người trong ngực, cánh tay kia đè chặt gương mặt đẹp xuống, mũi hít hà hương thơm thoang thoảng đã lâu không thấy.

“Chỉ là lúc ấy, người không lộn xộn, không ngoan như thế này.” Hắn giống như đang dạy dỗ một đứa bé tinh nghịch, lời nói đầy ý cảnh cáo. “Thiếu Sơ yêu đệ, phải làm một bé ngoan nghe lời, đừng lộn xộn, nếu không, lỡ tay làm đau người, lại làm cho bốn hoàng tử đau lòng.”

“Nếu Tam hoàng tử hy vọng ta đâm thêm một kiếm nữa, Thiếu Sơ tuyệt đối chiều theo ý người, lần này tuyệt đối không đâm trật.” Tất nhiên, một kiếm lấy cả mạng của Chu Dục hắn.

“Người đúng là không ngoan như vậy, làm cho bốn hoàng tử vừa yêu vừa... hận!” Hắn thân mật cười mắng, bàn tay đặt trên mặt nàng từ từ di chuyển đến cổ, rồi đến đầu vai, đôi mắt đầy vẻ ngoan độc!

Trên vai đột nhiên truyền đến đau nhức, Tô Thiếu Sơ đẩy Chu Dục ra, lực đạo kia cơ hồ là muốn bóp nát xương vai của nàng mà, làm nàng cắn chặt răng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng!

“Nhìn người đi, không thích nghe lời thì phải chịu khổ như vậy đấy!” Thanh âm dịu dàng, mang theo chút không đành lòng, nhìn Tô Thiếu Sơ đau đớn che vai phải, hắn đưa tay về phía nàng.

“Lại đây, để bốn hoàng tử xem xem vết thương của người.”

“Vẫn chưa chết được, không cần Tam hoàng tử làm ơn.” Tô Thiếu Sơ né khỏi tay hắn, cười lạnh nói.

“Thiếu Sơ yêu đệ, muốn tiếp tục không nghe lời vậy sao?”

Chu Dục lần nữa nắm chặt bả vai và cổ tay của nàng, Tô Thiếu Sơ xoay tay lại muốn phản kích, nhưng sau đó ngừng lại, hắn đang uy hiếp, sẽ bẻ gãy bàn tay nàng!

“Người muốn dả thương bốn hoàng tử ở đế đô, hay là muốn bốn hoàng tử làm người bị trọng thương lần nữa?”

Dám ở đế đô dả thương Chu Dục hắn, làm tổn thương người của Thiên gia, tội danh này không nhẹ, huống chi, với năng lực của Chu Dục, nàng không dám chắc có thể so chiêu với hắn...

“Đánh Thiếu Sơ đến mức trọng thương, sau đó điều khiển thương thế, Tam hoàng tử hắn là không xa lạ gì, không cần khách khí.”

Tô Thiếu Sơ bị hắn kéo vào trong lòng, bả vai bị đau làm cho nàng rút lại một chút.

“Chẳng lẽ bốn hoàng tử không nên tính sổ với ngươi về chuyện đùa bốn với tình cảm của bốn hoàng tử, cả một kiếm vô tình kia sao?”

Chu Dục mút lấy mồ hôi lạnh trên thái dương của nàng, yêu thích nhìn người nằm trong lòng như bảo vật quý hiếm, vuốt tóc của nàng, gương mặt cứng chiều cọ xát vào mặt nàng.

“Ngoan một chút, để cho bốn hoàng tử xem vai của ngươi.”

Khi Chu Dục khẽ kéo áo của nàng ra, Tô Thiếu Sơ bật cười thành tiếng.

“Yêu đệ nghĩ đến chuyện gì thú vị sao?”

“Thiếu Sơ nhớ vừa rồi có hứa với Tam hoàng tử, sẽ hiến kế cho người phá hủy con nhận cao ngạo ra sao.”

“Thật sao? Nói cho bốn hoàng tử nghe thử xem sao.”

Tô Thiếu Sơ đẩy tay hắn ra, nụ cười hiền lành nói: “Sao không chọc mù hai mắt của con nhận này, sau đó... sau đó, phá hủy mạng nhĩ của nàng, rồi... cắt lưỡi của nàng, Tam hoàng tử thấy thế nào?”

“Tại sao yêu đệ cảm thấy như vậy thì tốt?” Hứng thú của Chu Dục với trò chơi này đã biến mất, lạnh lùng vén môi lên.

“Bởi vì như vậy...” Nàng ngửa đầu, vẻ mặt bất tuân khiêu khích, nhìn vào đôi con ngươi bức người của Chu Dục. “Cả đời cũng không cần nhìn Chu Dục ngươi nữa, không cần nghe giọng của Chu Dục ngươi nữa, cũng không cần nói chuyện cùng Chu Dục ngươi nữa, nếu như vậy, thân thể này, ta nguyện bố thí cho Tam hoàng tử tôn quý, người thấy thế nào?”

Một phé nhân không nhìn, không nghe, không nói, để xem Chu Dục hắn có còn muốn không! Mà nàng, cũng chỉ cho phép hắn được nhận như vậy!

Nụ cười bên môi Chu Dục thu lại, cảm xúc trong cơ thể như vỡ vụn ra, con ngươi đầy vẻ tuyệt tình!

Ngay cả phản ứng cũng không kịp, đã bị Tô Thiếu Sơ đưa vào khổ nhục kế như những lần trước!

Bàn tay to nắm lấy cằm nàng, đồng tử tóe lửa giận dữ như muốn nuốt chết nàng!

“Ngươi thật sự không biết, chọc giận bốn hoàng tử sẽ có kết quả gì sao?”

Đôi môi áp chặt xuống, thanh âm giận dữ vang lên.

“Chỉ cần ngươi nói ra những lời bốn hoàng tử không muốn nghe, Thiếu Sơ yêu đệ, như vậy ngươi không cần mở miệng nữa.”

Hắn tàn bạo mút vào cánh môi của nàng, gặm cắn đầu lưỡi linh hoạt làm cho hắn vừa yêu vừa hận, mùi máu tươi tỏa ra từ hai đầu lưỡi đang quấn giao vào nhau.

Một lát sau, Tô Thiếu Sơ mới thoát khỏi cực hình kia, thở hổn hển không ngừng.

Đối với Chu Dục, nàng không biết, rốt cuộc là nên dùng một kiếm đâm chết hắn, hay là triệt để phủ nhận quan hệ của hai người, sự điên cuồng và độc chiếm của hắn đã thoát khỏi dự liệu của nàng, làm cho nàng khó mà ứng phó được.

Nhưng nếu phải đâm hắn một kiếm nữa, nàng không xác định được, mình có làm được không? Lúc trước, nàng sẽ không chút do dự; nhưng bây giờ, phức tạp, bối rối không ngừng dấy dưng nàng.

Nàng vốn ghét con người này, không cách nào thích hắn được, nhưng mà... Nàng không giống như trước kia nữa, không còn muốn mãnh liệt giết chết hắn nữa.

Hai cánh tay kia ôm chặt nàng từ đằng sau, nàng chỉ có thể nhắm mắt lại.

“Cảm giác khát vọng một người đến xé lòng, ngươi đã cho bốn hoàng tử nếm thử, cho đến bây giờ, chưa có ai có thể hành hạ bốn hoàng tử đến nông nổi như thế này, ta không cho phép ngươi rút lui vào lúc này, Thiếu Sơ...”

Tay Chu Dục vén áo của nàng lên, áo bào rớt xuống, để lộ bờ vai trắng nõn, hân chôn đầu vào da thịt mềm người và sợi tóc của nàng, hai cánh tay càng khóa chặt hơn, cảm giác được da thịt non mềm và hương thơm thoang thoảng từ nàng.

Da thịt và hương thơm này không ngừng hành hạ hân suốt thời gian qua, hân muốn nhanh chóng chiếm lấy nó.

Tô Thiệu Sơ không vùng vẫy, cũng không kháng cự, chỉ cảm thấy hơi thở đang chôn trên vai nàng, nàng có thể cảm nhận được vẻ đau đớn trong nó.

Nàng rút cuộc cũng hiểu, vì sao nàng lại lui một bước trước hân, tình cảm rùng rợn của hân làm cho nàng dừng bước, lúc ôm nàng, hân tỏ ra cô độc, hai cánh tay ôm nàng, phẳng phất như cô đơn lắm, dường như nó cho rằng, chỉ ôm nàng mới có thể có hết thấy.

Vì sao? Tam hoàng tử hân là người tàn nhẫn máu lạnh cơ mà, ít nhất là đừng nên tỏ ra với nàng như thế!

Nàng không muốn trở thành thứ quan trọng như thế trong lòng hân! Nàng không muốn có quan hệ như thế này với hân!

“Nếu lòng ta, tình cảm của ta là ác ma, thì người chính là người đã giải phóng cho con ác ma này!” Chu Dục đẩy nàng ra, muốn nàng nhìn hân. “Nếu người dám né tránh, những gì ta đáp trả người không biết được đâu, Thiệu Sơ yêu đệ.”

Hân luôn đùa cợt, gọi nàng là Thiệu Sơ yêu đệ như thế, nhưng trải qua chuyện năm ngoái, tiếng “Thiệu Sơ yêu đệ” này đã mang thêm vài phần dục vọng.

Nàng xoay đầu, đối với tình cảm như cơn gió làm động khí trời này, trong lòng nàng thật sự rất loạn, vô ý trở thành đối tượng tình cảm của hân, lại không có cách nào đẩy hân ra được, chỉ đành để cho bàn tay của hân vuốt ve, đôi môi nóng rực in dấu xuống.

Hai ngực tròn trịa, theo vạt áo màu xanh nhạt rơi xuống, thản nhiên lộ ra, giống như đang kích thích khát vọng đã lâu của Chu Dục, bàn tay hân vỗ về chơi đùa với thứ co giãn mềm mại kia, xoa nắn hai đỉnh núi nhỏ hồng hào, hài lòng nghe thấy tiếng ngâm khê của nàng.

“Thiệu Sơ, mở mắt của người ra, để cho ta nhìn thấy đôi mắt người...” Chu Dục thấp giọng gọi nàng.

Đôi con ngươi say màu vì dục vọng kia, đã ám ảnh tâm trí của hân suốt nửa năm qua, mỗi khi nhớ tới, cơ thể hân như bị đốt lên một ngọn lửa, trừ Tô Thiệu Sơ nàng ra, không ai có thể dập tắt được.

Lúc này, xe ngựa chợt dừng lại.

“Tam hoàng tử, thị vệ của Thái tử đang ở phía trước.”

Bên ngoài truyền đến tiếng bấm báo của Vệ thống lĩnh.

“Nhân mã của Hoàng huynh?”

“Võ Vệ thống lĩnh Phó Diêu Phong bái kiến Tam hoàng tử.”

Dưới ánh trăng, Phó Diêu Phong dẫn đầu, võ vệ mặc trang phục màu tím đi theo đằng sau, quỳ xuống hành lễ trước Chu Dục.

“Thiên Bạt uyển mới là nơi người nên đứng, giờ đứng ở ngã tư đường chặn bốn hoàng tử là có ý gì?”

“Tối nay Tô Thiệu Sơ và Thái tử có hẹn, Thái tử chờ lâu không thấy Tô Tứ thiếu, mới biết là được Tam hoàng tử người mời làm khách, cho nên đặc biệt lệnh cho chúng ta đến nghênh đón Tô Tứ thiếu.”

“Tam hoàng tử, hiển nhiên, tối nay Thiệu Sơ và Tam Hoàng phủ vẫn vô duyên.” Tô Thiệu lạnh lùng cất giọng nói.

Phó huynh rút cuộc cũng đến, Mã Nhi cũng đã đưa về mật báo của nàng.

Từ khi Hoàng hậu với nàng tiến cung, nàng đã biết Chu Dục sắp ra tay, đề phòng xuất hiện chuyện như năm ngoái, lấy Tam Huyền kiếm ra đối phó nàng, bây giờ nàng ra vào không mang theo kiếm hay người gì cả, dù sao bên cạnh Chu Dục cũng có một Phong Ngôn, mang theo người cũng chẳng có tác dụng gì.

“Thiếu Sơ yêu đệ, người nghĩ rằng, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay của người sao?” Chu Dục chợt nắm cầm nàng lên, hỏi.

Đón nhận đôi đồng tử lấp lánh kia, Tô Thiếu Sơ đẩy tay hắn ra, lấy tay gõ gõ đầu, liên tiếp những chuyện xảy ra tối nay làm cho nàng mệt mỏi.

“Hai ngày nữa, Thiếu Sơ nhất định đến Tam Hoàng phủ bái kiến người, giờ thì thỉnh người tránh ra.”

Nàng vốn không có ý trốn tránh hắn, chỉ là bị San San cảnh cáo, hơn nữa sau hôm được Hoàng hậu vời tiến cung, nàng sợ chuyện càng lớn càng phức tạp, sau tối nay, không biết lại có bao nhiêu phong ba nữa, nàng nên giải quyết thế nào đây?

Chu Dục kéo áo nàng lên chỉnh tề, nhìn hai đỉnh núi nhỏ bị hắn nhào nặn đến đỏ hồng, đôi gò bồng đảo mang theo vẻ xuân sắc mê người.

“Tam Hoàng... a!”

Tô Thiếu Sơ lo sợ gọi, sau đó cắn chặt môi, Chu Dục chợt chôn đầu vào ngực nàng, găm cắn đôi nhũ hồng kia.

Bên ngoài xe ngựa, Phó Diêu Phong cùng những người khác buồn bực nhìn bên trong xe ngựa, đầu tiên truyền ra tiếng buồn bực khó chịu của Tô Thiếu Sơ, sau đó yên lặng không có động tĩnh gì, mọi người cảm thấy khó chịu, tiếng của Chu Dục lập tức truyền ra.

“Mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của người sao? Vậy hẳn chuyện này không nằm trong đó.”

Trong nháy mắt, bóng đen lao ra khỏi xe ngựa, mọi người kinh hãi trừng mắt, nhìn Tam hoàng tử ôm lấy Tô Thiếu Sơ nhảy lên con ngựa phía trước, trong tiếng hí dài của con ngựa, hắn giục ngựa chạy điên cuồng.

“Tam hoàng tử...”

“Thiếu Sơ...”

Nhân mã hai bên kinh ngạc nhìn nhau, phía chân trời, một tiếng sét bất thành linh đánh xuống, sau đó, mưa to giàn giụa trong đêm tối.

Con ngựa chạy như điên, Tô Thiếu Sơ trên lưng ngựa bị quấn vào trong áo choàng của Chu Dục, suýt nữa bị Chu Dục ôm đến nỗi không hít thở được, cánh tay kia ôm chặt lấy nàng, chắc đến mức làm cho nàng nghi ngờ, không biết xương cốt trong cơ thể mình có phải đã gãy hết rồi không, gương mặt nàng chôn vào ngực hắn, hưởng thụ ấm áp từ cơ thể hắn.

Chu Dục từ đầu đến đuôi đều không nói chuyện, chỉ dùng áo choàng che kín người trong ngực, không khí lạnh lẽo làm cho nhiệt độ của hắn thấp xuống vài phần.

Hơi thở của Tô Thiếu Sơ trở nên rối loạn, cứng ngắc dựa vào lòng hắn, cuối cùng, chậm rãi nhắm mắt lại, nàng biết, khuỷu tay của hắn không phải là nơi nàng có thể nhắm mắt, nhưng tối nay, nàng thật sự mệt mỏi, trong lòng nặng nề, ban này, nhìn thấy thiếu niên kia chết thảm, nàng đã cảm thấy nặng nề như vậy.

Sau một thời gian ngắn, mưa cũng đã ngừng, Chu Dục vẫn ôm lấy nàng, không nói gì, lực đạo buông lỏng một chút, tay hắn vỗ về lưng nàng, vừa an ủi, cũng vừa cảnh cáo: đừng nên lộn xộn.

“Người rốt cuộc muốn làm gì? Vì sao lại dùng Khắc La Kỳ Chân để đối phó với ta?” Tô Thiếu Sơ rốt cuộc cũng mở miệng hỏi.

Nàng nhìn thấy được, trận trượng tối nay không chỉ vì muốn bắt nàng, mà còn có một mục đích khác.

Chu Dục cười nhạt, nhưng không đáp lại nghi vấn của nàng, bàn tay đi vào áo nàng, ngón cái xoa xoa đầu nhũ vừa bị hắn cắn, Tô Thiếu Sơ nằm trong ngực hắn, phát ra tiếng thở gấp.

“Đau không?”

“Người cũng vì hy vọng ta đau nên mới làm vậy thôi.”

“Vậy người thử nói cho ta biết, có cách nào không làm đau người, để người nhìn thẳng vào ta không?” Tay hắn xoa xoa, phủ phủ lên ngực nàng, như muốn giảm bớt đau đớn giúp nàng, “Nên làm như thế nào, trong

lòng người mới có ta? Nên làm như thế nào, ánh mắt của người mới chú ý đến ta? Nên làm như thế nào, ta mới trở thành người trong lòng của người?”

“Tam hoàng tử đừng hỏi ta... Chuyện không có đáp án như vậy.”

“Người đã không có đáp án, vậy tại sao không cho bốn hoàng tử tìm đáp án thay người?”

“Ta không làm được.”

“Vì sao?”

“Thời niên thiếu của ta nói cho ta biết, người không phải đáp án của ta; hình ảnh Ngọc phi nương nương chết nói cho ta biết, người không phải đáp án của ta; mỗi một chuyện mà Chu Dục người làm nói cho ta biết, người không phải đáp án của ta, Tam hoàng tử Chu Dục người tuyệt đối không phải đáp án của ta!”

“Cho dù là thế...” Chu Dục chợt nắm chặt hai vai của nàng, ép nàng ngẩng đầu lên. “Nghe rõ đây, dù là như thế, bốn hoàng tử cũng đã nhận định, ta chính là đáp án mà Tô Thiếu Sơ người cần, tuyệt không có người khác, chỉ cần người có nam nhân khác, bốn hoàng tử tuyệt đối sẽ cho các người biết, ác ma được giải phóng là tư vị gì!”

“Lúc nhỏ bị người nhấn chìm xuống nước, suýt nữa đã mất mạng, từ giây phút đó, ta đã biết cái gì gọi là ác ma, ẩn tượng mà người mang đến cho ta vẫn còn rõ mồn một trước mắt, có cần...”

Lời của nàng còn chưa dứt, hắn đã cắn chặt môi dưới của nàng, nàng trở mất nhìn, bởi vì hắn không tàn bạo cắn như trước, mà là từ từ nhấm nháp, rồi đưa vào môi mình, tiện thể nuốt luôn cánh môi trên của nàng, không một kẽ hở cho nàng thở, lưỡi của hắn thắm thiết cọ vào lưỡi của nàng.

Khi lực đạo trên môi buông ra, phản ứng đầu tiên của Tô Thiếu Sơ là sờ sờ môi mình.

“Người trốn không khỏi bốn hoàng tử đâu, đừng giả vờ như không để ý đến ta nữa!”

Đôi môi thũng đau, nàng tin chắc, tối nay, môi của nàng không thể chịu thêm bất kỳ tàn phá đáng sợ nào nữa.

“Ta vốn không muốn làm như vậy, nhưng nếu ngày nào người cũng có sở thích nuốt môi nuốt lưỡi của người ta thế này, ta sẽ xem xét đến chuyện từ chối gặp người.” Nàng tự tiểu phi tiểu, giọng điệu trở về vẻ đùa cợt. “Thiếu Sơ cần chính là một tương lai tốt đẹp, có thể vùng vẫy miệng lưỡi, chứ không muốn người khác coi nó như món ăn.”

Mưa đã tạnh rồi, chú bướm yếu ớt tựa vào lòng hắn cũng đã biến mất, miệng lưỡi lạnh lợi của nàng đã trở về.

“Người của chúng ta đến rồi.” Chu Dục nhìn đám nhân mã đằng sau đang chạy về phía bọn họ.

Mưa to làm cho vó ngựa loạn chân, cũng làm cho võ vệ hai bên kinh hoàng tìm người.

“Tin chắc tối nay Tam hoàng tử sẽ không cho Thiếu Sơ thêm hành động ngoài ý muốn nào nữa chứ?”

Bây giờ lời đồn đã truyền khắp đế đô, tối nay lại kêu hai đội võ vệ xuất động, chỉ sợ sau đó ngay cả Hoàng thượng cũng vội vàng vào cung để “uống trà nói chuyện”.

Chu Dục rũ mắt xuống cười một tiếng, để nàng xuống ngựa, chợt cúi người xuống nói chuyện bên tai nàng, làm cho Tô Thiếu Sơ kì dị nhìn hắn.

Sau giờ ngo, gió nhẹ không lay động được áng mây, đành mặc cho nó rong chơi giữa bầu trời xanh thẳm, ngay cả cành cây yên lặng cũng cảm thấy lưỡi biếng, không đáp lại.

Cuối hè không nóng bức như giữa hè, ngay cả gió cũng mang theo chút lạnh lẽo, làm cho ngã tư đường của đế đô lộ ra vẻ vắng lạnh.

Tô gia phía nam viện “Vân Sáu Trai” là nhà của Tô Thiếu Sơ, đằng sau đó là một khu rừng trúc, trong rừng, ánh nắng ánh lên màu xanh biếc, ẩn chứa một cảm giác thoát tục, đây cũng là cảnh trí mà nàng yêu thích nhất.

Tô Thiếu Sơ ngồi ở lan can trước cửa sổ, tay nắm chặt lại, ngẩng nhìn xa xa, trong mắt đầy ưu tư.

Mất đi vẻ linh hoạt ngày thường, lúc này, nàng mặc quần áo giản dị đơn độc, mơ hồ có thể thấy được thân thể nữ tính kia, vẻ mặt nàng trầm xuống, khác hẳn với ngày thường.

Ở Tô gia, vì có thân phận cấm kỵ nên người hầu hạ cho nàng đều là những người đã sống ở Tô gia mười năm trở lên, mỗi khi thấy nàng ngồi trầm tư ở lan can, mọi người đều hiểu ý, không ai đến quấy rầy nàng.

“Công tử... Băng Nguyệt... Công tử, xin, xin người cứu Thiếu chủ...”

Huyền Hồng dịch thành đã xảy ra chuyện?! Thuộc hạ tìm đến Băng Nguyệt chỉ nhận ở Nam Nguyên cầu cứu, có nghĩa hẳn đang ở Trung Nguyên?

“Mạnh Diêm Ty... Băng Nguyệt... Công tử...”

Đông Vực Mạnh Diêm Ty cùng Khắc La Kỳ Chân là kẻ thù của nhau, có phải vì vậy mà điều khiển người của Nhiệm Lưu Huyền Hồng đến Trung Nguyên để hãm hại Khắc La Kỳ Chân?

Ở Đông Vực, thế lực của Khắc La Kỳ Chân không thua gì Đông Vực Mạnh Diêm Ty và trưởng lão, năm ngoái, “Đà La Ni châu” được tiến cống, bọn họ cũng âm thầm đến Trung Nguyên cướp đoạt, cuối cùng bị Chu Dục giết chết, mà thi thể không phải thảm thì là quá thảm, nhưng nhìn vẻ mặt của Khắc La Kỳ Chân, dường như không có ý định đòi công đạo cho thủ hạ của mình.

Khắc La Kỳ Chân là một trong số ít những nữ nhân nắm quyền lực ở Đông Vực, nàng có quyền lực ở Đông Vực cũng vì có Chu Dục làm chỗ dựa, nếu không, chỉ là một công chúa nhỏ nhỏ, dù có khả năng tính toán đo lường, muốn có địa vị và thực quyền, quá trình tuyệt đối không chỉ gói gọn trong vài năm ngắn ngủi đó.

“Huyền Hồng Dịch Hoặc, Khắc La Kỳ Chân, Mạnh Diêm Ty...”

Vì sao những cái tên này đều tụ tập ở đế đô chứ? Chu Dục hiển nhiên đã biết gì đó, nếu không, đêm qua đã không nói những lời đó bên tai nàng, hôm nay còn sai người đưa thư đến, chỉ vài câu ngắn ngủi, đã đủ làm cho nàng nhú mày, trầm tư thật lâu.

“Hai ngày sau, mời yêu đệ cùng thưởng thức huyền cơ. Đến lúc đó, tặng Quân Bảo kiếm, vọng quân thiện dùng.”

“Huyền cơ?! Chu Dục đang chơi trò gì?”

Nhìn phong thư khác trên bàn, là nàng thỉnh Phó Diêu Phong điều tra tin tức giùm.

Cầm lấy ly trà gừng hạ nhân nấu cho nàng, đêm qua nàng đi cả đêm không về, chẳng những trên quần áo có vết máu đỏ tươi, mà nét mặt âm u, làm cho từ trên xuống dưới Tô gia đều hoảng sợ, đại ca vội vàng kêu người bắt mạch cho nàng, xác định không có chuyện rồi, mới kêu hạ nhân nấu một ly trà gừng lớn cho nàng, hôm nay lại nấu một chén lớn, sợ nàng sẽ bị bệnh phong hàn.

Cha mẹ và các huynh trưởng lo lắng cho nàng, nhưng đối với chuyện của Chu Dục, nàng lại tỏ ra hờ hợt.

“Con song sinh có dung mạo giống nhau, nhưng tính cách lại khác nhau, ngay cả sở thích cũng không giống nhau, nhưng lại có thể cảm nhận được sự tồn tại của nhau.”

Dung nhan dịu dàng nhã nhặn lịch sự, tỏ ra tò mò, không ngừng truy hỏi nàng.

“Nếu như... lúc mới sinh ra đã định là song sinh, trời cao chỉ ột thân thể, tại sao lại cho những hai linh hồn cùng hưởng?”

Lời này nói ra cực kỳ tự nhiên, nàng nghe được, muốn bật cười to, nhưng vẫn suy nghĩ một chút.

“Ông trời chỉ cho ta và Tuyết Sơ một thân thể, ta nghĩ, một năm Tuyết Sơ xuất hiện không được mấy lần, có lẽ là hẳn muốn cho ta hưởng thụ cuộc sống tự do tự tại!” Đến khi gây họa hẳn mới lộ mặt ra gánh giùm nàng, đánh xong một trận lại trở về như cũ.

“Hai người một người không tranh quyền thế, nhân phẩm cao thượng; một người lập chí hoang lạc nhân gian, quả là như lời người nói, nếu sáng nay ngươi không uống rượu say, người khác còn nghĩ là ngươi đang tiêu dao ngoài kia.”

“Thật cảm ơn người đánh thức ta, người nào cũng vậy thôi, đôi khi cũng phải sống những ngày mơ mơ màng màng.” Nghe thấy đức hạnh của mình từ trong miệng người khác, đúng là không uống cho thanh xuân của mình! “Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này? Hẳn là phải có nguyên nhân chứ?”

Dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của Phong Quân Nhi nháy mắt, mỉm cười thần bí với nàng.

“Người không rõ ràng chuyện của mình, lại ném cho ta, còn muốn ta đoán, ta nghĩ sao?”

“Ta thích nhìn bộ dạng hao tâm tổn trí của người, như vậy mới giống người.” Nàng đọng đưa đầu nói.

“Dù sao người cũng chỉ có điểm này là được.”

“Câu nói này ta sẽ xem như người đang ca ngợi ta, nhưng ta không biết có nên nói cảm ơn hay không!” Thời điểm cho nàng động não, một năm chỉ có vài lần, nói như vậy, chẳng phải nàng thường xuyên không giống mình sao.

“Haiz, nếu tương lai ta phải rời khỏi, người sẽ không ngừng nhớ đến chuyện khi cùng ta ăn ngủ, rồi hương thơm của nàng, lời nói của ta, đây chính là cái gọi là ‘thủy lưu nhĩ tâm’ [4].”

[4] Thủy lưu nhĩ tâm: một dòng nước ấm từ từ rót vào lòng, ý muốn bảo là không trân trọng người trước mắt, đợi đến khi mất rồi mới nhận ra là mình có tình cảm với vật ấy.

“Quả là như âm hồn không tan nha, hy vọng người sẽ sống trường trường cửu cửu, đừng như ta là tốt rồi.”

“Quân Nhi...” Cầm cây tiêu dài bên cạnh, nhớ đến giai nhân đã hôn tiêu ngọc vẫn, chỉ sợ, cho dù có bao nhiêu vàng bạc đi nữa, cũng không thể mua hết sự ưu thương trong lòng nàng.

Phong Quân Nhi chết, nàng khiếp sợ, tuy biết nàng ấy có bệnh trong người, rồi cũng sẽ mất đi, nhưng, lại làm cho nàng phiền muộn một thời gian dài.

Năm nào Tuyết Sơ cũng đến Tung Nham sơn lấy Hồng Quả, ổn định bệnh tim cho nàng, rốt cuộc, cũng không cứu được tính mạng của nàng.

Suy nghĩ quá nhiều, liên tiếp đến như một làn sóng ngầm, làm cho nàng vô ý làm rơi ly trà trong tay, hai hàng lông mày đau đớn khẽ vắt lại, đầu nhũ bị Chu Dục cắn ma sát vào quần áo, làm cho nàng đau nhói, thở hổn hển.

Nàng và Chu Dục, đến khi nào mới có thể chấm dứt đây! Tình cảnh như bây giờ, Tuyết Sơ có trở về cũng không dùng được, Hoàng hậu cũng đã ra lệnh, rốt cuộc nàng phải làm gì đây?

Chu Dục sẽ không cho nàng đánh cược ván thứ hai nữa, yêu hận của hắn đã rừng rực nóng cháy đến mức làm cho nàng không dám vượt râu cọp lần nữa.

“Aiz, tháng trước đến miếu xin xăm với San San quả là linh nghiệm, tháng này sẽ có hiểm họa, trong họa mang theo hung, trong hung mang theo... thảm.”

Có lẽ là do suy nghĩ quá nhiều, tính kế quá nhiều, làm cho nàng rơi vào hung với thảm rồi...

Lúc này, một thân ảnh lạng lẽ đi đến phía sau nàng, cẩn thận vươn tay ra, dường như đang muốn hù dọa nàng.

“Lục Thiếu phu nhân, người đến xem ta bị người chính thăm đến thế nào sao?”

“Sao lại nói thế, ta là đến thăm người nào đó vừa sống sót sau tai nạn mà.” Nụ cười kiêu mỹ mang theo vẻ diêm lệ ngồi xuống trước mắt Tô Thiếu Sơ.

“Sao lại nói ta sống sót sau tai nạn?”

“Còn muốn giả bộ sao? Chuyện giữa người và Chu Dục tối qua đã truyền khắp đế đô rồi.”

Lục gia Thiếu phu nhân Nhan San San, cũng là bạn thân từ nhỏ của Tô Thiếu Sơ, lúc này, hưng phấn liếc nhìn Tô Thiếu Sơ.

8. Chương 8

“Mới đến trưa thôi, chuyện gì cũng truyền hết rồi sao.” Uy lực của lời đồn ở đế đô lúc nào cũng mạnh mẽ thế này, nhưng nàng vừa trở về phủ trước bình minh mà, sao lại truyền nhanh đến vậy! “Nửa đêm canh ba đến giờ, tốc độ truyền nhanh vậy sao?”

“Tô công tử, nửa đêm cũng có người thức mà!” Nhan San San cùng tì nữ Lệ Nhi đi cùng mang theo một giỏ trúc. “Từ sau hôm đại điển ấy, mọi người miệng truyền miệng, chỉ còn Tô phủ, Tam Hoàng phủ và Hoàng cung là chưa truyền đến thôi.”

“Đừng nói hôm nay ta đến thăm người sống sót sau tai nạn lại mang theo hai tay trống trơn, ta chỉ sợ hôm nay đến lại nhìn thấy người đang hấp hối, may mà thoát nhìn người chỉ thiếu chút khí sắc.” Về mặt Nhan San San ân cần hờn dỗi, “Người ta đối với người tốt như vậy, nghe thấy người chịu khổ, lập tức mang một đồng đồ bỏ thân thể cho người, trà gừng này không bỏ khí, Thiếu Sơ của ta hiện giờ phải bỏ khí.”

Nàng đẩy bát trà trên bàn trà ra, lấy đạo cụ mà Lệ Nhi nhà mình mang đến.

“San San, ta uống không...” Mới vừa ăn trưa xong, lại uống thêm một chén trà gừng, nàng đã giả vờ hết nổi rồi, lại nhìn thấy Nhan San San cười đến bức người.

“Thiếu Sơ, người đang nói với ta, người không có ý định uống chén nước sâm mà ta khổ cực nấu cho người sao?” Nhan San San rục rờ cười, lông mày trở nên sắc nhọn dưới đôi mắt, dùng giọng nói ngọt ngào hỏi: “Ta muốn xác định một chút, người nói xem, giao tình giữa chúng ta bắt đầu từ khi nào không? Người thử nói xem, ta làm những điều vô vị này là vì ai? Người nói xem, chén trà sâm này có đủ để cắt đứt giao tình giữa chúng ta không?”

Từng câu từng chữ ép buộc về phía Tô Thiếu Sơ, trên gương mặt diễm lệ yêu kiều mang theo vẻ khí phách, ý là: Tô Thiếu Sơ người thử không uống chén thuốc này xem, ta đảm bảo sẽ cho người đẹp mặt.

“Uống, uống, San San người mệt mỏi khổ cực như vậy, ta cảm ơn còn không kịp.” Nhan San San mà nổi giận thì không còn là người bình thường nữa, Tô Thiếu Sơ vội vàng tỏ vẻ “hạnh phúc” say mê. “Làm sao nhẫn tâm nhìn người rơi lệ chứ, đó là tội ác tày trời.”

Aiz, sao bên cạnh nàng toàn những người bá đạo thế này, Chu Dục như vậy, San San cũng vậy, người trước thì khó ứng phó, người sau chỉ có thể dỗ dành.

“Vây thử luôn mấy món ăn ngon ta khổ cực làm cho người đi...”

Nàng lấy ra từ trong giỏ trúc mà Lệ Nhi mang theo, đặt chén canh ngon lên bàn.

“Ăn, dĩ nhiên phải ăn, ta nhất định ăn sạch nó, đây là tâm ý của San San đối với ta, ai mà nỡ nhẫn tâm nói không ăn chứ!” Đành phải dụ dỗ trước, tí nữa chờ San San đi rồi thì nhờ hạ nhân ăn sạch vậy.

“Ừ, Thiếu Sơ, không uống công ta tốt với người còn hơn tướng công của ta.” Nhan San San nhận lấy món ăn từ tay Lệ Nhi, mùi hương ngào ngạt xông vào mũi. “Bây giờ thì ăn cho ta xem, uống trà sâm trước, phải lấy dưỡng khí làm trọng.”

Nàng thổi cho nguội đi, sau đó, từng muỗng từng muỗng dứt cho Tô Thiếu Sơ nếm nụ cười cứng ngắc.

“Tô công tử, đêm qua rốt cuộc thế nào, có mạo hiểm không?!” Lệ Nhi lập tức chạy đến bên cạnh nàng, hai mắt tỏa sáng, tràn đầy tò mò. “Ta nghe lời đồn nói, mọi chuyện xảy ra vừa rắc rối vừa khúc chiết nữa.”

“Người nghe thấy cái gì?”

“Chuyện tình đoạn tụ của Tô công tử và Tam hoàng tử đang làm dư luận xôn xao, hôm khánh điển, rồi Hoàng hậu cản trở, Tô công tử người từng có tình cảm với Tử Phi Song Nguyệt, ngay cả vợ chồng Lục gia cũng dây dưa mờ mờ ám ám, bên cạnh người toàn là những chuyện không thanh không bạch, nam nam nữ nữ, người đúng là quá phong lưu mà.”

Lệ Nhi thuật lại những chuyện nhảm nhí trong lời đồn, uy lực của những lời đồn mạnh mẽ vô thường làm cho đôi chủ tớ bọn họ cũng thấy hưng phấn.

“Vì sợ người làm tổn thương Tam hoàng tử ngây thơ, Hoàng hậu hy vọng Tô công tử sẽ khuyên can Tam hoàng tử, hạ lệnh người không cần tiến cung, không được đến gần Tam hoàng tử nữa; nhưng Tam hoàng tử si tình với người, đau lòng đến mức ngày nào cũng đóng cửa trong phủ, dùng rượu giải sầu.”

Đến khi nào thì Tam hoàng tử trở thành hoàng tử si tình trong mắt dân chúng vậy? Còn cái đức hạnh nam nữ đều ăn, tà dâm chí cực biến đi đâu rồi? Càng nghe càng giống như nàng là người sai vậy.

“Còn chuyện hôm qua mới truyền đi nữa!” Nhan San San trực tiếp nhảy vào câu chuyện. “Tất cả mọi người đều nói, nửa đêm người gặp mặt cùng một tình nhân khác, lại bị Tam hoàng tử bắt được.”

“Ta có tình nhân!”

Thật sự không hay rồi, nếu như Phó Diêu Phong biết hắn bị trở thành một phần tử trong lời đồn, với cá tính của hắn, vung một đao chém nàng cũng không phải không có khả năng.

“Những chuyện này sao lại truyền ra vậy?” Ban đêm trăng sáng, ở đâu ra nhiều người chứng kiến như vậy?

“Ban đầu là Trương lão đầu đi bán buổi khuya, tối hôm qua tận mắt nhìn thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ đang đi về phía đông, vốn là trời mưa nên phải dọn quán, nhưng vì trận trượng ấy nên ông ta cố gắng đứng xem.” Lệ Nhi nói.

“Đúng là khổ cực cho hắn.” Chỉ còn cục xương già cũng rắng lê lét cái thân ở dưới trời mưa xem hết vở kịch sao.

“Cũng không thể nói vậy, Trương lão đầu còn nhanh chóng chạy đến, đánh thức Vương đại thúc ở cách đó hai con đường.”

“Nửa đêm đánh thức người ta làm gì?” Rốt cuộc cũng uống hết trà sâm, Tô Thiệu Sơ sợ hãi hỏi.

“Tại vì Trương lão đầu thề, ở giữa các võ vệ che chở cho xe ngựa, hắn thấy đứa con trai lớn của Vương đại thúc cũng ở trong đó.” Nhan San San chen vào nói.

“Hắn nói với Vương đại thúc, nhất định phải hỏi con trai của lão ấy xem có gì xảy ra?”

“Thêm mấy cô nương ở Ngọc Quỳnh lâu nữa, bởi vì trời mưa nên phải đóng cửa sớm, ở trên lầu bổng thấy Phó Diêu Phong mang theo một đám võ vệ đi về phía đông, cho nên cửa vừa đóng xong, mọi người đều đứng trên lầu xem kịch.” Lệ Nhi nói tiếp.

“Mới sáng sớm, các người nghe thấy tin tức này ở đâu?”

“Thì Phúc thẩm mọi ngày đều đến Lục phủ đưa món ăn, đưa trái cây đó, còn có Liễu bá đưa củi, lão Quách thường chạy đến bán cá nữa.”

“Hình như chả có liên quan gì cả?” Chả tìm được chút manh mối nào từ mấy cái tên mà các nàng liệt kê ra.

“Thì lão Quách bán cá là bạn của A Tài bán thịt heo, mà A Tài lại là bạn rượu lâu năm của Trương lão đầu.”

“Ồ, mọi người đều xuất hiện cả rồi.” Lệ Nhi cuối cùng cũng nói ra cái tên cuối cùng, Trương lão đầu.

“Sáng sớm hôm nay, mọi người đều chạy đến nhà của Vương đại thúc để tìm hiểu mọi chuyện, vừa lúc, con trai lớn làm võ vệ của Vương đại thúc được nghỉ phép trở về nhà, Hoa cô nương cũng nhanh chóng chen chân vào.”

“Chậm đã.” Sao lại có thêm Hoa cô nương ở đây? Tô Thiệu Sơ cắt đứt giọng thao thao bất tuyệt của Lệ Nhi. “Lúc trưa, Ngọc Quỳnh lâu Hoa cô nương mới có thể nhìn thấy Phó Diêu Phong dẫn võ vệ đi, sáng sớm còn chưa mở cửa, làm sao nghe thấy được tin tức này?” Từ Ngọc Quỳnh lâu cũng đâu thể thấy được nhiều như vậy.

“Aiz, thì Vương đại thúc và Thúy Cô ở Ngọc Quỳnh lâu cũng là bạn lâu năm, Thúy Cô thề, từ trên lầu Ngọc Quỳnh lâu nhìn thấy con trai thứ của Vương đại thúc, sáng sớm nàng vừa gặp Vương đại thúc đã nói đến chuyện, vừa thấy con trai lớn của Vương đại thúc trở về, mọi người lại bắt đầu hỏi han.”

“Wow, Vương đại thúc này quả là tốt số, con trai đứa nào cũng thành tài nha.” Một người trong Hoàng cung, một kẻ ở Tam Hoàng phủ, mà cả hai người đều làm võ vệ.

“Sau đó Hoa cô nương mới kể rõ mọi chuyện, thế là mọi người cùng nhau phán đoán về chuyện xảy ra đêm qua.”

“Ta quả là có công hiến không nhỏ.” Còn xúc tiến việc làm ban đêm của đế đô nữa chứ.

“Tô công tử, đã nói nhiều như vậy, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào?”

“Tối hôm qua, ta ở Hoa Phương công viên...”

“Thì ra người có tình nhân ở Hoa Phương công viên a!” Lệ Nhi kinh hãi nói, không ngờ lại có tin tức ngoài dự liệu thế này.

“Lệ Nhi, đừng có nói ra những lời nông cạn như thế, nếu Thiếu Sơ muốn có tình nhân, cũng phải hỏi qua người yêu chân chính như ta một tiếng chứ!” Nhan San San nói, quay sang Tô Thiếu Sơ cảnh cáo.

“Nói rõ xem nào, năm ngoái người gạt ta gây ra phiền toái với Chu Dục, ta không nhắc đến nữa, lời đồn không ngừng sinh ra ở đế đô, đôi ta ở cùng nhau, dù sao cũng phải truyền ra, đã truyền thì phải truyền cho kỳ lạ một chút, ngay cả tên bán sữa đậu nành ở đầu đường, ông bán bánh quẩy, tiểu nhị ở tiệm ăn, ngay cả quả phụ đã chết chồng cũng phải biết, nếu không truyền được đến Hoàng cung thì chí ít cũng phải truyền hết cả võ lâm này.”

Nhan San San thân là đệ nhất mỹ nhân võ lâm, tâm tính kiêu kỳ, được mọi người yêu thương cưng chiều từ nhỏ, ngay cả lời đồn cũng muốn khác hẳn người khác.

“Aiz, như vậy chỉ có Phó huynh mới làm nổi.”

“Giang hồ danh đao Phó Diêu Phong, wow, bây giờ hắn là một trong những thủ lĩnh võ vệ trong Hoàng cung, nếu có hắn, cả Hoàng cung, võ lâm đều bị cuốn vào, tốt lắm.” Nhan San San hài lòng vỗ tay một cái. “Còn kể tiếp?”

“Kể tiếp...”

Nhìn đôi một chủ một tớ đứng trước mặt nàng, hai mắt đều tỏa sáng, lắc lư chờ đáp án của nàng.

“Khụ, các người muốn biết gì?” Nàng không có sức lực để nói nữa, chỉ bằng trực tiếp giải đáp nghi ngờ cho các nàng tốt hơn.

“Đêm qua Chu Dục... không có chiếm tiện nghi của người chứ?” Nhan San San trực tiếp hỏi.

“Hắn muốn làm cũng không kịp, hơn nữa đêm qua hắn có mục đích khác.”

“Sặc! Ta bịa đặt nhiều chuyện như vậy, bỏ thuốc nặng như vậy, hắn lại có mục đích khác.” Nàng bóp cổ tay.

“San San.” Thiếu Sơ chấp tay nàng, gọi rất có tình cảm, liếc mắt nhìn đầy vẻ thâm tình. “Nể mặt ‘gian tình’ lâu năm của đôi ta, người ra tay cũng đừng tàn nhẫn quá, tránh đưa ta vào miệng cọp, cho người ta cắn nuốt là được rồi.”

“Ừ, Thiếu Sơ, người ta dĩ nhiên không muốn người có bất kỳ tổn thương gì, ta biết người đủ thông minh, có thể ứng phó, an toàn thoát thân với Chu Dục.” Nhan San San nhẹ nhàng xoa mặt hắn. “Nhưng hành động của Chu Dục nói cho ta biết, bốn cô nương không làm hắn tức chết thì thật có thẹn với bản thân, người cũng biết, ta ghét hắn bao nhiêu.”

“San, tác phong của người, chẳng những hại chết hắn, mà còn hại chết ta!” Đôi mắt càng lúc càng thâm tình, nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má mềm mại. “Người không hy vọng tiểu tình lang ngoài tường của người, không thể cùng người vượt tường, nửa đêm kích thích nữa sao?”

Từ trước đến giờ, các nàng luôn liên lạc bằng cách đó, ngay cả sau khi San San cưới cũng như vậy, lúc Lục Minh Triều biết bí mật của nàng, thì mọi chuyện vẫn không thay đổi, làm cho Lục Minh Triều bắt đầu nghi ngờ có phải nàng cũng giống như Chu Dục, là tên tiểu nhân nam nữ đều ăn hay không.

“Người ta làm sao mà mất người được, nhưng mà Chu Dục khó chơi như vậy, vất vả lắm mới dùng người chơi được hẳn, ta chỉ muốn hành hạ nhiều thêm một chút mà thôi.” Nhan San San cũng làm nũng thì thầm. “Được rồi, ta chơi với hẳn thêm một chút nữa là được, người thông minh như vậy, chống đỡ thêm một chút chắc cũng không sao đâu.”

“Ta sợ là, đừng nói là thêm một chút, bộ dạng hiện giờ của Chu Dục, chẳng khác gì nước sắp tràn bờ.” Tiếp xúc đem qua làm cho nàng cảm nhận được, mỗi một cái ôm, một hành động của Chu Dục đều cho thấy hẳn đang cố gắng đè nén. “Người muốn hành hạ hẳn, được, chờ ta chết hoặc là điên rồi thì người mặc sức mà làm.”

Nàng không muốn nhìn thấy bộ dạng điên cuồng mất đi lý trí của Chu Dục nữa, bộ dạng đáng sợ đó, nàng đã được thấy một lần vào năm ngoái rồi.

Ban đầu, nàng thật sự không có trách hẳn, nhưng từ sau đó bắt đầu, chỉ cần Chu Dục nhìn nàng một cái, ngày hôm sau đã có một đám cậu ấm công tử chạy đến uống rượu mua vui với nàng, còn không thì là mấy cô tiểu thư quyền quý tìm đến khảy đàn dạo chơi với nàng, ngay cả Vô Ưu, Vô Sầu cũng chạy đến làm phiền nàng, làm cho nàng mơ mơ hồ hồ, chỉ sợ, nếu gặp mặt công khai, chắc chắn mấy công tử cô chiêu kia không ngừng xoay quanh nàng, làm nàng ngạt thở chết mất.

Mặc dù trước kia vào cung nàng chưa bao giờ cô đơn, nhưng gần đây cái sự việc này nó quá là dị thường, ngay cả những danh môn giáo phái cũng ngừng tiếp xúc với Tô gia, còn biểu hiện như khuê nữ tiểu thư nhà bọn họ xinh đẹp bất phàm, giỏi văn giỏi võ, hy vọng Tô gia có thể chăm chú xem xét hôn sự cho bọn họ.

Đột nhiên có nhiều người đến cầu hôn như vậy, thì ra là bên ngoài đang đồn, Tô gia muốn tìm đối tượng cho Lão lục Tô Thiếu Sơ.

Đám hỏi cùng tứ đại gia tộc, ngay cả danh môn quyền quý cũng để ý đến, thiên kim nhà giàu muốn tìm đến thì nàng không nói, nhưng ngay cả mấy cậu công tử kia cũng hy vọng tỷ muội của mình có thể thành thân thì...

Những chuyện này truyền vào tai làm cho Chu Dục giận không kiềm được, vốn đã cảm thấy không vui vì không gặp được nàng một thời gian rồi, bây giờ lại còn thành thân!

Dù biết rõ với thân phận của Tô Thiếu Sơ sẽ không lấy được cô nương nhà nào, nhưng Nhan San San đoán chừng, với lòng dạ hẹp hòi của Chu Dục, nhất định không cho phép có người dám mơ ước đến thứ mà Chu Dục hẳn muốn, quả nhiên, khi truyền ra tin tức của hẳn ở khách viện, Nhan San San vui sướng cực kỳ, cuối cùng cũng làm cho tên Thiên gia nghiệp chương này đẹp mắt!

“Chờ người chết hãy làm! Thiếu Sơ, người như người mà cũng nói ra câu này, quả nhiên là rất nghiêm trọng.”

Nhan San San khoanh tay, nghĩ đến điều gì đó, sau đó oán hận nhìn chằm chằm nàng. “Chỉ có thể trách người, bản thân chỉ là một con cá nhỏ nhoi, cần gì phải tơ vương bụi trần.” Không có chuyện gì sao tự nhiên lại tính kế Chu Dục làm gì, làm ọi chuyện trở nên như thế!

“Bụi bặm này vốn không khó tẩy, sau đó vì Lục thiếu phu nhân người thêm dầu vào lửa, bây giờ lúc nào ta cũng chăm chỉ lau, không cho bụi bặm bám.” Cần thận khắp nơi không biết được mai phục từ chỗ nào trong tương lai.

“Ta còn Bồ Đề Bản Vô Thụ, Minh Kính Diệt Phi Thai đấy.” Nhan San San làm ơn vung tay lên, trả lời thiên cơ (diệu pháp của các hòa thượng Thiền tông) gì đi. “Bụi bặm lớn như Chu Dục, không, đó không gọi là bụi bặm, phải gọi là vết dơ lớn, không có dính vào cũng rất khó rõ ràng, dính vào còn dễ lau sao?”

“Thí chủ, thật ra thì tất cả kiến thức vốn là vô ích, cần gì quan tâm thế sự công dã tràng.” Bàn về thiền, bàn về Phật, Tô Thiếu Sơ lập tức như người trí thức. “Có chuyện vô tâm, vô tâm với chuyện, rốt cuộc cứu căn, đây là một cuộc vô tâm cần gì quá cố chấp.”

“Ha, lại lên cảnh giới mới rồi sao.” Nhan San San lập tức phối hợp, hai tay chắp thành hình chữ thập hành lễ. “Xin hỏi Thiếu Sơ đại sư, làm thế nào mới vô tâm được?”

“Đặt xuống.” Thiếu Sơ đại sư cũng vỗ tay thi lễ. “Thí chủ, hãy bỏ hết oán hận trong lòng, như vậy mới có thể vô tâm được.”

“Đại sư, cảnh giới đó thật quá cao, bổn thí chủ không dám vượt tới. Tin rằng với tâm cảnh của đại sư, sẽ nhanh chóng được giải thoát thành Phật.”

“Thí chủ, thành Phật hay không cũng không sao, chỉ mong rằng thí chủ đừng mang nặng thù hận trong lòng nữa.”

“Ta sẽ cố hết sức.” Nhan San San vỗ tay lần nữa.

“Không, người đã làm được.” Tô Thiếu Sơ cũng vỗ tay.

“Các người đừng có diễn nữa, ngay cả tranh chấp cũng lấy làm cảnh giới được sao?”

Nhìn hai người trước mắt, người cúi người chào, Lệ Nhi không nhịn được la lên.

“San San, Chu Dục tính cách vô thường, lòng dạ hẹp hòi, yêu hận độc chiếm đều rất nặng nề, nếu hấn không ra tay, không có nghĩa là hấn chịu từ bỏ, mà là muốn cho người ta không hiểu được hấn làm gì!” Tô Thiếu Sơ nhìn giai nhân trước mắt, đổi sang vẻ dịu dàng. “Nếu người hy vọng ta còn có thể nói đùa giải buồn với người lâu thêm một chút, thì tốt nhất đừng lấy ta đi chọc Chu Dục nữa, người không hy vọng ta thật sự sẽ lên niết bàn chứ?”

“Có nghiêm trọng vậy không?”

“Nếu bây giờ ta rơi vào tay Chu Dục, ít nhất trong một tháng, chân của ta sẽ không biết cảm giác chạm xuống đất là cái gì.”

“Người nói, Chu Dục thật sự sẽ chặt đứt hai chân của người.”

Đọa chết người! San San và Lệ Nhi giật mình, cùng lúc đưa tay lên che má lại!

“Ta biết chắc là tên đó không bình thường mà.” Khoan đã? “Nhưng chân bị chặt rồi, sau một tháng có thể cảm nhận được đạp xuống đất là gì sao?”

“Lục Thiệu phu nhân, tàn nhẫn và dâm dục, Chu Dục đầu tiên phải phát tiết trước, lúc trước ta tính kế kết thù với hấn, sau đó lại thêm người chơi hấn, bây giờ rơi vào tay hấn, dưới sự trả thù của hấn, ít nhất nửa tháng cũng phải kết duyên với cái giường.”

Nửa tháng?! San San cùng Lệ Nhi đồng thời trở mắt nhìn, lần nữa che miệng lại, dâm ma hoàng tử phát uy quả là đáng sợ!

“Wow, thật là đáng thương, Thiếu Sơ, người ta thật sự không muốn nhìn thấy bộ dạng đó của người.” Biết được sự thật, Nhan San San đau lòng an ủi nàng. “May mà Tam Hoàng phủ trắng lệt, chắc là giường đệm cũng êm ái thư thích lắm, cho dù bị thảm quá, cũng còn có chút an ủi.”

Nghe Vô Ưu, Vô Sầu và Minh Triều kể về sự xa hoa của Tam Hoàng phủ, đập vào mắt là có thể thấy vàng bạc tỏa ánh lấp lánh rồi.

“Người muốn không? Cứ kêu tướng công thử của người thử đi!” Tô Thiếu Sơ lập tức nghĩ ra một cách tốt.

“Ta nhớ, trước gì tên dâm ma hoàng tử đó đều rất yêu thích Minh Triều huynh, hơn nữa huynh ấy có thể trạng tốt, chỉ bằng dâng tướng công nhà người lên cho hấn hưởng dụng.”

“Minh Triều cùng lắm chỉ là cống phẩm, Tô Thiếu Sơ người mới là tế phẩm cho Chu Dục hấn, hấn hưởng thụ cống phẩm xong thì lại tiếp tục muốn tế phẩm thôi.” Chắc là không đến nỗi thế! “Trong sạch của tướng công nhà ta chỉ là chuyện nhỏ, cùng lắm là bị Chu Dục hấn vấy bẩn thân thể nam nhi thôi, vì bằng hữu, Nhan San San ta quyết định sẽ không dâng lên, hy sinh như vậy đã nhiều lắm rồi.”

Hy sinh như vậy mà nhiều sao, hừ.

“Hơn nữa, thoát nhìn thì tướng công nhà ta thân thiết với Chu Dục lắm, nhưng thực chất thì chẳng hiểu gì về hấn cả.”

“Thiếu phu nhân, theo nô tỳ thấy, Tam hoàng tử là đối quá rồi, nếu phải hy sinh Thiếu tông chủ, chỉ bằng trực tiếp thỉnh Tô công tử đi giết hấn thì tốt hơn.”

“Hai chủ tớ các người làm ơn tôn trọng ta một chút, như thể là sắp mất mùa vậy, ta đâu phải mở kho tặng gạo, giúp dân tị nạn đâu, cái gì mà đói bụng, cái gì mà hy sinh.”

“Nếu nói vậy, thì ta nên cảm thấy may mắn vì Tam Hoàng phủ chẳng những có giường nệm êm ái, mà ngay cả được liệu dùng cũng rất cao cấp kia kia.”

“Liên quan gì đến được liệu?” Nhan San San không hiểu được.

“Làm sao mà không liên quan chứ, nửa tháng bị thương không cần sao.” Tô Thiếu Sơ lạnh nhạt nói, giống như đang phân tích chuyện của một người khác. “Bị tàn phá hết nửa cái mạng, không uống chút thuốc làm sao mà đứng lên đây.”

“Ồ, thật là thê thảm, được rồi, lỡ như người thật sự rơi vào tay Chu Dục, ta... ta sẽ bỏ thuốc mê cho Minh Triều, đưa hắn vào Tam Hoàng phủ, chia sẻ nỗi đau khổ cùng người, để người có thể đặt chân xuống đất sớm mấy ngày, uống được thêm một chút thuốc, nghỉ ngơi cũng nhiều hơn.” Bọn chí cốt mà, hơn nữa, ngoài chuyện này ra, nàng chẳng biết làm gì cả.

“San San quả là trọng tình trọng nghĩa, người hy sinh thật làm cho ta thấy bất ngờ.” Nàng cảm thấy trong lòng thật bi ai, như thể đó là đang nói đến nàng vậy. “Chỉ sợ đến lúc đó, Minh Triều huynh đệ sẽ bị thương không chịu nổi.”

“Không sao, ta sẽ nói cho hắn biết phải kiên cường sống sót, nương tử ta sẽ không ghét bỏ hắn, cục cưng vừa đầy tháng cũng không ghét bỏ hắn.”

Sau giờ ngộ, gió từ từ thổi đến, lại một lần nữa chứng kiến tình bằng hữu đáng quý, dù có phải bán đứng tướng công nhà mình, Nhan San San cũng chấp nhận vì nghĩa khí.

9. Chương 9

Một thân ảnh thon dài đứng thẳng trên đỉnh núi đằng sau Tô gia, sau một khúc tiêu âm, đôi mắt ngăm sao trên trời híp lại, ánh sao lấp lánh, phát sáng nhưng lạnh nhạt, tựa như có vô vàn khí lạnh tụ lại, làm cho nó bất an động người.

“Thanh dạ tái du khúc, tư tự ý phân phi, vấn quá vãng, tâm trọng kỷ hứa.” Tiếng ngâm vang dài trong đêm. “Cúc phùng cự tích, dĩ như tạc dạ chi cảnh, mộng tỉnh ý nan tái.”

Con người rũ xuống mang theo vẻ phức tạp, từ hôm đó, nhìn thấy thiếu niên chết thảm trước mắt, sâu trong nội tâm, ở nơi nào đó, một cảm giác buồn bã không ngừng dấy lên.

Cho đến khi tiếng động đằng sau truyền đến, Tô Thiếu Sơ mới đặt cây tiêu dài xuống, quay đầu lại nhìn về phía ba người kia mang theo trường kiếm, ba kiếm giả quỳ xuống hành lễ với nàng.

“Tam Huyền kiếm.” Tô Thiếu Sơ cười hỏi: “Đến Nam Nguyên có bình an không?”

“Nhờ phúc của Tứ thiếu, đường đi rất thuận lợi.” Cung Huyền trả lời trước.

“Vừa hồi hương, vừa đi thăm sư phụ Diệu Pháp của các người, sao phải vội vã chạy về như thế.” Theo thời gian cho thấy, bọn họ về đến đó cũng chưa được mấy ngày.

Tô Thiếu Sơ đỡ bọn họ đứng dậy, lúc ở Trung Nguyên, họ luôn đi cạnh nàng, vốn nàng và Diệu Pháp kết nghĩa huynh đệ, sau đó nàng quyết định trở về Trung Nguyên, cho nên hắn mới phái ba kiếm giả này đi theo bảo vệ nàng, hy vọng vừa mượn cơ hội giúp bọn họ có thêm kinh nghiệm, vừa được tôi luyện giang hồ, nhiều năm qua, ba người nàng đã xem nàng như chủ.

“Những chuyện liên quan đến Tứ thiếu, thuộc hạ không dám lơ là.” Cung Huyền bấm lại dặn dò của sư tôn. “Sư phụ rất nhớ Tứ thiếu gia, nói người đã lâu không đến thăm ông, không phải là đã quên ông rồi chứ?”

“Ta làm sao dám quên sư phụ người, năm nay có rảnh, ta liền đến đó thăm ông ấy một chuyến.” Cũng nên đến Nam Nguyên thăm cố nhân rồi.

“Đến Nam Nguyên một chuyến, thuộc hạ cũng gặp được Tuyết Sơ công tử, đây là thứ mà Tuyết Sơ công tử muốn thuộc hạ đưa cho người.” Cung Huyền lấy một vật ra, nói. “Tuyết Sơ công tử nói... Cái này có liên quan đến cái chết của Quân Nhi cô nương.”

“Quân Nhi?!”

Tô Thiệu Sơ mở ra, bên trong là một cái trống tròn màu đỏ, vẻ mặt nàng chấn động

“Đây là...” Trên mặt trống có vẽ lời lờ mờ, dường như không phải như dùng để tìm niềm vui, đơn giản như thế.

“Tuyết Sơ công tử vốn thấy kỳ lạ về cái chết của Phong cô nương, nhưng lại không có chứng cứ, cho đến đầu năm nay, tộc nhân mang cái trống này đến giao cho Tuyết Sơ công tử, người mới xác nhận lại chuyện này, Tuyết Sơ công tử biết có người từ Đông Vực đến Trung Nguyên, sợ Tứ thiếu gặp nguy hiểm, mới lệnh cho chúng thuộc hạ mang vật này về giao cho Tứ thiếu.”

“Tộc nhân của Phong cô nương có nói, lúc Quân Nhi chết như thế nào không?”

Vỗ về mặt trống, vẻ mặt Tô Thiệu Sơ xót xa.

“Theo những gì mà tỳ nữ của Phong cô nương nói thì mặt trống này là trước mấy ngày Phong cô nương chết, thường dùng làm âm kích trống, sau đó dùng tiếng tiêu đáp lại, muốn phối hợp hai âm thanh này để vận hành huyết khí trong cơ thể.” Nhớ lại những gì được dặn dò, Cung Huyền nói tiếp. “Mấy ngày sau, thị nữ tiếp tục đánh trống, nhưng lần này, Phong cô nương đột nhiên rớt xuống, trước bình minh hôm sau đã qua đời.”

Dùng tiếng tiêu đáp lại thì không sao, nhưng chẳng phải tiếng trống này là để khóa mạch sao?

“Tại sao đến bây giờ mới đưa cái trống này ra?”

“Cái trống này vốn được đặt bên cạnh di vật của Phong cô nương trong từ đường, cho đến đầu năm nay, Tổ pháp sư cảm thấy cái trống này có vẻ kỳ lạ, mới sai người đưa lên Mi Tú núi cho Tuyết Sơ công tử.”

“Tứ thiếu...”

Chợt thấy Tô Thiệu Sơ nhắm mắt lại, sau đó mở ra, nước mắt rơi xuống.

“Quân Nhi, gió Nam Nguyên đã thổi lạnh xương cốt ngươi rồi sao?”

Sau giờ ngọ, Khắc La Kỳ Chân cáo từ Tam hoàng tử Chu Dục rồi, cùng binh sĩ trở về Đông Vực.

Dọc theo con đường bên cạnh con sông lớn ở đế đô mà đi, dọc theo đường đi có rất nhiều quán rượu nhỏ, đi đến trước một rừng phong, đoàn người mới ngồi nghỉ một chút.

Rừng phong chưa đến mùa, không thấy được màu lửa đỏ rực, chỉ thấy ánh mặt trời chiếu xuống, không cần thận rơi xuống lòng sông.

Khắc La Kỳ Chân bước chậm bên bờ sông, nhìn dòng nước chảy xiết không ngừng, như có điều suy nghĩ, sau đó, phát hiện bờ bên kia có một thân ảnh, cũng đang dạo bước cùng nàng.

“Tô Tứ thiếu.”

Bờ bên kia, thân ảnh tuyết sắc đang nở nụ cười yếu ớt với nàng.

“Công chúa đến Trung Nguyên, Thiệu Sơ dĩ nhiên phải tiễn người về.”

“Tứ thiếu thịnh tình như vậy, làm cho Kỳ Chân vừa ngạc nhiên vừa vui vẻ.” Khắc La Kỳ Chân cười một tiếng đáp lại.

“Không biết Lam Thanh Huyền Hồng có thể cứu tên thích khách còn lại không?”

“Thích khách trúng Ngọc Thanh độc quá nặng, dù có dùng Lam Thanh Huyền Hồng cũng chưa chắc đã hiệu nghiệm.”

“Công chúa không đau lòng sao?”

“Huyền Hồng nhất tộc có giao tình rất tốt với ta, dĩ nhiên phải thấy đau lòng.”

“Ít nhất cũng xác định được, Lam Thanh Huyền Hồng đang ở đâu, đúng không?” Tô Thiếu Sơ đứng bên kia bờ sông, hời hợt hỏi. “Lam Thanh Huyền Hồng là một trong những bảo vật trân quý của Ma Hi, người của Ma Hi vẫn hy vọng có thể cầm lên thanh kiếm này, chỉ tiếc, năm xưa, sau khi tiến cống cho Trung Nguyên, nó đã hoàn toàn mất tin tức.”

“Ma Hi đúng là thật sự hy vọng có thể tìm lại nó, tìm lại thực lực của Ma Hi.”

Ma Hi càng lúc càng xa dần hoàng thất Đông Vực, những người trong giáo, đã sớm trở thành miệng cọt gan thỏ.

“Thích khách đến ám sát Tam hoàng tử không phải là muốn tự sát, mà dụng ý thật sự chính là muốn xác định sự tồn tại của Lam Thanh Huyền Hồng, cho nên mới hạ Ngọc Thanh độc trên người thích khách, phải không?” Dù sao cũng là một bảo kiếm đã mất tung tích nhiều niên, đối phương dĩ nhiên phải xác định cho rõ vị trí của bảo kiếm ở đâu.

Khắc La Kỳ Chân dừng lại, không nói gì, chỉ đứng lặng một chỗ.

“Nhiệm Lưu Huyền Hồng có thân phận đặc thù, cho bọn họ ám sát, chẳng những không gây hại cho Đông Vực, mà còn có thể viện lý do, vì muốn hiểu rõ động cơ thích khách đến Trung Nguyên hành kích, để cứu sống thích khách có Ngọc Thanh độc trong người, cho dù Lam Thanh Huyền Hồng ở đâu, với quyền thế của Tam hoàng tử, cũng có thể cướp lấy nó, như vậy cũng không khó để suy đoán động cơ thích khách đến trước cửa chịu chết.”

“Những lời này của Tứ thiếu dường như đang muốn ám chỉ, Kỳ Chân chính là chủ mưu đằng sau chuyện ám sát này.” Đôi mắt xinh đẹp tỏ ra thâm ý.

“Chủ mưu?!” Tô Thiếu Sơ nhíu mi, cười nhạt nhếch môi. “Không phải là chủ mưu sao? Vì sợ ám sát Tam hoàng tử thất bại, nên đã đồng thời tiến hành một chiêu khác, chính là lợi dụng đám thiếu niên chưa hiểu chuyện của Nhiệm Lưu Huyền Hồng, tìm kiếm Băng Nguyệt chi nhận.”

“Lúc ấy, người không đoán được Băng Nguyệt chi nhận rốt cuộc có bao nhiêu thân phận trong cung, nhưng chỉ cần có tin tức truyền vào tai Băng Nguyệt chi nhận, một khi đối phương biết Thiếu chủ của Huyền Hồng tộc đang gặp nạn, về tình về nghĩa, Băng Nguyệt chi nhận đều sẽ tìm cho ra Lam Thanh Huyền Hồng.”

“Tô Tứ thiếu, muốn nói đến chuyện gì cũng phải có chứng cứ, nếu chỉ căn cứ theo phỏng đoán, thì cho dù là ai cũng có thể bị định tội cả!”

“Vậy xin hỏi công chúa, vì sao ngày ấy, thích khách lại cầu cứu ta, chứ không phải Đông Vực công chúa có giao tình thân thiết với Huyền Hồng nhất tộc người?”

“Có lẽ người mới thật sự là người cứu được hần.” Khắc La Kỳ Chân liếc nhìn nàng. “Màn đêm buông xuống, thích khách thân trúng Ngọc Thanh độc, cho dù muốn sống sót cũng phải giải độc, Tứ thiếu từ nhỏ đã sống ở ngoại tộc, có quan hệ thân thiết với Nam Nguyên, với Đông Vực cũng không kém, rõ ràng, người ức chế Ngọc Thanh độc, cứu thích khách là ai, còn phải nói sao?”

“Công chúa dường như rất tường tận về lai lịch của ta.” Tô Thiếu Sơ như thể đang xác định điều gì đó. “Lam Thanh Huyền Hồng có thể làm cho địa vị của người trong Ma Hi nặng hơn, đúng không? Bây giờ người trở về Đông Vực, chính là thông báo cho Mạnh Diêm Ty, để bắt đầu kế hoạch cướp đoạt!”

“Đối với lên án vô duyên vô cớ như thế này, Kỳ Chân vẫn giữ nguyên câu nói đó, người có bằng chứng hay không?”

“Kỳ châu ‘Đà La Ni châu’ tiến cống cho Trung Nguyên là đề nghị của người, Đông Vực Diêm Ty cùng trưởng lão đến để cướp đoạt, cũng là do người mà ra, bởi vì... hai người này đã phát hiện được bí mật của người, cho nên bọn họ xin đến Trung Nguyên chịu chết, thực chất là để mượn đao giết người.”

“Tứ thiếu nghĩ Kỳ Chân có bí mật gì?” Khắc La Kỳ Chân nụ cười âm u như quỷ.

“Chỉ bằng công chúa gỡ chiếc khăn lụa mỏng che mặt xuống, nói cho ta biết bí mật đó là gì.”

“Cần rõ!”

Theo tiếng quát nổi giận của Khắc La Kỳ Chân, đột nhiên một chưởng như sấm đánh xuống, làm vang động cả bờ sông, làm không ít người gần đó kinh hách!

“Công chúa!”

Đoàn người Đông Vực định chạy đến, lại thấy ba tên kiếm giả nhảy xuống ngăn lại.

“Xin chur vị ở lại đây.”

“Các người là ai?”

Tam Huyền kiếm nhìn mấy tên nam nhân mặc dị phục.

Nước dưới lòng sông không ngừng chảy xiết, tập kích về hướng bờ bên kia, những cành cây cao lớn uy phong bên bờ kia chợt dao động, như thể đang muốn ngã xuống, vô số lá rụng như mưa, nhưng, trong tích tắc, đã không thân ảnh tuyệt sắc ở bờ bên kia nữa!

Khắc La Kỳ Chân cẩn thận nhìn ngắm bốn phía, cảm giác được một cỗ bức bách khó chịu, bỗng đứng ngẩn đầu lên, trên cành cây uy vĩ kia, là một thân ảnh quen thuộc.

Trong tay Tô Thiệu Sơ cầm một cây kiếm dài, kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ, ánh hào quang màu xanh lạnh lùng toát ra, uy vũ bức người.

“Lam Thanh Huyền Hồng?!” Đôi mắt dưới lớp lụa che mặt trở nên kinh ngạc!

“Khắc La Kỳ Chân... Huyền Hồng địch thành...”

Tuyệt kỹ kiếm pháp nương theo thân ảnh tuyệt sắc, bóng kiếm màu xanh mở ra ngàn mũi kiếm bén nhọn, lao vùn vụt đến...

Khắc La Kỳ Chân chợt lui người lại, còn chưa kịp phản ứng, mũi kiếm đã lướt qua chiếc khăn che mặt mỏng của nàng, trong nháy mắt, mảnh châu lấp lánh, rồi rơi xuống trên đất.

Mất đi khăn che lụa mỏng, đằng sau đó là một gương mặt tuấn tú, đồng tử màu xanh lam xinh đẹp, nhưng có thể nhận thấy được, bên gò má trái của người đó có một áng mây màu hồng.

Nhưng vào lúc này, Hàn quang lại khởi lên, Khắc La Kỳ Chân, cũng là Huyền Hồng Địch Thành, không kịp công kích Tô Thiệu Sơ nữa, ánh sáng mạnh mẽ, theo từng phía khác nhau chĩa thẳng vào hắn, hắn dùng bội kiếm tùy thân xoay người lại đỡ, khí thế bức người toát ra khỏi kiếm của hắn, đột nhiên chói lóa lên một cái, trong hoa mắt, một lưỡi kiếm xẹt qua vai của hắn, làm cho trường kiếm trong tay hắn rời khỏi tay, lảo đảo quỵ xuống đất!

“Phong, Phong Ngôn!”

Huyền Hồng Địch Thành nhìn kiếm giả trước mắt, hiểu rõ cười lạnh. “Tam hoàng tử lệnh cho ngươi giết ta, hay là đến bảo vệ Tô Tứ thiếu?”

Phong Ngôn từ trước đến giờ vốn lạnh lùng, chỉ liếc hắn một cái, sau đó đi đến bên cạnh Tô Thiệu Sơ.

“Tam hoàng tử sợ ta sẽ đãi thương con nọ của ngươi sao?”

Đối mặt với Tô Thiệu Sơ, Huyền Hồng Địch Thành bị vạch trần chân diện thật, cũng không chút đổi sắc nói.

“Chỉ sợ Tam hoàng tử quá thận trọng, Băng Nguyệt chi nọ có khinh công rất cao, ngay cả kiếm pháp cũng không vừa.”

“Tại sao?” Tô Thiệu Sơ hỏi.

“Hai thân phận, có thể tạo nên một địa vị cực lớn!”

“Ta hỏi là cái này!”

Nàng lấy một cái túi nải ra, cái trống màu đỏ đập vào mắt của Huyền Hồng Địch Thành.

“Quân Nhi yêu ngươi nhiều như vậy, tại sao ngươi lại muốn lấy mạng của nàng?”

Huyền Hồng Dịch Thành nhìn chăm chăm vào cái trống đỏ, im lặng không nói gì.

“Người có thể không chấp nhận tình cảm của nàng, rời xa nàng, Quân Nhi cũng không ngại thân phận của người... Tại sao, người lại muốn giết nàng!” Nàng giận dữ hỏi. “Người biết rõ, tính mạng của nàng như đèn treo trước gió, sống được một ngày đã trân quý hơn người thường, nhưng người lại có thể làm vậy với nàng...”

Mặc kệ vết thương đứng dậy, đối với liên tiếp chỉ trích, Huyền Hồng Dịch Thành chỉ nhắm nghiền hai mắt.

“Tại sao người lại muốn lấy mạng của nàng, Huyền Hồng Dịch Thành!” Lam Thanh Huyền Hồng cảm phẫn, chĩa vào Huyền Hồng Dịch Thành lần nữa. “Nếu như Quân Nhi không yêu người, với tài trí của nàng, làm sao không biết tiếng trống này sẽ lấy mạng của nàng!”

“Đúng. Nàng làm sao không biết, tiếng trống này sẽ lấy mạng của nàng!” Huyền Hồng Dịch Thành đột nhiên hỏi lại nàng: “Người hiểu không? Tô Thiếu Sơ!”

Một câu truy vấn ngược lại, làm cho Tô Thiếu Sơ không biết nói gì.

“Người có hiểu, sau khi động tâm, cảm giác ngày đêm mong nhớ là thế nào không? Có hiểu được, trong lòng chỉ muốn cùng người mình yêu ở cùng nhau, nhưng lại không thể phụ lòng tộc nhân, không thể quên đi sứ mạng của mình, trong lòng chỉ muốn vứt bỏ hết thảy, để sống cùng nàng suốt đời, nhưng lại không thể. Người có hiểu cảm giác này không?” Huyền Hồng Dịch Thành cười to, điên cuồng hét lên với nàng.

“Người sẽ không hiểu được, so với Chu Dục, con người không hiểu thế nào là tình cảm, không hiểu thế nào là hy sinh, người, Tô Thiếu Sơ mới thật sự là một người vô tâm vô tình, kém cho người suốt ngày chỉ trích người khác, ít ra, Chu Dục còn tốt hơn người vài phần.”

Đau đớn bóp méo vẻ mặt của hắn.

“Ta và Quân Nhi không thể ở cạnh nhau, trừ Quân Nhi có bệnh trong người ra, Đông Vực Huyền Hồng, Nam Nguyên Khúc Thước, hai gia tộc chính là kẻ thù truyền kiếp của nhau, Huyền Hồng nhất tộc ở Đông Vực, là tộc nhân không tranh quyền thế, chỉ muốn cứu người, nhưng lại nghiêng cứu độc, nghiêng cứu những âm luật có thể giết người.”

“Nam Nguyên Khúc Thước lại quan tâm đến cách cứu người, dùng nhạc khúc đưa được khí vào cơ thể, người mà tộc của ta giết, bọn họ cứu; người bọn họ cứu, chúng ta giết, vòng tuần hoàn quanh đi quẩn lại, tộc nhân hai bên xem đối phương như kẻ thù lâu năm, chúng ta đều có sứ mạng của riêng mình, đã định không thể ở cùng một chỗ.”

“Chỉ vì vậy mà người giết nàng?” Nàng không dám tin.

“Ha ha ha...” Huyền Hồng Dịch Thành cười, nụ cười như trút đi gánh nặng. “Sau khi nàng chết, có thể hoàn toàn chặt đứt ràng buộc trong lòng, chuyên tâm hoàn thành mong đợi của tộc nhân với ta.”

“Người không cần làm như thế, tính mạng của Quân Nhi rất yếu ớt, cũng không...” Nàng không thể nào chấp nhận được.

“Người có hiểu hay không? Tô Thiếu Sơ!” Lại một lần nữa hỏi nàng vấn đề này. “Người có biết, cảm giác không thể sớm tối làm bạn, cảm giác sợ hãi không biết khi nào sẽ mất nàng, nhìn nàng chịu đủ hành hạ, bản thân lại đoạn tuyệt hoàn toàn với nàng, người có biết, đó là cảm giác gì không?”

Nhìn cái trống đỏ trên cây, Huyền Hồng Dịch Thành rơi vào hồi ức.

“Cái trống này, lại có thêm tiếng tiêu của nàng dẫn đường, sẽ từ từ mà phong bế huyết mạch của nàng, nàng chết đi, sẽ không có đau khổ gì, mà ta, cũng không cần rơi vào sợ hãi, sợ sẽ mất đi nàng nữa.”

Dường như nhìn thấy nàng rơi xuống, trong phút chốc, hắn đè ngực mình xuống, đó là một nỗi đau khó mà thừa nhận, vô ý thức vặn xoắn trái tim hắn lại!

Cho đến khi thấy dung nhan kia bình yên mà ngủ, cảm giác thật an nhàn, một cảm giác kỳ lạ an ủi trái tim hắn, ít nhất, nàng cũng đã được giải thoát khỏi đau khổ, Quân Nhi của hắn, không cần bị bệnh tật hành hạ đau đớn nữa.

“Tâm và tình có thể tách ra sao?” Hấn nhìn Tô Thiếu Sơ nói. “Ít nhất, với Quân Nhi là như thế.”

“Tâm và tình...” Tô Thiếu Sơ kích động suy nghĩ, nàng đã hiểu rồi.

“Tình cảm của Quân Nhi giao cho ta, nhưng tâm lại cho người, người là người hiểu rõ nàng nhất, hiểu tâm tư của nàng nhất, người có thể tiêu dao khắp thiên hạ, nhưng nàng chỉ có thể ở lại Nam Nguyên, mỉm cười đợi người trở về, nghe người nói chuyện trong thiên hạ, người có cuộc đời mà nàng mong muốn nhất, cho dù người có như thế nào, Quân Nhi cũng chỉ trao tấm lòng cho người.”

Quá nhiều bí ẩn mới mở ra được một sự thật, tương lai, nếu ta thật sự rời khỏi, người sẽ không ngừng nhớ đến những chuyện khi chúng ta ở cùng nhau, còn có lòng của ta, lời của ta, đây mới chính là cái mãi mãi níu giữ lòng người...

Nhớ lại lời này một lần nữa, Tô Thiếu Sơ không rơi nước mắt, nhưng trong lòng có một vết thương rất sâu, rất sâu.

“Nhiệm Lưu Huyền Hồng thiếu niên, bọn họ đều là cô nhi người chăm sóc từ nhỏ đến lớn, bọn họ xem người như thầy, như cha, tại sao người có thể lừa gạt, lợi dụng tình cảm bắt bọn họ trả giá bằng tính mạng chứ?”

“Khi ta tự tay giết chết người ta yêu nhất, thì quyết định sẽ không còn yêu thương gì nữa.” Nhớ tới hình ảnh ấy, trên đại điện của Tam Hoàng phủ, nhìn thi thể của mọi người chết vẫn không vẹn toàn, Huyền Hồng Địch Thành đau khổ cười. “Bọn chúng, ta đã cho chúng cơ hội rời khỏi, nhưng bọn chúng lại cứng đầu không chịu đi.”

“Mong đợi của tộc nhân quan trọng đến thế sao? Quan trọng đến mức người cam nguyện từ bỏ hết những người thân bên cạnh mình?”

“Huyền Hồng nhất tộc có địa vị như tứ đại gia tộc ở Trung Nguyên vậy, được thừa nhận thực lực, nhưng cũng bị người khác nghi kỵ, cha mẹ của ta cũng vì vậy mà bị Ma Hi âm mưu độc hại, Khắc La Kỳ Chân là muội muội duy nhất của ta, danh hiệu công chúa của nàng là được Hoàng thất phong, tên thật là Huyền Hồng Kỳ Chân.”

Mọi chuyện đều bắt đầu từ lúc muội muội của hấn chết đi, Huyền Hồng Địch Thành yên lặng trong chốc lát, sau đó nói: “Năm năm trước, vì cứu ta, nó trúng kế của Đông Vực Diêm Ty và trưởng lão, mọi người cứ ngỡ nó đã thoát được một kiếp, trên thực tế, nó đã chết, các trưởng lão ép ta giả thành nó, xây dựng lại cơ nghiệp Huyền Hồng.”

Tô Thiếu Sơ rũ mắt xuống, trách sao Đông Vực Diêm Ty và trưởng lão chết ở Trung Nguyên, thân là “Khắc La Kỳ Chân” lại không hề hỏi đến nguyên nhân.

“Ta đã nói xong, người cứ làm chuyện mà người muốn!” Huyền Hồng Địch Thành nhìn về phía nàng. “Có Phong Ngôn và Băng Nguyệt chỉ nhận người ở đây, ta trốn không thoát, cho dù người muốn báo thù cho ai, cho Quân Nhi, hay cho đám nhỏ hy sinh tính mạng vô ích kia, đều có thể bắt đầu rồi.”

Tô Thiếu Sơ cầm Lam Thanh Huyền Hồng trong tay, đi về phía hấn.

“Ta không thể chấp nhận ý nghĩ và quan niệm của người, nhưng ta hiểu rõ, Quân Nhi không phải do người giết chết. “Nàng rất cuộc cũng hiểu rõ, nguyên nhân mà Quân Nhi chết. “Nàng hiểu cách dùng khúc nhạc chữa bệnh, làm sao lại không biết mặt trống người đưa cho nàng có ý gì.”

“Cho dù nàng có dụng ý gì, thì Quân Nhi thật sự là chết dưới tiếng trống của ta.”

“Quân nhi giao trái tim cho ta, ta là người hiểu tâm tư nàng nhất, nếu như có nàng ở đây, nàng vẫn sẽ chọn thành toàn cho tâm nguyện của người.”

Tô Thiếu Sơ giao Lam Thanh Huyền Hồng cho hấn.

“Nếu như thanh kiếm này có thể mang đến quyền lực cho người, vậy thì giao cho người vậy.”

“Tứ thiếu!” Phong Ngôn đứng cạnh bên cau mày.

“Ta sẽ nói lại với Tam hoàng tử.” Nàng nói. “Huyền Hồng Thiếu chủ, ta không hy vọng sẽ gặp lại Khắc La Kỳ Chân nữa.”

Gió thổi trên mặt đất, lá khô bay tán loạn, nhưng lại không thổi được tang thương đã in dấu trong lòng.

Cầm lấy Lam Thanh Huyền Hồng, nhìn bóng lưng rời khỏi đó cùng Phong Ngôn, Huyền Hồng Dịch Thành ưu sầu khẽ cười.

“Tô Thiếu Sơ, ngươi là một sát thủ, dịu dàng nhưng vô cùng tàn nhẫn.”

Huyền Hồng Dịch Thành chợt lấy cái trống bên cạnh, phi thân lên cây, lấy Lam Thanh Huyền Hồng, dùng chân khí đẩy vào thân kiếm, mở rộng kinh mạch toàn thân, nghênh đón cái chết đang dần đến.

Nghe thấy tiếng trống vang lên đầy sát khí, Tô Thiếu Sơ kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy ánh kiếm đâm xuyên qua trái tim người đó.

“Huyền Hồng Dịch Thành!” nàng vội vàng xoay người lại, muốn cứu hắn ra.

“Tứ thiếu, đừng đến đó!” Phong Ngôn nhanh hơn một bước, ngăn cản Tô Thiếu Sơ.

“Lui ra!”

“Tứ thiếu, đó là lựa chọn của hắn, cứu hắn chỉ làm hắn thêm đau khổ, để hắn... đi gặp Phong cô nương đi!”

“Phong Ngôn, nếu ngươi không lui ra, đừng trách ta tuyệt tình.” Tô Thiếu Sơ nổi giận quát, Phong Ngôn chỉ kiên trì, không chút động đậy.

“Tam hoàng tử có lệnh, thành toàn cho sự lựa chọn của Khắc La Kỳ Chân, thứ cho Phong Ngôn không thể để cho Tứ thiếu đến đó.”

“Ngươi...”

Lúc này, tiếng trống ngừng lại, thân ảnh của Phong Ngôn rút cuộc cũng rời khỏi, Huyền Hồng Dịch Thành cả người đầy máu, Lam Thanh Huyền Hồng xuyên qua tim hắn...

Tô Thiếu Sơ thoáng thốt bắt lấy vai của Phong Ngôn, đau đớn nhắm mắt lại, thân ảnh không khỏi chấn động.

“Tứ thiếu, ngươi đừng đau lòng khổ sở nữa, hắn đã sớm có ý này, từ khi Phong cô nương chết, hắn cũng không còn động lực để sống nữa, nếu không có cái trống Phong cô nương để lại làm chứng cứ, hắn biết chuyện của ngươi và Tô Tuyết Sơ, cũng tự khắc tìm đến Băng Nguyệt chi nhận thôi, như vậy cũng tốt, để cho hắn khỏi phải lún vào vực sâu vì thân phận thân bất do kỷ của mình nữa.”

10. Chương 10

Bướm bướm rực rỡ bay tán loạn trong khu vườn Điệp Phong, vỗ về chơi đùa cùng các loại hoa tỏa sắc, trong tiểu hồ bên đình, một âm khúc du dương vang lên, làn khói nhẹ lượn lờ bên cạnh người khảy đàn trên bàn đá.

Nhìn Phong Ngôn mang theo một thân ảnh khác đi đến, Chu Dục dừng lại tiếng đàn, tuần nhan đẹp đẽ tôn quý cười to một tiếng.

“Những chuyện tranh đấu ở Đông Vực, yêu đệ thưởng thức thấy thế nào?”

“Càng thêm hiểu biết sở thích ác độc của ngươi.” Tô Thiếu Sơ đứng ở ngoài đình thản nhiên nói.

“Chẳng lẽ yêu đệ không cảm động bốn hoàng tử giúp ngươi vạch trần hắn sao?”

“Ta chỉ thấy ngươi thật độc ác, lấy cái chết của người khác làm niềm vui thú, tàn nhẫn.” Năm đó, Khắc La Kỳ Chân hứa cho Đông Vực Diêm Ty cùng trưởng lão đến Trung Nguyên cướp đoạt Đà La Ni Châu, Chu Dục nhất định cũng góp một tay vào đó.

“Tàn nhẫn!” Chu Dục khẽ cười. “Bốn hoàng tử không can dự vào tranh đấu của ngoại tộc, chỉ để ý đến, một khi thế lực kia quật dậy, là có lợi với Trung Nguyên ta, bọn họ ai nuốt ai, cũng không phải là ta làm, Khắc La Kỳ Chân, bốn hoàng tử bất quá cũng chỉ giúp hắn một tay, mấy năm gần đây, Khắc La Kỳ Chân

chỉ đàn áp được một số ít người trong giáo, Ma Hi đối phó với Đông Vực là chuyện sớm muộn, bốn hoàng tử trước kia có hứa hẹn với Khắc La Kỳ Chân, cho nên ta phải ưu tiên giải quyết nó.”

“Còn Khắc La Kỳ Chân ‘nàng’ sống một ngày, thì ngươi sẽ bảo vệ cho an nguy của Đông Vực một ngày đó.” Tô Thiếu Sơ nhắc lại hứa hẹn của hắn với Khắc La Kỳ Chân. “Bây giờ ngươi muốn đối phó với Đông Vực và Ma Hi, vì giải quyết cho xong lời hứa này, ngươi lập mưu, đùa bỡn với những sinh mạng này như trò chơi, ngón tay chỉ hướng nào thì chuyện sẽ theo hướng đó mà đi, bởi vì... tất cả đều nằm trong tính toán của ngươi!”

Đêm đó, Chu Dục buông nàng ra, cúi xuống nói nhỏ vào tai nàng: nếu yêu đệ muốn biết gương mặt thật của Khắc La Kỳ Chân, huyền cơ của Đông Vực, thì ngày bảy tháng này hãy đến, bốn hoàng tử sẽ cho ngươi một phần thưởng thật kích thích.

“Thiếu Sơ yêu đệ, thật đáng tiếc, ngươi lại nghĩ ta như vậy.” Chu Dục đứng dậy trước cây đàn tranh, vẫy vẫy tay kêu người lấy đàn và lư hương xuống. “Chỉ tiếc bốn hoàng tử không phải là thần tiên, không thể nào bách đoán bách trúng được, chỉ có thể nói, nếu Khắc La Kỳ Chân không có âm mưu, thì cũng không có diễn biến như ngày hôm nay, ta, bất quá cũng chỉ là biết thời biết thế.”

“Biết thời biết thế, tiện thể lấy luôn tính mạng của Khắc La Kỳ Chân!” Nàng châm biếm.

“Cho dù là Khắc La Kỳ Chân hay Huyền Hồng Dịch Thành, bốn hoàng tử đều yêu mến cả hai người này.” Ngữ điệu của Chu Dục xuất hiện buồn bã khó thấy. “Nhưng bốn hoàng tử nhận thấy được, tim của hắn đã mệt, Nhiễm Lưu Huyền Hồng ám sát, chính là hắn cố tình đưa mình vào con đường chết.”

“Dùng mạng của nhiều người khác để đổi lấy con đường chết ỉn!” Tô Thiếu Sơ lạnh giọng trào phúng. “Cái đó và đích thân giết những người khác thì có gì khác nhau, chỉ khác ở một chỗ, là máu không dính vào tay mình hay sao? Quả nhiên, vẫn là Tam hoàng tử biết thưởng thức người khác.”

“Thiếu Sơ yêu đệ đúng là thích che chở tính mạng cho người khác nha, thay vì lo lắng cho người khác, chi bằng ngấm lại mình đi!” Chu Dục nhắc nhở nàng. “Đã nhận đàn của bốn hoàng tử, thì đừng nên bứt rả, người định khi nào thì thực hiện?”

“Ngươi quyết không chịu bị từ chối đúng không?”

“Ngươi vẫn muốn đứng ở ngoài đình nói chuyện cùng bốn hoàng tử?”

“Tâm ở ngoài đình, thân ở trong đình thì làm được gì?”

“Có thân thì sẽ có được tâm, bốn hoàng tử sẽ giữ lại tất cả của ngươi.”

“Tam hoàng tử vẫn mãi cưỡng cầu, không chịu buông tay sao?”

“Trò chơi này là do ngươi mở đầu, ngươi lấy tình cảm của bốn hoàng tử rồi, lại muốn ta buông tay?” Chu Dục cười như chế nhạo, trông mắt xao động hàn quang. “Thiếu Sơ yêu đệ, có từng nhớ ta đã nói, làm cho bốn hoàng tử hy sinh tình cảm, bây giờ lại đùa bỡn, kết quả sẽ rất đáng sợ.”

“Ngươi muốn nói gì?”

“Chi bằng ngươi bước đến nói cho bốn hoàng tử biết, nên làm thế nào để có được ngươi? Làm sao để ngươi không cự tuyệt, cách ta ngàn dặm nữa?”

Tô Thiếu Sơ nhắm mắt, trong giây lát, không khỏi thở dài. “Có lẽ ta đối với ngươi, không có cái nhìn như lúc trước nữa, nhưng, ta không thể chấp nhận được, cảm giác của ta đối với ngươi là tình yêu, ngươi có thể ép ta thay đổi sao?”

“Bốn hoàng tử hiểu rõ, ngươi đang chấp nhất cái gì!” Chu Dục cường ngạnh mà kiên định nói: “Ta muốn Tô Thiếu Sơ ngươi còn hơn bất kỳ kỳ trân dị bảo gì, trên đời này, cũng không có dị bảo nào quý báu bằng Tô Thiếu Sơ ngươi, từ trước đến giờ, vật mà bốn hoàng tử muốn có, tuyệt đối sẽ không để nó mất đi, càng không cho người khác chạm vào, trước khi cảm giác của ngươi đối với bốn hoàng tử chuyển thành tình yêu, bốn hoàng tử có thể cho ngươi dần dần thích ứng, nhưng đó không phải là vô kỳ hạn, nhớ kỹ, đừng nên đùa bỡn thủ đoạn với bốn hoàng tử nữa.”

Chu Dục khóa chặt hân, hai trông mắt vừa thanh vừa nhu.

“Bổn hoàng tử không chịu nổi khi không gặp được người, lại càng chịu không nổi khi người đang ở trước mắt mà không thể đụng chạm.”

Chu Dục vươn tay, lại thấy Tô Thiếu Sơ ở ngoài đình vô ý thức lui lại một bước, một cảm giác đau đớn xẹt qua mắt hắn.

“Thiếu Sơ, danh hiệu Tam hoàng phi có thể cho người bất cứ thứ gì người muốn, càng có lợi không hại với Tô gia, chỉ cần người chịu chấp nhận ta, bất kỳ điều kiện gì, bổn hoàng tử cũng bằng lòng với người.”

Hắn dùng tình cảm ôn nhu để lay động nàng, hy vọng nàng đừng giữ khoảng cách với hắn nữa, đi vào trong đình.

“Ta biết người không muốn tranh đấu quyền lực, nhưng cuộc đời có quá nhiều chuyện, người ra đời đã không thể nào quyết định được, thân là người của tứ đại gia tộc, gia tộc của người tranh giành quyền lực là chuyện sớm muộn, nếu đã như thế, vì sao lại không thể nắm giữ trong tay chứ?”

“Tam hoàng tử, tình yêu của Chu Dục người, có được, thì nó quá nặng; cự tuyệt nó, thì nó lại gây họa.” Nàng lắc đầu, quyết tuyệt nói: “Chỉ trách Thiếu Sơ không có phúc, không thể nhận được chi ân của hoàng tộc.”

Nhìn nàng xoay người, Chu Dục trầm giọng gọi.

“Tô Thiếu Sơ!”

“Thế nào, Tam hoàng tử muốn trị Tô Thiếu Sơ tội kháng cự hoàng tộc sao?” Nàng dừng lại, nhưng không quay đầu.

“Người sẽ quan tâm sao?” Cường ngạnh kéo nàng về, không cho nàng rời khỏi, nhưng hắn biết, làm như vậy, chỉ càng làm cho nàng lùi về xa hơn. “Bổn hoàng tử chỉ muốn người đi đến đây, tự mình trao chén rượu trên bàn cho ta, chỉ cần người giúp ta chuyện này, người ngoan cố chống lại, bổn hoàng tử cũng không so đo.”

“Như thế mà thôi?” Tô Thiếu Sơ xoay người nhìn về phía hắn.

“Đúng, như thế mà thôi.”

Nhìn bàn đá ghế dựa đặt ngang giữa bọn họ, bầu rượu bạch ngọc tinh xảo cùng chén rượu bạch ngọc nhỏ, Chu Dục ngồi đằng trước chống tay chờ đợi, không khí bỗng trở nên yên lặng, căng thẳng.

Nhìn thấy sự thâm tình trong mắt Chu Dục, Tô Thiếu Sơ cười mà như than thở.

Nàng bước một bước đến thì sẽ nói lên điều gì, thân là tôn quý Thiên gia hoàng tử, hắn lại nhường nhịn nàng đến mức này sao? Chỉ muốn nàng đến gần?

“Tam hoàng tử, người biết rõ chân diện thực của Khắc La Kỳ Chân, nhưng vẫn dùng thủ đoạn tàn nhẫn để tàn sát người của Nhiệm Lưu Huyền Hồng, đây chính là khoảng cách giữa người và ta, những gì trong quá khứ có lẽ sẽ có lúc quên đi, nhưng ta thật sự không thể thuyết phục mình, người là một người có thể đến gần.”

Nàng lui người về sau, cố gắng kéo dài khoảng cách với hắn, lần nữa cất giọng: “Chỉ trách Thiếu Sơ không có phúc, không thể nhận được chi ân của hoàng tộc.”

Thâm trầm bao phủ Chu Dục con người, nhìn thân ảnh dần dần đi xa, hắn cầm lấy cái chén nhỏ trên bàn, sau khi đổ rượu đắng chát vào chén, rồi uống một hớp, hắn quẳng cái chén đi!

“Nếu người không muốn đến gần bổn hoàng tử, bổn hoàng tử không thể làm gì khác hơn là dùng thủ đoạn mà người không muốn nhất để đến gần người, Thiếu Sơ yêu đệ!”

“Wow, con bướm của ta là lớn nhất.”

Một cô bé mặc xiêm y màu xanh nhạt, trên đầu đầy ngọc bảo quý giá lên tiếng nói, vui sướng nắm con bướm lớn trong tay, tựa như đang cầm vật quý giá nhất thế gian vậy.

“Nói bậy, con ta bắt lớn hơn người.”

Một cô bé cũng có tướng mạo y hệt, nhưng mặc trang phục màu vàng gấm la lên, trực tiếp cầm con bướm trong tay đẩy lên mũi của cô bé màu xanh, cô bé màu xanh hoảng sợ kêu la, bất cần làm bay con bướm trong tay.

“Người... người khi dễ như vậy ta, ta sẽ méc với cha.”

“Ta sẽ nói với Tô công tử, nói nàng sau này đừng để ý đến người nữa.”

“Hừ, nàng không thèm để ý đến người thì có.”

Hai tỷ muội âm ỉ cãi nhau, nhưng vào lúc này, một con bướm khác chợt bay qua đầu hai nàng!

“Wow, con bướm này mới là lớn này!”

Lập tức vứt đi vật phẩm trong tay, hai người vén váy lên truy đuổi theo phát hiện mới, hoàn toàn không để ý đằng sau núi, một đồng thị vệ, thị nữ đang tìm kiếm các nàng.

Hai tiểu quận chúa vừa rồi ồn ào muốn xuống xe, nhưng nháy mắt đã không thấy tăm hơi đâu, lần này trở về, làm sao mà báo cáo với Tam hoàng tử đây!

Không quan tâm đến tiếng kêu la ở bên kia sườn núi, hai tỷ muội Vô Ưu, Vô Sầu vừa đuổi theo con bướm lớn, vừa cãi nhau xem ai sẽ bắt được.

Lúc này, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua, gió thổi qua rèm cửa xe.

“Tô công tử!” Vô Sầu phát hiện la lên.

“Ở đâu?” Buồn bực ở trong phủ mấy tháng trời, đã lâu không gặp được Tô công tử rồi.

“Trong chiếc xe ngựa kia kìa.”

Chỉ thấy con ngựa dừng lại trước rừng, chừng hai mươi hạ nhân mặc trang phục như nhau đứng chỉnh tề, chia đều đứng ở hai bên xe ngựa, vẻ mặt nghiêm túc chờ đợi.

Vô Ưu, Vô Sầu có khinh công cao, lập tức phi thân lao đến, trốn bên cạnh bụi cỏ trong xe ngựa theo dõi.

Cửa xe không có mở ra, nhưng truyền ra tiếng đối thoại.

“Chuyện ta nhờ cậy, tất cả đều làm phiền đại vương tử vậy.”

Bên trong xe quả nhiên truyền ra tiếng của Tô Thiếu Sơ, hai tỷ muội Vô Ưu, Vô Sầu lập tức quay sang nhìn nhau, ánh mắt ám hiệu: quả nhiên là Tô công tử.

“Băng Nguyệt không cần khách sáo.” Nam tử trong xe nhẹ nhàng nói. “Hơn nữa, những người này đều là tộc nhân của Đông Vực, bị người khác lợi dụng đến mất mạng, Tiểu vương làm sao tàn nhẫn nhìn bọn họ tha hương, dĩ nhiên phải đưa họ hồi hương, hậu táng cho họ là trách nhiệm của ta.”

“Băng Nguyệt thay những người đã chết cảm tạ đại vương tử.”

“Khó khi được người mở miệng nhờ cậy, chẳng lẽ còn có chuyện khác làm cho tiểu vương tận lực làm hơn sao?”

“Mạnh Diêm Ty tuyệt đối không đơn giản, đại vương tử hãy cẩn thận với người này.”

“Thế lực của Ma Hi tồn tại cũng lâu quá rồi, Đông Vực vương thất sớm đã có dự tính diệt trừ bọn họ, Khắc La Kỳ Chân cũng định cùng vương thất hợp tác, đáng tiếc, mọi chuyện khó khăn hơn dự tính nhiều.”

Nói đến Huyền Hồng Dịch Thành đã chết, trong lòng Tô Thiếu Sơ cảm thấy thật nặng nề.

“Thỏa thuận năm đó, mong rằng người chưa quên, Nam Nguyên Thước Khúc đệ nhất nữ được sư đã bỏ mình, Tiểu kiếm sư lại không đáp lại, chuyện này bây giờ chỉ có thể nhờ người làm chủ, hy vọng Băng Nguyệt đừng làm tiểu vương thất vọng.”

Tô Thiếu Sơ yên lặng không nói.

“Năm đó hỏi người, người không nói, mà nay, người vẫn không nói.” Nam tử khẽ than thở. “Tiểu Vương cũng không muốn làm khó xử Băng Nguyệt người, nhưng hứa hẹn năm đó, không chỉ tiểu vương mong đợi, mà ngay cả Đông Vực vương thất cũng mong đợi.”

Tô Thiếu Sơ bất đắc dĩ thở dài, tiện thể nói: “Giữa mùa thu, ta sẽ tự mình đến Đông Vực, hoàn thành nghi thức hôn lễ.”

“Tiểu Vương sẽ dùng nghi thức long trọng để mừng người đến.”

Trong bụi cỏ, hai tỷ muội nghe lén lẩm bẩm.

“Giữa mùa thu Tô công tử phải đến Đông Vực sao?”

“Hoàn thành nghi thức hôn lễ là gì nhỉ?”

“Chính là lập gia đình đó!” Tỷ tỷ Vô Ưu gõ đầu muội muội, ý mắng nàng ngốc.

“Nhưng mà cha đã nói, Tô công tử chỉ có thể gả cho hắc mà!” Vô Sầu che đầu, buồn bực nhìn nàng.

“Đúng vậy! Tô công tử gả cho người khác, chẳng phải chúng ta sẽ mất hắc sao?!”

“Ta không muốn, Tô công tử là của cha và chúng ta!”

Hai tỷ muội hai mặt nhìn nhau, giống như cảm nhận được sự tình bất đầu nghiêm trọng, một ý niệm cùng đồng thời hiện lên trong đầu, hô lên với đối phương: “Mau nói với cha!”

“Nói gì vậy?”

Một thanh âm gia nhập vào với các nàng.

“Dĩ nhiên là nói Tô công tử muốn thành thân với người khác.”

Vô Ưu, Vô Sầu tức giận quay đầu lại la, lại nhìn thấy nụ cười quen thuộc đang đứng đằng sau các nàng.

“Tô công tử, Tô công tử!”

Hai tỷ muội vui sướng nhảy lên, mỗi người ôm lấy một cánh tay của nàng, dính chặt vào nàng không buông, nhìn thấy đối phương làm động tác giống như mình, lập tức la lên làm nũng.

“Tô công tử, người đừng để ý đến Vô Ưu.”

“Người cũng đừng để ý đến Vô Sầu nữa.”

Như thể đang giành giật một vật quý giá vậy, hai người tranh nhau ôm cổ của Tô Thiếu Sơ, biểu hiện mình được thương yêu hơn.

“Ngoan, ngoan, đừng làm ta đau, cả hai người ta đều thương.”

Bốn cánh tay trắng nõn mịn màng quấn chặt vào cổ nàng, Tô Thiếu Sơ đành phải vỗ vỗ an ủi các nàng, sau đó tháo từng cánh tay ra.

“Vừa nãy Vô Ưu lấy bướm làm ta sợ!”

“Vô Sầu lấy cha đe dọa ta!”

Bắt đầu ủy khuất tố cáo oan ức với Tô Thiếu Sơ.

Hai nha đầu này, lúc nào cũng lên tiếng cùng lúc như thế, suốt ngày cãi nhau.

“Hai người không phải ở Thiên Nhược tự mười lăm ngày sao? Sao lại ở đây” Ngay cả mười ngày còn chưa tới.

“Ở đó thật buồn chán, không có Tô công tử, cũng không có cha.”

“Đúng nha, còn không được chơi, không được ăn thịt.”

Lần này cũng đồng thanh, đồng lòng làm đau nàng thể này.

“Ha ha, hai nha đầu đáng thương.” Tô Thiếu Sơ vỗ vỗ đầu của các nàng. “Chỉ cần các người đừng nói một chữ vừa nghe, vừa nhìn, vừa thấy là được, nửa tháng này ta sẽ chơi với các người, ăn gì, chơi gì cũng đều được.”

“Thật sao?!”

“Người đừng có gạt người ta đó!”

Lúc trước cha không gặp được nàng, ngay cả các nàng thỉnh thoảng mới nhìn thấy.

“Đương nhiên là thật, có gương mặt ta làm chứng.”

Tô Thiếu Sơ chỉ vào hai gò má, hai nha đầu tranh nhau hôn vào má nàng, dùng sức thề mình sẽ ngoan.

“Bây giờ nói cho ta biết, các người đã thấy được những gì.”

“Không có thấy gì hết.”

Hai gương mặt khả ái đồng thời trả lời, sau đó đưa hai má của mình ra.

Tô Thiếu Sơ cũng cười, hôn lên gò má mịn màng của các nàng, hoàn thành ước định.

Bên trong Tam Hoàng phủ, truyền đến tin tức hai tiểu quận chúa rời khỏi Thiên Nhược tự trở về phủ sớm, nhưng lại chuẩn êm không thấy tin tức, đến trưa vẫn không nhìn thấy đâu, đến gần tối mới tìm được, nhanh chóng chạy về phủ.

“Bình Phi, có phải nên tìm thời gian để dạy dỗ hai nha đầu này không, để chúng còn biết mình có một lão cha này tồn tại.” Chu Dục ngồi trong thư phòng cười cảm thán.

Trước kia, khi còn làm thị nữ bên cạnh hắn, mỗi ngày đều phá phách bên cạnh Hoàng chủ tử là hắn; nhưng từ lúc hai nha đầu này được phong làm Quận chúa rồi, giống như là được thả tự do vậy, thấy ở đâu thú vị là lập tức bỏ người cha như hắn mà đi.

“Hai tiểu quận chúa chỉ là quá hoạt bát mà thôi.” Yến Bình Phi thông minh biết điều, không tham gia vào vấn đề giữa ba cha con bọn họ.

“Phong Ngôn, người nói thử xem!” Chu Dục hăng hái hỏi tên kiếm giả ngày thường chỉ yên lặng đứng một góc.

“Chỉ cần Tam hoàng tử muốn là được.” Phong Ngôn vẫn ít nói như ngày thường, đi thẳng vào trọng điểm.

“Đúng vậy, muốn dạy dỗ các nàng thì phải quyết tâm mới được, bây giờ đã sủng bọn chúng lên tận trời cao rồi.”

Là muốn đền bù cho chúng nó sao? Từ sau chuyện năm trước, hai đứa con gái muốn làm gì, hắn đều làm theo.

“Chuyện ta dặn dò người thế nào rồi.” Hắn quay sang hỏi Yến Bình Phi.

“Mọi chuyện đều tiến hành rất tốt, bao gồm cả dinh thự và thân phận ở Giang Nam.”

“Tốt lắm.” Chu Dục đặt bát trà xuống, đôi mắt tỏa ra vẻ lạnh lùng. “Thiếu Sơ yêu đệ, chờ bốn hoàng tử tặng cho người một bát ngờ lớn!”

“Có tin tức, Đông Vực hoàng thất đại vương tử nửa tháng trước đã đến Trung Nguyên, trước mắt vẫn chưa tìm hiểu được ý đồ và hướng đi.”

“Người trong vương thất thật sự của Đông Vực đã đến, không biết là có chuyện gì không, mong là bọn họ tre già măng mọc.” Chu Dục trêu ghẹo. “Tìm người giám sát, tránh đả thảo kinh xà.”

“Vâng.” Yến Bình Phi gật đầu, theo lệnh mà làm.

Lúc này, bên ngoài thư phòng truyền đến một tiếng âm ỉ, theo tiếng nô đùa mà vang đến.

“Xem ra hai tiểu hoàng anh đáng yêu của bốn hoàng tử đã trở về.”

“Cha!”

Cửa thư phòng bị đẩy mạnh ra, hai thân ảnh xinh đẹp nhanh chóng chạy đến bên cạnh Chu Dục, không đợi Chu Dục mở miệng, đã ủy khuất luân phiên kể lể.

“Trong chùa thật là nhàm chán, sau này đừng bảo bọn con đi nữa.”

“Đúng vậy, ngày nào cũng quỳ lạy rồi niệm kinh, không được ăn thịt, lại không được chơi.”

“Khỏi trong chùa còn có thể giết người đó.”

“Còn suốt ngày gõ mõ, âm ỉ muốn chết.”

“Bà nội rất nghiêm khắc, mới muốn ăn cháo gà thôi đã mắng chúng con rồi.”

“Chỉ có trưởng công chúa là tốt, len lén cho chúng con chút món ngon.”

“Cha thật là ác độc, bảo chúng con đi đến đó.”

“Chúng con rất nhớ cha, lại không thể trở về ngay.”

Thấy hai người mím môi, kích động lời kéo kể lể với hần, Chu Dục chỉ tỏ ra nhàn rồi hỏi.

“Vậy làm sao trở về được?”

“Hai chúng con khóc cho bà nội xem.”

“Chúng con khóc rất nhiều, nói rất nhớ cha, muốn về nhà ngay.”

“Nhưng vừa nãy Hoàng hậu phái người nói, hy vọng chúng con trở về Thiên Phước tự.” Vô Ưu, Vô Sầu sợ hãi ngồi lên đùi hần, vùi đầu vào cổ hần khóc la. “Cha, con không muốn đi.”

“Người ta cũng không muốn đi nữa, cha!”

“Aiz, các người chỉ đến khi có chuyện mới tìm cha, nếu không thì hoàn toàn vứt bỏ mặc kệ cha.” Chu Dục ôm con gái trong tay, nghe các nàng chi chi cha cha oán hận, thương yêu cười. “Bên cạnh cha thiếu âm thanh đáng yêu của các người, đúng là làm gì cũng thấy vô vị.”

“Vậy thì đừng kêu tụi con đến chùa nữa.”

“Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương mà nói, chắc chắn tụi con lại bị lôi đến đó mất.”

“Được rồi, mấy ngày nữa, cha mang các người đi chơi, đến lúc đó muốn đi đâu cũng được.”

“Đi đâu vậy?” Mắt của hai nha đầu sáng rỡ lên. “Sẽ đi thật lâu chứ?”

“Đủ lâu để các người nhưng nhớ để đồ đó.”

“Nhưng chẳng phải sẽ thật lâu không gặp được Tô công tử sao?” Nghĩ tới đây, mặt các nàng như đưa đám.

“Cha có mang nàng đi, nàng không muốn cũng không được.”

“Thật sao!” Hai tỷ muội hân hoan nhảy lên từ đùi của Chu Dục, vui sướng vỗ tay. “Thật tốt quá, Vô Sầu còn sợ Tô công tử đám cưới ở Đông Vực rồi không trở về nữa.”

“Đúng vậy, ở cạnh cha, Tô công tử sẽ không biến thành người khác.”

“Đám cưới ở Đông Vực?”

Nghe thấy Chu Dục cất cao giọng, Vô Ưu, Vô Sầu kinh hoảng che miệng lại.

“Hay quá, người nói ra rồi, đã hứa với Tô công tử là không được nói mà.”

“Người cũng nói rồi.”

Hai tiểu nha đầu sợ hãi, nét mặt xanh mét nhìn Chu Dục, Phong Ngôn, Yến Bình Phi quảng đến ánh mắt nghi hoặc với các nàng.

“Cha, cha à, chúng con làm phiền rồi, chúng con đi nghỉ ngơi đây.”

“Đúng rồi, cha, chúng con không làm phiền cha nữa.”

Mau đi nhanh thôi!

“Vô Ưu, Vô Sầu, hai người đến đây, nói cho rõ chuyện này với ta!”

Chu Dục gọi lại hai tỷ muội đang muốn bỏ chạy.

“Nhưng mà...”

Hai nàng ngập ngừng, vừa rồi đã hứa với Tô công tử là sẽ không nói mà.

“Hai người có phải muốn cha vứt bỏ các người, không mang các người đi chơi nữa không?”

“Cha, chúng con không dám, đều tại Vô Ưu hết.”

“Nói vậy, tại Vô Sầu mà!”

Hai tỷ muội lập tức chạy về phía Chu Dục khóc lóc kể lể, tranh nhau nói chuyện xảy ra ban ngày ra, chứng minh mình mới là đứa bé ngoan nhất.

11. Chương 11

“Người hiểu không? Tô Thiếu Sơ.” Thân ảnh lướt qua bóng trắng rơi vãi trên sàn nhà, không khỏi nhớ tới những lời mà Huyền Hồng Dịch Thành đã nói. “Người có biết sau khi động tâm, động tình, chính là cảm giác ngày đêm mong nhớ hay không?”

Đi ngang qua những cành liễu, những cánh hoa hồng đang nở rộ, nàng không khỏi dừng bước ngẩng nhìn, gió may lay động làm cành cây chấp chới, cánh hoa nhuộm ánh trắng, có lẽ vì nở rộ quá độ mà mang theo một cảm giác, như thể sau khi nở rộ xong, nó sẽ tàn lụi vậy, ánh trắng và gió nhẹ, thay nhau giành giật cánh hoa, cuối cùng, làm cho nó càng thêm đẹp đẽ.

“Tâm và tình có thể tách ra sao?” Không tự chủ được, nàng khẽ nhắc lại những lời này.

Đưa tay tiếp lấy cánh hoa bị gió đung đưa rơi xuống, cánh hoa không mang theo chút mùi vị nào, nhưng sắc hoa tiên diễm, đủ làm động lòng người.

... Ta muốn người hơn bất kỳ kỳ trân dị bảo nào trên đời, cũng không có bất kỳ dị bảo quý báu bằng Tô Thiếu Sơ người...

“Đối với người, ta thật sự không biết nên như thế nào, bởi vì ta không cách nào tách hai cảm giác này ra, đặt một thứ vào người được.”

Cánh hoa đặt trong lòng bàn tay rơi xuống, tròn mắt của Tô Thiếu Sơ tỏ vẻ lạnh nhạt.

“Bản thân chỉ là một con cá nhỏ nhoi, cần gì phải vương vấn bụi trần.”

“Tứ thiếu gia, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi.” Nhìn bóng nàng trở về, tỷ nữ nói.

“Được rồi, các người lui ra hết đi, tiện thể nói với Tam Huyền kiếm, tối nay không cần phòng thủ, tất cả đều nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Mấy hôm nay, nàng đều không thể bình tĩnh được, lúc này, nàng chỉ muốn an tĩnh, để bản thân yên lặng lắng đọng.

Các hạ nhân khác đều đã lui xuống, nàng bước vào sau tấm lụa mỏng, trong thùng gỗ lớn, nhiệt khí bay lên, làm cho cả phòng đều mơ mơ màng màng.

Ngọn đèn dầu ánh lên gương mặt thanh tú, hai hàng lông mày nhíu lại, nàng thật sự mệt mỏi.

Tốt nhất là nên rời khỏi Trung Nguyên, rời khỏi hết thủy bụi bặm này, nàng không muốn phải suy nghĩ, phải tính kế nữa, cũng không muốn mệt mỏi vì những dây dưa chồng chất này nữa, lúc này, nàng chỉ động một tí là phạm lỗi, có Hoàng hậu vào, Chu Dục lúc nào cũng rình mò, một chút sơ sẩy, sẽ mang đến phiền toái lớn cho Tô gia.

Người không hiểu được, so với Chu Dục, người không muốn hy sinh, cũng không có tình cảm, người, mới thật sự là một người vô tâm vô tình, ủng hộ người luôn miệng chỉ trích người khác, Chu Dục, ít ra còn tốt hơn người vài phần.

Chu Dục còn tốt hơn nàng? Nàng không thể không nhìn ngọn lửa dấy lên trong mắt hắn, khi nhìn nàng lùi xa, trong mắt hắn xuất hiện đau đớn và âm trầm đan xen, thật sự, trong lòng nàng không có ý nghĩ gì, chỉ là không có ý định hy sinh tình cảm với hắn, vậy tại sao phải tiến thêm một bước, biểu hiện giả dối?

Nên làm như thế nào, trong lòng của người sẽ có ta? Nên làm như thế nào, mới có thể khiến người chú ý đến ta? Nên làm như thế nào, mới có thể trở thành người trong lòng của người?

Thay vì nói nàng không có đáp án, chi bằng nói nàng căn bản không hy vọng Chu Dục sẽ là đáp án của nàng, tình cảm của hắn tựa như dây mây hút máu người vậy, làm cho người ta không thể hít thở được.

“Cuộc đời bất quá chỉ cầu tiêu dao, tội gì phải chấp nhất cánh hoa giả dối.” Thở dài, nàng mỉm cười. “Có lẽ ta thật sự là người vô tình.”

Một tiếng thở dài thật dài, nàng đứng dậy, cởi áo khoác ra, đặt áo khoác lên bình phong, nàng liền cảm giác được một hơi thở nhẹ nhàng đang hít thở cùng một bầu không khí với nàng, nhìn thấy thân hình quen thuộc đằng sau bình phong, hơi thở nhẹ nhàng, ánh mắt nóng bỏng, đã hoàn toàn tố cáo người vừa đến là ai!

Căn phòng rất ấm áp, nhưng cảm giác lạnh lẽo lại dâng lên từ sống lưng. Trong hô hấp mang theo một phần kinh hoàng nhỏ, lại dường như không để ý đến, lấy tay vuốt ve mái tóc dài, nàng đến gần bàn trà đặt đồ tắm kế bên.

Đợi hơi thở đến gần, nàng đột nhiên xoay người lại, quay đầu muốn kéo dài khoảng cách, chạy ra khỏi tầm lựa mông, nhưng vừa vọt ra được một bước, thân thể mạnh mẽ ép nàng vào tường, làm cho nàng không có bất kỳ hành động gì nữa, cả người đều bị bức lui vào vách tường.

“Thiếu Sơ yêu đệ, muốn hét to cứu mạng sao?”

Chu Dục khôi phục lý trí và hồn phách của nàng, nhưng nàng hoàn toàn bị vây khốn rồi!

“Ta chỉ nghĩ... Khách quý lâm môn, Thiếu Sơ lại áo rách quần manh, thật thất lễ.” Nhếch môi nở nụ cười, nàng nói.

Không thông dong bình thản như lúc trước, tối nay, đôi mắt của Chu Dục bỗng trở nên bén nhọn, làm cho người ta run sợ, giống như từ sâu trong đôi đồng tử ấy, có hai ngọn lửa đang lóe lên, hàm chứa dự đoán và điên cuồng, tuần nhan đẹp dễ chỉ cười, nhưng cười âm trầm nguy hiểm vô cùng.

“Bổn hoàng tử lại cực kỳ thích nghi lễ tiếp khách áo rách quần manh này của người.” Gương mặt tuần mỹ cúi gần xuống hai gò má của nàng, thích thú nhìn trán nàng đỏ đầy mồ hôi lạnh, giống như cảm giác được gì, tóc tai hai người ma sát nhẹ vào nhau. “Thậm chí, sau này ở trước mặt bổn hoàng tử, người không cần mặc quần áo cũng được.”

“Tam hoàng tử... đêm khuya đến ‘Vân Sầu trai’ chỉ để nói những điều này sao?” Hai tay dù không bị kiềm lại, nhưng bị nàng đặt ở phía sau, dường như không hề phòng hấn.

“Giữa thu sẽ đến Đông Vực, hoàn thành chuyện đám cưới.” Chu Dục dò lười liếm láp mồ hôi trên gò má nàng, khẽ nhả ra từng câu từng chữ. “Thiếu Sơ yêu đệ, vừa từ chối bổn hoàng tử xong, quay đầu một cái đã đồng ý đám cưới với người khác, người thích thú lắm sao?”

Tuần nhan đặt gần sát gò má trở nên dữ tợn, tay Tô Thiếu Sơ đặt phía sau từ từ kích chưởng, trong nháy mắt, đánh về phía hắn, làm cho hắn lui về sau một bước, nàng nhân thời cơ đứng lên, cầm lấy áo khoác phi thân nhảy qua người Chu Dục, nhưng đột nhiên, một ngón tay điểm vào huyệt đạo, làm cho chân nàng mềm nhũn, hoàn toàn rơi xuống thùng nước!

Trong lòng thâm kêu hồng bét, bàn tay cuồng nộ của Chu Dục đã dò xét hai vai của nàng, cứ như vậy nâng nàng lên, làm cho hai chân của nàng cách khỏi mặt đất, đau đến tận xương, làm Tô Thiếu Sơ nói không nên lời.

“A... Người vốn là thích làm chuyện xấu, không ngoan như vậy.” Chu Dục khẽ cười, vô cùng hưởng thụ nét mặt nàng lúc này. “Làm như sao để người biết, xem bốn hoàng tử không ra gì sẽ có kết quả thế nào đây?”

“Buông tay...” Nàng cảm tức nhìn hắn, đau đớn nói.

“Quả nhiên chỉ có lúc đau, người mới nhìn thẳng vào ta, chỉ lúc ấy, mới có thể thấy đau đớn trong nó, người có biết, cặp mắt đó... không cho phép nhìn nam nhân khác!”

Lực đạo mạnh mẽ thấu xương, làm Tô Thiếu Sơ đau đớn kêu lên!

Bị Chu Dục ôm vào trong ngực, ngay cả hít thở nàng cũng thấy đau đớn, tuần nhan xinh đẹp lần nữa cọ xát vào hai má của nàng, vỗ vỗ lưng giúp nàng.

“Thiếu Sơ yêu đệ ngoan ngoãn đi, đáp lại bốn hoàng tử thì hai cánh tay này sẽ không bị phế, được không?”

Hắn lấy làm đau lòng nhìn cánh môi của nàng, sau khi nổi giận thì dịu dàng dụ dỗ hỏi, nếu như không phải hai vai đau đớn không thôi, thật đúng là khó tin tưởng bộ dạng nổi giận ban nãy của hắn là có thật.

“Người ngồi trong xe ngựa là ai? Người ngồi với hắn trong đó đến trưa mới xuống sao?”

“Người... Buông tay đi... Chuyện không phải như người nghĩ.” Nét dữ tợn trong mắt hắn làm nàng không còn hứng thú kích thích hắn nữa.

“Hắn là ai, nói!” Không chiếm được đáp án, nét mặt dữ tợn lần nữa xuất hiện, hắn nắm chặt nàng. “Trò chơi từng chơi với bốn hoàng tử, giờ người lại chơi với nam nhân khác, đúng không?”

“Chu Dục... buông ra!” Lời của hắn làm nàng tức giận hét lên. “Đừng dùng ý nghĩ hẹp hòi của người làm ô nhục ta.”

Hai người nhìn nhau, hắn thả nàng ra, nhưng lại lần nữa đẩy nàng vào tường.

“Ta muốn kiểm tra thân thể của người!”

“Cái gì?” Tô Thiếu Sơ không thể tin được những gì nàng vừa nghe thấy.

“Kiểm tra thân thể của người, mỗi một tác da, tác thịt của người!”

Hắn đi về phía nàng, nét điên cuồng tàn bạo trong mắt hắn làm cho Tô Thiếu Sơ sợ hãi.

“Người là người của bốn hoàng tử, trong mắt của người chỉ có thể có bốn hoàng tử, lòng của người không được có người khác, thân thể của người không được có hơi thở của người khác.”

Chu Dục bắt lấy nàng, áo khoác còn lại duy nhất trên người Tô Thiếu Sơ bị xé ra, một phần lưng lồ lộ hiện ra, hắn ném áo khoác đi, chiếm lấy thân thể đang muốn tránh né khỏi hắn, hai đầu nhũ của nàng cũng từ từ lộ ra.

“Để cho ta xem... thân thể này là thuộc về ta...”

Ban nãy bị hắn nắm chặt vai vẫn còn đau, nàng rụt người về, liếc nhìn áo khoác bị vứt lên bình phong, nàng cắn răng, chậm rãi kéo hai tay đặt trên ngực xuống, nghênh nhìn người trước mắt.

“Tam hoàng tử...” Tô Thiếu Sơ chợt gọi, nhịn đau đưa tay lên xoa môi hắn, cảm giác được hơi thở nóng rực của hắn như thể muốn đốt cả bàn tay của nàng, nóng hâm hấp.

Hành động này làm cho Chu Dục mỉm cười thích thú.

“Thân thể này chỉ có hơi thở của người, mỗi một chỗ người có, ta còn chưa kịp... tắm, có giữ dấu vết của người khác hay không, người có thể kiểm tra.”

Hít một hơi, nàng cầm tay Chu Dục, đặt lên một đầu nhũ.

“Trên người Thiếu Sơ vẫn còn... dấu vết của người hôm ấy.”

Giống như ném ra một miếng mồi, lời nói nhẹ như không để ý đến, mời hắn nghiên cứu.

Chu Dục gầm nhẹ một tiếng, tiếng thở dốc theo bàn tay của hắn vuốt ve đến những dấu vết hôm ấy.

Nàng lặng lẽ đưa tay gỡ lấy áo khoác trên bình phong, ở đây có mê hương mà đại vương tử đưa cho nàng, nhân lúc hay chưa chuẩn bị...

“Người thích được dụ dỗ như thế, thì ta cho người một kích trí mạng.”

Tầm mắt nguy hiểm giờ lên, làm cho Tô Thiếu Sơ kinh hãi muốn đẩy người bên cạnh ra, cổ tay bị nắm lấy!

“Thiếu Sơ yêu đệ, người hiểu rất rõ, với năng lực của ta, phong bế võ công của người không cần tiếng trống.”

Mượn cổ tay, lực đạo mạnh mẽ kích vào đại huyệt khắp cả người nàng, làm cho la lên, túi mê hương trong tay cũng rơi xuống thùng nước nóng!

Cả người trong nháy mắt trở nên suy yếu, gân mạch trong cơ thể như rời khỏi người vậy, Tô Thiếu Sơ thử cử động thân thể, đau đớn híp mắt nhìn Chu Dục.

“Thiếu Sơ yêu đệ, cũng là người không tốt, người không nói với ta, trừ cách làm người đau ra, thì không còn cách nào để người chú ý đến ta nữa.”

“Người...” Nàng yếu ớt tựa vào thùng nước, muốn nói chuyện nhưng ngay cả tiếng cũng không phát ra được.

Chỉ thấy hần bắt đầu cởi y phục ra, từng lớp từng lớp đều được mở ra, thân thể mãnh liệt quen thuộc trong trí nhớ hướng về phía nàng.

“Không... Ta không muốn...”

Biết rõ ý đồ của hần, nàng bầu víu vào thùng gỗ, muốn đứng lên, nhưng tứ chi suy yếu làm cho nàng lão đảo, chỉ có thể nói rất nhỏ, không muốn! Ta không muốn có gì liên quan đến người nữa...

Hần đi đến phía sau nàng, mút vành tai và hai gò má của nàng, vừa cảnh cáo, vừa uy hiếp.

“Thiếu Sơ, đừng phản kháng bốn hoàng tử nữa, người hiểu rõ, ta sắp bị dục vọng hành hạ đến điên rồi, nếu người dám phản kháng nữa, thì đừng trách bốn hoàng tử biến người thành phế nhân.”

Đỡ nàng dậy, sau đó đẩy thân thể của nàng dựa vào thành thùng, dục vọng to lớn đẩy vào nơi âm nhu ôn nhuận của nàng từ phía sau.

“Không, dừng tay... A...”

Giống như trừng trị thân thể muốn kháng cự của nàng, hần bắt chéo hai tay nàng ra phía sau, vật to lớn kia vẫn ngang nhiên tiến sâu vào.

“Tam... Hoàng tử...”

“Thân thể này chỉ được thuộc về ta, sau này vĩnh viễn cũng chỉ có thể in dấu của bốn hoàng tử. Cho dù phải tốn bao nhiêu lâu, bốn hoàng tử cũng phải cho người biết, thân thể này là của ta.”

Ngôn ngữ nóng nảy tuôn ra theo thân thể yếu ớt của nàng, thân thể phe phẩy nghiêng sang một bên, cánh tay được tự do, nắm chặt vào thành thùng, mặt nước phản xạ lại gương mặt thống khổ của nàng, rong ruổi truyền đến từ phía sau, xuyên qua làm cho nàng không kháng cự được, mồ hôi theo sợi tóc, rơi xuống mặt nước.

“Từ hôm nay trở đi, người không được rời khỏi bốn hoàng tử, bốn hoàng tử sẽ đưa người rời khỏi đế đô, rời khỏi Hoàng Thành, chúng ta sẽ đến nhân gian, chơi trò mai danh ẩn tích, Thiếu Sơ yêu đệ cảm thấy thế nào?”

“Người... đang nói bậy bạ gì đó!”

Tiến công chưa từng ngừng nghỉ, hần ngoan độc lắc lư qua lại, thở dốc đậm đặc hăm vào trong tóc nàng, cho đến khi nghe thấy tiếng rên rỉ nhỏ của nàng mới chịu bỏ qua.

“Mỗi ngày đều uống một chén thuốc giúp hoài thai, hảo hảo sinh ra một tiểu quận chúa hoặc tiểu vương gia, đến lúc đó, trở về đế đô, mẫu hậu nhất định sẽ rất hưng phấn, đúng không? Bốn hoàng tử đi xa một chuyến, khi trở về có phi tử và con cho bà bé, đến lúc đó, để xem người còn nói đây là một giấc mộng, một lần say hay không... người còn xem bốn hoàng tử không ra gì không... ưm...”

Trả thù thô bạo, lui ra rồi lại vào, dục vọng cứ xỏ xuyên qua cơ thể của nàng, mang theo kích tình cuồng dã, như thể định đoạt, cơ thể này chỉ có hân mới được xâm phạm.

“Đúng rồi, dứt khoát đi Nam Nguyên một chuyến, bái kiến em rể tương lai Tô Tuyết Sơ, để xem, khi biết người đã hoàn toàn thuộc về bốn hoàng tử, hân sẽ có phản ứng gì!”

Tô Thiếu Sơ không đáp lại lời của hân, bên dưới không ngừng xỏ xuyên qua nàng, nàng chỉ nghĩ, tối nay, nàng vì muốn không có ai làm phiền mình, mà nhất thời tạo thời cơ cho Chu Dục đến điên cuồng sẵn đoạt nàng.

“Thiếu Sơ yêu đệ, cứ yên lặng như vậy, thừa nhận bốn hoàng tử không được sao?” Giọng cười quỷ dị hỏi.

Tô Thiếu Sơ nghiêng người, gương mặt cúi xuống làn nước đã thấm mê hương, khi nàng sắp bất tỉnh mê man, thì nhìn thấy gương mặt cạnh bên tóc tai nàng, đôi mắt tàn bạo chỉ biết cướp đoạt kia, hai đầu lông mày lỗ mãng, mà cũng nói đến chuyện con cái với nàng sao.

Dường như sợ mất đi nàng, hân dùng thân thể của hân giữ chặt nàng, hai ngực của nàng, hông của nàng, và nơi bí ẩn bên dưới của nàng, đều dùng thân thể của hân giữ lại chặt chẽ!

“Thiếu Sơ...” Một tiếng gọi thấp như muốn xác định sự tồn tại của nàng, nóng đến mức cơ hồ làm cho vành tai nàng bị bỏng.

Người chiếm đoạt lại còn đau khổ hơn người bị chiếm đoạt sao?! Là vì bất an sao? Hay là sợ bản thân không thể nhận một lời từ chối? Rốt cục cũng có thể trao tình cảm ra, nhưng lại bị khước từ không thể đến gần, làm cho hân trở nên điên cuồng sao?

Hoàng tử Thiên gia tôn quý một đời, từ nhỏ cái gì cũng có, mà nay, cảm giác đau khổ xa lạ này, làm cho hân sợ hãi như một đứa bé?!

“Ha ha ha...”

Bên dưới thân thể không ngừng bị cướp đoạt, nàng lại không nhận được khe cười.

Người hiểu sao? Tô Thiếu Sơ...

Nàng, quả thật không hiểu, nhưng có thêm một đứa bé bước vào trò chơi cũng tốt lắm, để xem, một người vừa trao ra tình cảm, có thật sự chịu nổi bị người trong lòng từ chối hay không!

Lòng của nàng, hân muốn sao?

Ít nhất, hân đã hiểu cảm giác của mình từ lúc nàng muốn giết hân, còn kế tiếp...

Có lẽ đây là một câu chuyện đáng mong đợi, để xem, rốt cuộc là ai thắng ai thua! A...

“Người cười cái gì?”

Tô Thiếu Sơ quay đầu, đồng tử vì dục vọng mà trở nên xinh đẹp như hoa, tươi đẹp đến tận xương tủy, làm cho Chu Dục nhìn thấy, giật mình si mê nhìn.

“Thiếu Sơ...”

[Chúc các bạn đọc sách vui vẻ tại . - gác nhỏ cho người yêu sách]

Nàng hôn lên môi của hân, yêu kiều nói nhỏ bên tai hân: “Tam hoàng tử, nhẹ nhàng một chút, đừng làm ta bị thương, nếu không, sau này Thiếu Sơ không thể cùng người say nữa đâu!”

Khóe môi mang theo nụ cười, nàng bất tỉnh ở dưới thân của hân.

“Thiếu Sơ yêu đệ, người quả nhiên là người giỏi hoạt nhất.” Ôm lấy nàng, Chu Dục hôn lên đôi môi đỏ mọng, khẽ cắn nhẹ một cái, nói.

Cầm quần áo bên cạnh, dịu dàng ôm lấy nàng, nhẹ nhàng lau mồ hôi bên má giúp nàng.

Đêm đó, Tô Thiếu Sơ ở Tô phủ “Vân Sấu Trai” mất tích, ngày thứ hai truyền ra tin tức Tam hoàng tử Chu Dục tạm biệt đệ đồ, hân đã báo cáo với Hoàng thượng và Thái tử, dự tính đi đến khắp mọi nơi ở Trung Nguyên, để xem nhân dân khó khăn như thế nào, để tương lai có thể có thêm kinh nghiệm phò trợ Thái tử.

Đến xế chiều, lời đồn mới nổi lên khắp đế đô, bởi vì Vương lão đầu ban đêm đi bán gần Tô gia, thề trước bình minh thấy một công tử che kín mặt mũi, ôm theo một người được bảo bọc rất kỹ, mà người tựa vào công tử đó, chính là Tô Tứ thiếu.

Nhưng ở cửa thành, Lý lão bá đi bán sớm một chút cũng thề, Tô Tứ thiếu là bị một tình nhân mới đưa đi, bởi vì lão phát hiện có một đám nhân mã, thoát nhìn rất giống phú thương, xuống ngựa mua đồ rồi ra khỏi thành, lão ta thấy Tô Tứ thiếu bị một nam tử, nhìn tựa tựa như Tam hoàng tử ôm vào trong ngực, nhưng Tam hoàng tử luôn chói lóa lập lòe, còn trên người nam tử tuần mỹ kia không có nhiều châu báu, cho nên nhất định không phải là Tam hoàng tử. Lời đồn mỗi ngày mỗi khác, cho đến khi có lời đồn khác thay cho nó, vì vậy có thể nói, lời đồn có một lực sống rất mạnh.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-dong-say-mua>